

CHARLES TAZE RUSSELL

PASCHA

THE PASSOVER OF THE NEW CREATION
CZYLI WIELKANOC NOWEGO STWORZENIA

(NOWY PRZEKŁAD)
WYDANIE III

IN THE OLD TESTAMENT

- 1 And the LORD spake unto Moses and Aaron in the land of Egypt, saying,*
- 2 This month shall be unto you the beginning of months: it shall be the first month of the year to you.*
- 3 Speak ye unto all the congregation of Israel, saying, In the tenth day of this month they shall take to them every man a lamb, according to the house of their fathers, a lamb for an house:*
- 4 And if the household be too little for the lamb, let him and his neighbour next unto his house take it according to the number of the souls; every man according to his eating shall make your count for the lamb.*
- 5 Your lamb shall be without blemish, a male of the first year: ye shall take it out from the sheep, or from the goats:*
- 6 And ye shall keep it up until the fourteenth day of the same month: and the whole assembly of the congregation of Israel shall kill it in the evening.*
- 7 And they shall take of the blood, and strike it on the two side posts and on the upper door post of the houses, wherein they shall eat it.*
- 8 And they shall eat the flesh in that night, roast with fire, and unleavened bread; and with bitter herbs they shall eat it.*
- 9 Eat not of it raw, nor sodden at all with water, but roast with fire; his head with his legs, and with the purtenance thereof.*
- 10 And ye shall let nothing of it remain until the morning; and that which remaineth of it until the morning ye shall burn with fire.*
- 11 And thus shall ye eat it; with your loins girded, your shoes on your feet, and your staff in your hand; and ye shall eat it in haste: it is the LORD'S passover.*
- 12 For I will pass through the land of Egypt this night, and will smite all the firstborn in the land of Egypt, both man and beast; and against all the gods of Egypt I will execute judgment: I am the LORD.*

W STARYM TESTAMENCIE

1 I rzekł Pan do Mojżesza i do Aarona w ziemi egipskiej, mówiąc:

2 Ten miesiąc będzie wam początkiem miesięcy, będzie wam pierwszym miesiącem roku.

3 Powiedzcie całemu zgromadzeniu Izraela, mówiąc: Dziesiątego dnia tego miesiąca weźmie sobie każdy baranka dla rodziny, baranka dla domu.

4 Jeżeli zaś rodzina jest za mała na jednego baranka, niech dobierze sąsiada mieszkającego najbliżej jego domu według liczby osób; według tego, ile każdy może zjeść, należy liczyć osoby na jednego baranka.

5 Ma to być baranek bez skazy, samiec jednoroczny. Może to być baranek lub koziołek.

6 Będziecie go przechowywać do czternastego dnia tego miesiąca; i zabije go całe zgromadzenie zboru izraelskiego o zmierzchu.

7 I wezmą z jego krwi, i pomażą oba odrzwia i nadproże w domach, gdzie go spożywają.

8 Mięso jego upieczone na ogniu spożyją podczas tej nocy; jeść je będą z praśnikami i gorzkimi ziołami.

9 Nie jedzcie z niego nic surowego ani ugotowanego w wodzie, lecz tylko upieczone na ogniu w całości: głowa razem z odnóżami i częściami środkowymi.

10 Nie pozostawiajcie z niego nic do rana, a jeśli z niego zostanie coś do rana, spalcie to w ogniu.

11 A w ten sposób spożywać go będziecie: Biodra wasze będą przepasane, sandały na waszych nogach i laska w ręku waszym. Zjecie go w pośpiechu. Jest to ofiara paschalna dla Pana.

12 Tej nocy przejdę przez ziemię egipską i zabiję wszystko pierworodne w ziemi egipskiej, od człowieka do bydła, i dokonam sądów nad wszystkimi bogami Egiptu: Ja, Pan.

13 And the blood shall be to you for a token upon the houses where ye are: and when I see the blood, I will pass over you, and the plague shall not be upon you to destroy you, when I smite the land of Egypt.

14 And this day shall be unto you for a memorial; and ye shall keep it a feast to the LORD throughout your generations; ye shall keep it a feast by an ordinance for ever.

15 Seven days shall ye eat unleavened bread; even the first day ye shall put away leaven out of your houses: for whosoever eateth leavened bread from the first day until the seventh day, that soul shall be cut off from Israel.

16 And in the first day there shall be an holy convocation, and in the seventh day there shall be an holy convocation to you; no manner of work shall be done in them, save that which every man must eat, that only may be done of you.

17 And ye shall observe the feast of unleavened bread; for in this selfsame day have I brought your armies out of the land of Egypt: therefore shall ye observe this day in your generations by an ordinance for ever.

18 In the first month, on the fourteenth day of the month at even, ye shall eat unleavened bread, until the one and twentieth day of the month at even.

19 Seven days shall there be no leaven found in your houses: for whosoever eateth that which is leavened, even that soul shall be cut off from the congregation of Israel, whether he be a stranger, or born in the land.

20 Ye shall eat nothing leavened; in all your habitations shall ye eat unleavened bread.

21 Then Moses called for all the elders of Israel, and said unto them, Draw out and take you a lamb according to your families, and kill the passover.

22 And ye shall take a bunch of hyssop, and dip it in the blood that is in the bason, and strike the lintel and the two side posts with the blood that is in the bason; and none of you shall go out at the door of his house until the morning.

13. *A krew ta będzie dla was znakiem na domach, gdzie będziecie. Gdy ujrzę krew, ominę was, i nie dotknie was zgubna plaga, gdy uderzę ziemię egipską.*

14. *Dzień ten będzie wam dniem pamiętnym i będziecie go obchodzili jako święto Pana; będziecie go obchodzili przez wszystkie pokolenia jako ustanowienie wieczne.*

15 *Przez siedem dni jeść będziecie praśniki. Już pierwszego dnia usuniecie kwas z domów waszych, bo każdy, kto od pierwszego do siódmego dnia jeść będzie to, co kwaszone, usunięty będzie z Izraela;*

16 *Pierwszego dnia i siódmego dnia będzie u was święte zgromadzenie, w tych dniach nie wolno wykonywać żadnej pracy. Tylko to, co każdy potrzebuje do jedzenia, wolno wam przygotować.*

17 *Przestrzegajcie Święta Praśników, gdyż w tym właśnie dniu wyprowadziłem zastępy wasze z ziemi egipskiej. Przestrzegajcie tego święta przez wszystkie pokolenia, jako ustanowienie wieczne.*

18 *W pierwszym miesiącu, od wieczora czternastego dnia tego miesiąca aż do wieczora dwudziestego pierwszego dnia będziecie jedli praśniki.*

19 *Przez siedem dni nie będzie kwasu w domach waszych; każdy bowiem kto jeść będzie kwaszone, usunięty będzie ze społeczności Izraela, zarówno przybysz jak i tubylec.*

20 *Nie będziecie jedli nic kwaszonego; we wszystkich siedzibach waszych jeść będziecie praśniki.*

21 *Potem Mojżesz wezwał wszystkich starszych Izraela i rzekł do nich: Idźcie i weźcie sobie po jednym baranku na rodzinę, i zabijcie go na ofiarę paschalną.*

22 *Weźcie też wiązkę hyzopu i zanurzcie we krwi, która jest w misie, i pomażcie nadproże i oba odrzwia krwią z misy. Niech nikt z was nie wychodzi z drzwi domu swego aż do rana,*

23 For the LORD will pass through to smite the Egyptians; and when he seeth the blood upon the lintel, and on the two side posts, the LORD will pass over the door, and will not suffer the destroyer to come in unto your houses to smite you.

24 And ye shall observe this thing for an ordinance to thee and to thy sons for ever.

43 And the LORD said unto Moses and Aaron, This is the ordinance of the passover: There shall no stranger eat thereof:

44 But every man's servant that is bought for money, when thou hast circumcised him, then shall he eat thereof.

45 A foreigner and an hired servant shall not eat thereof.

46 In one house shall it be eaten; thou shalt not carry forth ought of the flesh abroad out of the house; neither shall ye break a bone thereof.

47 All the congregation of Israel shall keep it.

48 And when a stranger shall sojourn with thee, and will keep the passover to the LORD, let all his males be circumcised, and then let him come near and keep it; and he shall be as one that is born in the land: for no uncircumcised person shall eat thereof.

49 One law shall be to him that is homeborn, and unto the stranger that sojourneth among you.

50 Thus did all the children of Israel; as the LORD commanded Moses and Aaron, so did they.

51 And it came to pass the selfsame day, that the LORD did bring the children of Israel out of the land of Egypt by their armies.

Ex 12:43-51

23 Gdyż Pan przechodzić będzie, aby uderzyć Egipcjan. A gdy ujrzy krew na nadprożu i na obu odrzwiach, ominie Pan te drzwi i nie pozwoli niszczycielowi wejść do domów waszych, aby zadać cios.

24 Przestrzegajcie tego jako ważnego na wieki ustanowienia dla was i synów waszych.

43. I rzekł Pan do Mojżesza i do Aarona: Oto ustawa o ofierze paschalnej: Żaden cudzoziemiec nie będzie z niej spożywał.

44. Lecz każdy niewolnik, nabyty za pieniądze, jeśli go obrzeżesz, może z niej spożywać.

45. Obcy mieszkaniiec albo najemnik nie będzie z niej spożywał.

46. W jednym i tym samym domu ma być spożyta, ani kawałka tego mięsa nie wyniesiesz z domu na zewnątrz; ani kości z niej nie złamiecie.

47. Cały zbór izraelski będzie tego przestrzegał!

48. A jeśli zatrzyma się u ciebie cudzoziemiec i będzie chciał obchodzić Paschę Pana, spraw wpierw, żeby wszyscy mężczyźni członkowie jego rodziny zostali obrzezani, i wtedy może brać udział w święcie, i będzie zrównany z tubylcem; lecz żaden nieobrzezany nie będzie z niej spożywał.

49. Jedno prawo obowiązywać będzie tubylca i cudzoziemca, goszczącego wśród was.

50. Wszyscy synowie Izraela uczynili tak, jak Pan nakazał Mojżeszowi i Aaronowi; tak uczynili,

51. Tego właśnie dnia wyprowadził Pan synów izraelskich z ziemi egipskiej, zastęp za zastępem.

2 Ks. Mojżeszowa 12: 1 – 24; 43 – 51 (NP).

The Yoke of Egypt and Deliverance Therefrom, in Type and Antitype-- "The Church of the First-Born"--"We, Being Many, are One Loaf"-- The Memorial Still Appropriate--Who May Celebrate--Who May Officiate--An Order of Service--Easter-Passover--Extracts from McClintock and Strong's Encyclopedia.

"Christ our Passover is sacrificed for us; therefore let us keep the feast, not with old leaven, neither with the leaven of malice and wickedness; but with the unleavened bread of sincerity and truth." 1 Cor. 5:7,8

The Yoke of Egypt and Deliverance Therefrom, in Type and Antitype

NOTABLE amongst the experiences of typical Israel was the Passover. The Feast of the Passover, celebrated every year for seven days, began with the fifteenth day of the first month. It celebrated in a general way the deliverance of the people of Israel from the bondage of Egypt--but particularly the passing over, or sparing alive, of the first-born of that nation during the plague of death which came upon the Egyptians, and which, as the last of the plagues, finally compelled them to release the Israelites from their compulsory servitude. The passing over of the first-born of Israel became the precursor of the liberation of the whole nation of Israel, and their passing in safety over the Red Sea into freedom from the bondage of Egypt. We can readily see that so portentous an event would properly be commemorated by the Israelites as intimately identified with the birth of their nation; and thus it is celebrated by Jews to this day. The members of the New Creation are interested in those events, as they are interested in all the doings and arrangements of their Heavenly Father, both in respect to his typical people, Israel after the flesh, and in respect to the whole world of mankind.

Niewola egipska i wyzwolenie z niej w obrazie i pozaobrazie. – Pamiątka śmierci naszego Pana. – Wielu nas jest jednym chlebem. – Obchodzenie Pamiątki jest nadal właściwe. – Kto może obchodzić Pamiątkę? – Kto może sprawować obrządek Pamiątki? – Porządek w obchodzeniu Pamiątki. – Wyciąg z encyklopedii McClintock'a i Strong'a.

*„Chrystus bowiem został złożony w ofierze jako nasza Pascha. Tak przeto odprawiamy święto nasze, nie przy użyciu starego kwasu, kwasu złości i przewrotności, lecz – praśnego chleba czystości i prawdy” 1 Kor 5, 7-8 (BT).**

NIEWOLA EGIPSKA I WYZWOLENIE Z NIEJ W OBRAZIE I POZAOBRAZIE

Wśród świąt i obrzędów religijnych narodu izraelskiego szczególnie ważna była Pascha czyli Święto Przejścia. Święto Paschy, obchodzone co roku przez siedem dni, rozpoczynało się piętnastego dnia pierwszego miesiąca ¹. Obchodzono je powszechnie na pamiątkę wyzwolenia narodu izraelskiego z niewoli egipskiej, lecz szczególnie na pamiątkę „Przejścia”, czyli pozostawienia przy życiu pierworodnych podczas plagi śmierci, jaka przyszła na Egipcjan, a która – jako ostatnia z plag – zmusiła ich wreszcie do uwolnienia Izraelitów z niewoli. Pozostawienie przy życiu pierworodnych Izraela stało się zwiastunem wyzwolenia całego narodu izraelskiego z niewoli egipskiej, a bezpieczne przejście przez Morze Czerwone dało im wolność. Nic też dziwnego, że tak cudowne wydarzenie było uroczystie obchodzone przez Izraelitów jako ściśle związane z początkami ich narodu; w taki też sposób jest ono traktowane przez Żydów aż do dziś. Członkowie Nowego Stworzenia interesują się tymi wydarzeniami, tak jak interesują się wszystkimi sprawami swojego Ojca niebieskiego, które dotyczą Jego symbolicznego ludu, tzn. Izraela według ciała oraz całego rodzaju ludzkiego.

* Skróty nazw wydań i przekładów Pisma świętego: BGd – Biblia Gdańska; BT – Biblia Tysiąclecia; NP – Nowy przekład Pisma świętego, wydawany przez Brytyjskie i Zagraniczne Towarzystwo Biblijne w Warszawie.

¹ 2 Moj. 12, 6; 18, 42; 3 Moj. 23, 5-6.

But the New Creation has a still deeper interest in those matters which occurred in Egypt, in view of the fact that the Lord has revealed to them the "mystery" that those things which happened unto natural Israel were intended to typify and foreshadow still grander things in the divine plan respecting antitypical Spiritual Israel--the New Creation.

In reference to these spiritual things, the Apostle declares that the "natural man receiveth them not, neither can he know them, because they are spiritually discerned; but God hath revealed them unto us [the New Creation] by his Spirit." (**1 Cor. 2:14,10**) God used the apostles as his mouthpieces to give us certain clues whereby, under the guidance of his Spirit, we may understand the deep things of God. One of these clues is found in the text heading this chapter. Following the Apostle's indication, we see clearly that Israel according to the flesh typified the whole people of God--all who shall ultimately become his people, down to the close of the Millennial age; that the Egyptians represented the opponents of the people of God, Pharaoh, their ruler, representing Satan, the prince of evil and darkness; and Pharaoh's servants and horsemen representing fallen angels and men who have associated or who will associate themselves with Satan as opponents to the Lord and his people--the New Creation, and in general the household of faith.

As the people of Israel longed for deliverance, and groaned under their taskmasters, yet were weak and unable to deliver themselves, and could never have freed themselves from the yoke of Egypt had it not been for the Lord's intervention on their behalf, and his appointment and sending of Moses to be their deliverer, so we see the world of mankind at the present time and throughout the past groaning and travailing in pain together under the exactions of "the prince of this world" and his minions, sin and death. These hundreds of millions of humanity have a craving for liberty from bondage to their own sins and weaknesses, as well as for release from the penalties of these--pain and death.

Nowe Stworzenie interesuje się głęboko wydarzeniami, które miały miejsce w Egipcie, także z tego względu, że Pan Bóg objawił mu tę „tajemnicę”², że te rzeczy i sprawy, które zdarzyły się cielesnemu Izraelowi i jego dotyczyły, były zamierzone w tym celu, aby wyrażać i zapowiadać jeszcze większe rzeczy w Boskim Planie, a odnoszące się do Duchowego Izraela, tj. Nowego Stworzenia.

Pisząc o tych rzeczach duchowych apostoł Paweł stwierdza, że *„cielesny człowiek nie pojmuje tych rzeczy, które są Ducha Bożego; albowiem są mu głupstwem, i nie może ich poznać, przeto, iż duchownie bywają rozsądzone”*, *„ale nam (tzn. Nowemu Stworzeniu) to Bóg objawił przez Ducha swojego”* 1 Kor 2, 14. 10 (BGd). Bóg użył apostołów jako swoje narzędzia mówcze, aby dać nam pewne wskazówki, za pomocą których pod kierownictwem Jego Ducha możemy zrozumieć głębokie sprawy Boże. Jedną z tych wskazówek znajduje się w wersecie, rozpoczynającym niniejsze rozważania. Idąc za wskazówką apostoła wyraźnie widzimy, że cielesny Izrael wyobrażał cały lud Boży – wszystkich tych, którzy z końcem wieku Tysiąclecia ostatecznie staną się Jego ludem. Egipcjanie przedstawiają przeciwników ludu Bożego, faraon, ich władca, wyobraża szatana – księcia zła i ciemności, słudzy zaś faraona i jego jeźdźcy to upadli aniołowie i ludzie, którzy współpracują z szatanem; są oni przeciwnikami Boga i Jego ludu - Nowego Stworzenia i w ogóle domowników wiary.

Naród izraelski, gnębiony przez swoich ciemężycieli, pragnął wolności, iż tęsknił do niej, sam jednak nie był w stanie się wyzwolić, gdyż był za słaby; nigdy by się też sam nie wyzwolił z jarzma Egipcjan, gdyby Bóg nie interweniował w tej sprawie na jego korzyść i gdyby nie naznaczył i nie posłał Mojżesza, aby był jego wyzwolicielem. Podobnie ludzkość tak w przeszłości jak i obecnie wzdycha i jęczy z bólu ³ pod jarzmem „księcia tego świata”⁴ i jego narzędzi – grzechu i śmierci. Miliony ludzi pragną wyzwolenia z więzów własnych grzechów i słabości, jak też darowania za nie kary, którą jest ból i śmierć.

² Kol 1:26.

³ „współ wzdycha i współ boleje” Rzym 8:22(NP.)

⁴ Jan 12:31.

But without divine aid, mankind is powerless. A few make a vigorous struggle, and accomplish something; but none get free. The entire race of Adam is in bondage to sin and death, and their only hope is in God and in the antitypical Moses, who he has promised shall deliver his people in his appointed time--bringing them across the Red Sea--representing the Second Death, in which Satan and all who affiliate or sympathize with him and his evil course shall be everlastingly destroyed, as was typified in the overwhelming of Pharaoh and his hosts in the literal Red Sea. But the Lord's people "shall not be hurt of the Second Death." *Rev 2:11*

The foregoing is the general picture; but inside of it, and yet a part of it, was another, a particular picture, which related, not to mankind in general and their deliverance from the bondage of sin and death, but only to a special class amongst them--the first-born. Corresponding to these as their antitype, we have brought to our attention by the inspired word "the Church of the first-born, which are written in heaven"--the New Creation. In the type, the first-born occupied a special place--they were the heirs; a special place also in that they were subjected to a special testing or trial in advance of their brethren.

They became liable to death before the general exodus, and when the exodus did occur these first-born ones had a special place in it--a special work to do in connection with the general deliverance, for they became a separated class, represented in the tribe of Levi. They were separated from their brethren, giving up entirely their inheritance in the land, that according to the divine arrangement they might be the teachers of their brethren.

Bez Boskiej pomocy jednak ludzkość jest bezsilna. Niektórzy dokonują wielkich wysiłków i coś osiągają, lecz nikt nie wyzwala się całkowicie. Cały ród Adama pozostaje w niewoli grzechu i śmierci, a jego cała nadzieja spoczywa w Bogu i pozaobrazowym Mojżesz, tj. w Jezusie Chrystusie. Bóg obiecał Go, aby wybawił Jego lud w naznaczonym czasie, przeprowadzając go przez Morze Czerwone, które wyobraża wtórą śmierć; szatan i wszyscy, którzy są z nim w społeczności lub sympatyzują z jego złym postępowaniem, zostaną w niej na zawsze wytraceni. Pokazane jest to w zatopieniu faraona i jego wojsk w literalnym Morzu Czerwonym. Lud Boży jednak „*nie dozna szkody od drugiej śmierci*” Obj 2, 11 (NP).

Rozważania powyższe stanowią obraz ogólny; w jego głębi, będący zarazem jego częścią, znajduje się obraz inny, szczegółowy, który nie odnosi się do całej ludzkości i jej uwolnienia z niewoli grzechu i śmierci, lecz jedynie do specjalnej klasy wśród ludzi - do pierworodnych. Natchnione Słowo Boże zwraca naszą uwagę na ich pozaobraz (inaczej – pozafigurę) – „*Kościół Pierworodnych, którzy są zapisani w niebiosach*” Hebr. 12, 23 (BT), tj. na Nowe Stworzenie. W obrazie (w figurze) pierworodni zajmowali miejsce specjalne – byli oni dziedzicami; ich wyjątkowa pozycja polegała także na tym, że wcześniej niż ich bracia wystawieni byli na szczególne doświadczenia i próby.

Przed powszechnym wyjściem z Egiptu byli oni narażeni na niebezpieczeństwo śmierci, a po wyjściu, w związku z powszechnym wyzwoleniem narodu, mieli w nim także specjalną rolę do spełnienia – w tym celu stali się odrębną klasą reprezentowaną przez plemię Lewiego. Byli oni oddzieleni od swoich braci i całkowicie pozbawieni dziedzictwa ziemi, żeby zgodnie z Boskim postanowieniem mogli być ich nauczycielami⁵.

⁵ 3 Moj. 10:11; 5 Moj. 17: 8-11.

This tribe or house of Levi clearly represents the household of faith, which is represented in turn by the preparatory Royal Priesthood, which gives up inheritance in earthly things on behalf of the brethren, and shall by and by constitute actually the Royal Priesthood, whose Chief Priest is the Lord, and which shall bless, rule and instruct the world during the Millennial age. As the first-born of Israel in Egypt were subject to death, but were passed over, escaped it, and losing the earthly inheritance became a priesthood, so the antitypical Church of first-borns in the present time is subject now to Second Death, having their testing or trial for everlasting life or everlasting death in advance of the remainder of mankind, and passes from death unto life, through the merit of the Redeemer's blood-- death. Becoming participants in their Lord's grace, they renounce or sacrifice with him, the earthly inheritance, the earthly portion, the earthly life, that they may attain heaven and its "life more abundant."

Thus, while the Church of the first-born, the New Creation, "all die like men," and in respect to earthly things seem to lose and renounce more than do others, nevertheless, though the natural man understands it not, these are passed over, or rescued from death, and, as the Royal Priesthood, will, with their Chief Priest, Jesus, be made partakers of glory, honor and immortality. These, whose passing over occurs during the nighttime of this Gospel Age--before the Millennial morning dawns, and its Sun of Righteousness arises--are to be the leaders of the Lord's host, to bring it forth from the bondage of Sin and Satan. Mark how this agrees with the language of the Apostle (*Rom. 8:22,19*), "The whole creation groaneth and travaileth in pain together"--"waiting for the manifestation of the sons of God"--waiting for the complete *passing over* of the Church of the first-born in the First Resurrection, to glory, honor and immortality.

Plemię albo dom Lewiego wyraźnie wyobraża domowników wiary, którzy z kolei przedstawieni są przez przygotowujące się Królewskie Kapłaństwo; zrzekając się dziedzictwa ziemskich rzeczy na rzecz swych braci, stanowiąc ono będzie kiedyś prawdziwe Królewskie Kapłaństwo, którego Najwyższym Kapłanem jest Pan i które podczas wieku Tysiąclecia będzie panować, pouczać i błogosławić świat⁶⁶. Tak jak pierworodni Izraela w Egipcie byli wystawieni na niebezpieczeństwo śmierci, której jednak uniknęli, a pozbywszy się ziemskiego dziedzictwa stali się kapłanami, tak obecnie pozaobrazowy (pozafiguralny) Kościół Pierworodnych wcześniej od reszty ludzkości narażony jest na wtórną śmierć. Znajduje się on na próbie wiecznego życia lub wiecznej śmierci i przez zasługi ofiary Zbawiciela przechodzi z śmierci do żywota⁷.

Stając się uczestnikami łaski Pana pierworodni zrzekają się czyli ofiarowują z Nim swoje ziemskie dziedzictwo, swój ziemski udział, ziemskie życie, aby móc osiągnąć niebo i jego „bardziej obfite życie”⁸.

Tak więc będąc Kościołem Pierworodnych Nowe Stworzenie „całe umiera jak ludzie”⁹ i chociaż w zakresie ziemskich rzeczy zdaje się tracić i wyrzekać więcej niż inni, to jednak – choć cielesny człowiek nie pojmuje tych rzeczy¹⁰ – przechodzi ono, czyli zostaje wybawione od śmierci. Jako Królewskie Kapłaństwo stanie się ono wraz ze swym Arcykapłanem Jezusem uczestnikiem chwały, czci i nieśmiertelności. Ci, których przejście odbywa się podczas nocy Wieku Ewangelii przed wzejściem poranku Tysiąclecia i jego słońca sprawiedliwości, staną się przewodnikami zastępów Pańskich, aby ich uwolnić z więzów grzechu i szatana. Zauważmy, jak się to zgadza ze słowami apostoła Pawła: „*Wszystko stworzenie wespół wzdycha i wespół boleje aż dotąd*” i „*oczekuje objawienia synów Bożych*” Rzym 8, 22. 19 – oczekuje na całkowite przejście Kościoła Pierworodnych przy pierwszym zmartwychwstaniu do chwały, czci i nieśmiertelności.

⁶ 4 Moj. 18:20-21; Hebr. 3:1; 1 Piotra 2:9; Obj. 20:6.

⁷ Hebr. 10:36-39.

⁸ Jan 10:10.

⁹ Ps. 82:7.

¹⁰ „cielesny człowiek nie pojmuje tych rzeczy, które są z Ducha Bożego” 1 Kor 2:14 (BGd).

But, now, another feature of the type is important. In order to effect the passing over of the first-born, and the consequent deliverance of all the Lord's people in the type, it was necessary that the Passover lamb should be slain, that its blood should be sprinkled upon the doorposts and lintels of the house, that its flesh should be eaten that night with bitter herbs, and with unleavened bread. Thus each house of Israel represented the household of faith, and each lamb represented the Lamb of God which taketh away the sin of the world, and the first-born in each family represented the Christ, Head and Body, the New Creation. The bitter herbs represented the trials and afflictions of this present time, which all the more serve to whet the appetite of the household of faith for the Lamb and the unleavened bread. Moreover, as each household was to eat with staff in hand and girded for a journey, it represented that the antitypical first-born and household of faith who would thus partake of the Lamb during the night time of this Gospel Age would be pilgrims and strangers in the world, who would realize the bondage of sin and death, and be desirous of being led by the Lord into freedom from sin and corruption--into liberty of the sons of God.

Our Lord's Memorial

It was in harmony with this type of the killing of the Passover lamb on the 14th day of the first month--the day preceding the seven days' Feast of the Passover, celebrated by the Jews--that our Lord died, as the antitypical Passover Lamb, "the Lamb of God, which taketh away the sin of the world." At no other time was it possible for our Lord to have finished in death the sacrifice which he began when he was thirty years of age, in his baptism unto death. Hence it was that, although the Jews many times sought to take him, no man laid hands on him, because "his hour was not yet fully come." *John 7:8,30*

Należy teraz zwrócić uwagę na inny ważny szczegół obrazu (figury). Aby w obrazie mogło się dokonać przejście pierworodnych i całkowite wyzwolenie ludu Pańskiego, konieczną rzeczą było, aby baranek paschalny został zabity i aby jego krwią pokropione były odrzwia i nadproże domu; mięso jego miało być przy tym jedzone tejże nocy wraz z gorzkimi ziołami i prząsnym chlebem. W ten sposób każdy dom izraelski wyobrażał domowników wiary, a każdy baranek Baranka Bożego, który gładzi grzech świata; pierworodny każdej rodziny przedstawiał Chrystusa – Głowę oraz Ciało – Nowe Stworzenie. Gorzkie zioła symbolizują próby i doświadczenia obecnych czasów, które wszystkie razem tym bardziej pobudzają pragnienie domowników wiary do przyswajania sobie Baranka i prząsnego chleba. Ponadto podobnie jak każdy domownik wiary miał jeść z laską w ręce będąc przy tym przepasany do podróży, tak w pozaobrazie oznacza to, że pozaobrazowi pierworodni i domownicy wiary, którzy uczestniczą w spożywaniu Baranka podczas nocy wieku Ewangelii, są na świecie pielgrzymami i przybyszami; uświadamiają sobie oni niewolę grzechu i śmierci i pragną być wyprowadzeni przez Pana na wolność – z grzechu i zepsucia na wolność synów Bożych ¹¹.

PAMIĄTKA ŚMIERCI NASZEGO PANA

W harmonii z tym obrazem zabijania baranka paschalnego 14. dnia pierwszego miesiąca, dnia poprzedzającego obchodzone przez Żydów siedmiodniowe święto Paschy było to, że nasz Pan umarł jako pozaobrazowy Baranek Paschalny, „*Baranek Boży, który gładzi grzech świata*” Jan 1, 29 (NP). Było rzeczą niemożliwą, aby nasz Pan w jakimś innym czasie zakończył śmiercią ofiarę, którą rozpoczął w wieku 30 lat podczas swego chrztu na śmierć. Dlatego właśnie, choć Żydzi wielokrotnie usiłowali Go pojmać, nikt nie podniósł nań ręki, ponieważ „*jeszcze nie nadeszła jego godzina*” Jan 7:8, 30 (NP).

¹¹ Rzym 8:21.

As the Jews were commanded to select the lamb of sacrifice on the tenth day of the first month, and to receive it into their houses on that date, the Lord appropriately offered himself to them on that date, when, five days before the Passover, he rode into the city on the ass, the multitude crying, "Hosanna to the Son of David! Blessed is he that cometh in the name of the Lord!" **Mat 21:9** "He came unto his own, and his own [as a nation] received him not, but as many as received him [individually] to them gave he *liberty to become* sons of God." **John 1:11** The nation, through its representatives, the rulers, instead of receiving him, rejected him, and thus identified themselves for the time with the Adversary. Nevertheless, by God's grace the blood of the New Covenant is efficacious for the house of Jacob also, and upon all who desire harmony with God, and they were partakers of the merits of the Lamb--yet they refused to eat of the antitypical Lamb they lost the opportunity of becoming as a nation the first-born ones, the Royal Priesthood, the holy nation, the peculiar people of Messiah--they lost the opportunity of *passing over* and becoming members of the New Creation, with life more abundant in glory, honor and immortality; but we are glad to be informed elsewhere in the Scripture that they will, nevertheless, have a glorious opportunity of accepting the Lamb of God, of eating, appropriating, his flesh, his sacrifice, and of thus escaping the bondage of sin and death, under the leadership of the Lord and of his faithful brethren, spiritual Israel, the antitypical Church of the First-born. **Rom. 11:11-26**

It was at the close of our Lord's ministry, on the 14th day of the first month, in "the *same night* in which he was betrayed," and in the *same day*, therefore, in which he died, as the antitypical Lamb, that he celebrated with his disciples the typical Passover of the Jews--eating, with his twelve apostles, the typical lamb which represented himself, his own sacrifice for the sins of the world and the "meat indeed," in the strength of which the life, the liberties and the blessings of the sons of God are alone obtained.

Tak jak Żydom nakazano wybrać baranka paschalnego w dziesiątym dniu pierwszego miesiąca i wziąć go do swoich domów tegoż dnia, tak Pan ofiarował się im w tym dniu, kiedy na pięć dni przed Paschą wjechał do miasta na ośleciu, a tłumy wołały: „*Hosanna Synowi Dawidowemu Błogosławiony, który przychodzi w imieniu Pańskim*” Mat 21,9 (NP). „*Do swej własności przyszedł, ale go własni jego (tzn. naród) nie przyjęli lecz którzykolwiek go przyjęli (indywidualnie), dał im tę moc, aby się stali synami Bożymi*” Jan 1, 11-12 (BGd). Naród żydowski za pośrednictwem swoich przedstawicieli i przywódców, zamiast przyjąć Jezusa, odrzucił Go i w ten sposób przechylił się na pewien czas na stronę nieprzyjaciela Bożego. Mimo to dzięki łasce Bożej krew Nowego Testamentu jest skuteczna również dla domu Jakuba jak też dla wszystkich, którzy pragną być w harmonii z Bogiem. Żydzi byli uczestnikami zasług Baranka, jednakże odrzucając spożywania pozaobrazowego Baranka utracili oni sposobność stania się jako naród pierworodnymi, tzn. Królewskim Kapłaństwem, narodem świętym, wybranym ludem Mesjasza. Utracili oni sposobność przejścia i stania się członkami Nowego Stworzenia i otrzymania obfitszego życia w chwale, czci i nieśmiertelności. Cieszymy się jednak z innych zapewnień Pisma świętego, że pomimo to będą oni jednak mieć wspaniałą możliwość przyjęcia Baranka Bożego, spożywania i przyswajania sobie Jego ciała, Jego ofiary i w ten sposób wyzwolenia się z więzów grzechu i śmierci. Stanie się to pod panowaniem Pana i Jego wiernych braci, duchowego Izraela, pozaobrazowego Kościoła Pierworodnych (por. Rzym 11, 11-26).

W końcu swojej misji, 14. dnia pierwszego miesiąca, „*tej nocy, której był wydany*”¹² i tego samego dnia zatem, w którym umarł jako pozaobrazowy Baranek, obchodził Pan ze swoimi uczniami obrazową Paschę Żydów, jedząc ze swoimi 12 apostołami obrazowego baranka, który symbolizował Jego samego, Jego własną ofiarę za grzechy świata i „*prawdziwy pokarm*”¹³, przez którego moc jedynie można otrzymać życie, wolność i błogosławieństwo Synów Bożych¹⁴.

¹² 1 Kor. 11: 23 (NP).

¹³ Jan 6:55.

¹⁴ Jan 1:12.

The eating of this supper on the night preceding our Lord's death, and yet the same day, was made possible by the Jewish custom, which began each day, not at midnight, but in the evening. The Lord evidently arranged all the affairs of Israel in conformity with the types which they were to express.

As Jews "born under the Law," it was obligatory upon our Lord and his apostles to celebrate this type, and at its proper time; and it was after they had thus observed the Jewish Supper, eating the lamb with unleavened bread and herbs, and probably also, as was customary, with "fruit of the vine," that the Lord--taking part of the unleavened bread and of the fruit of the vine remaining over from the Jewish Supper, the type--instituted amongst his disciples and for his entire Church, whom they represented (**John 17:20**), a new thing, that with them, as the spiritual Israel, the Church of the First-born, the New Creation, should take the place of, and *supplant*, the Jewish Passover Supper. Our Lord was not instituting another and a higher *type* of the Passover. On the contrary, the type was about to begin its fulfilment, and, hence, would be no longer appropriate to those who accepted the fulfilment. Our Lord, as the antitypical Lamb, was about to be slain, as the Apostle expresses it in the text at the head of this chapter: "Christ our Passover [Lamb] is slain." **1 Cor 5:7**

Spożywanie tej wieczerzy w nocy poprzedzającej śmierć naszego Pana a jednocześnie tego samego dnia było możliwe dzięki zwyczajowi żydowskiemu, według którego dzień zaczynał się nie o północy, lecz wieczorem. Widocznie Pan Bóg tak pokierował wszystkimi sprawami Izraela, aby zgadzały się one z obrazami (figurami), które miały wyobrażać.

Nasz Pan i Jego apostołowie jako Żydzi „urodzeni pod Zakonem”¹⁵ byli obowiązani obchodzić tę uroczystość tzn. Paschę i to w jej właściwym czasie. Po zakończeniu żydowskiej wieczerzy paschalnej, po spożyciu baranka z praśnym chlebem i ziołami i – prawdopodobnie, jak to było w zwyczaju – z owocem winorośli¹⁶, nasz Pan, wzięwszy kawałek praśnego chleba i owocu winorośli, pozostałych po figuralnej wieczerzy żydowskiej, ustanowił dla swoich uczniów i dla całego swojego kościoła, który oni reprezentowali (por. Jan 17, 20), rzecz nową¹⁷; miała ona wśród nich jako duchowego Izraela, Kościoła Pierworodnych, Nowego Stworzenia, zająć miejsce żydowskiej wieczerzy paschalnej. Nasz Pan nie ustanowił innego i wyższego rodzaju Paschy. Przeciwnie, obraz zaczął się wypełniać i odtąd nie byłoby rzeczą właściwą obchodzenie Paschy przez tych, którzy przyjęli jej wypełnienie. Nasz Pan jako pozaobrazowy Baranek miał zostać zabity, jak to apostoł wyraża w słowach, zacytowanych na początku niniejszych rozważań: „*Chrystus bowiem został złożony w ofierze jako nasza Pascha*” 1 Kor 5, 7 (BT).

¹⁵ Gal 4:4.

¹⁶ Mat. 26:29.

¹⁷ „*I wzięwszy chleb i podziękowawszy, łamał i dawał im mówiąc*” Łuk. 22:13-20 (NP.)

None accepting Christ as the Passover Lamb, and thus accepting the antitype as taking the place of the type, could any longer with propriety prepare a typical lamb and eat it in commemoration of the typical deliverance. The appropriate thing thenceforth for all believers in Jesus as the true Passover Lamb would be the sprinkling of the doorposts of the heart with his blood: "Having their hearts sprinkled from a consciousness of evil" [from present condemnation-- realizing their sins propitiated through his blood, and that through his blood they now have forgiveness of sins]. These henceforth must eat, or appropriate to themselves, the merits of their Redeemer--the merits of the man Christ Jesus, who gave himself a ransom for all. By faith they must partake of those merits, and realize that as their sins were laid upon the Lord, and he died for them, so his merits and righteousness are imputed to them. These things they eat, or appropriate by faith.

If, then, our Lord's Supper took the place of the Passover Supper, yet not as a higher type--the antitype having commenced --what was it? We answer that it was a *Memorial* of the antitype--a remembrancer for his followers of the beginning of the fulfilment of the antitypical Passover.

Thus to accept our Lamb, and so to commemorate his death for us, means expectancy regarding the promised deliverance of the people of God, and therefore signifies that those appreciating and memorializing intelligently while in the world shall not be of the world; but shall be as pilgrims and as strangers, who seek more desirable conditions, free from the blights and sorrows and bondage of the present time of the reign of sin and death. These partake of the true, the antitypical unleavened bread: they seek to have it in its purity, without the corruption (leaven) of human theory, blight, ambitions, selfishness, etc., that they may be strong in the Lord and in the power of his might.

Ktokolwiek uznał Chrystusa za baranka paschalnego i w ten sposób uznał, że pozaobraz zajął miejsce obrazu, nie będzie już przygotowywał obrazowego baranka i spożywał go dla upamiętnienia obrazowego wyzwolenia. Właściwą przeto rzeczą dla wszystkich, wierzących w Jezusa jako prawdziwego baranka paschalnego będzie od tego czasu pokropienie podwoi serca Jego krwią: „*Mając oczyszczone serca od sumienia złego*” Hebr. 10, 22 (BGd) (tzn. od obecnego potępienia, rozumiejąc przez to, że ich grzechy zostały zglądzone przez Jego krew i że dzięki Jego krwi otrzymują oni obecnie odpuszczenie grzechów). Muszą oni odtąd spożywać, czyli przyswajać sobie zasługi swego Zbawiciela, zasługi człowieka Jezusa Chrystusa, który samego siebie dał na okup za wszystkich. Przez wiarę muszą oni uczestniczyć w tych zasługach i muszą sobie zdawać sprawę z tego, że ich grzechy zostały włożone na Pana i że On za nie umarł; tak więc Jego zasługi i sprawiedliwość są im przypisane. Oni te prawdy spożywają czyli przyswajają je sobie przez wiarę.

Jeśli więc wieczerza naszego Pana zajęła miejsce wieczerzy paschalnej, nie będąc jednak od niej wyższą, a pozaobraz zaczął się dopiero wypełniać, czymże więc ta wieczerza była? Odpowiadamy, że była ona pamiątką pozaobrazu (pozafigury), przypomnieniem dla Jego naśladowców początku wypełniania się pozaobrazowej Paschy.

Tak więc przyswajanie sobie naszego Baranka i przypominanie sobie Jego śmierci za nas oznacza oczekiwanie obiecanego wyzwolenia ludu Bożego; oznacza też, że ci, którzy ze zrozumieniem obchodzą pamiątkę i uznają jej doniosłość, będąc na świecie nie będą ze świata¹⁸. Będą oni jak pielgrzymi i przybysze, poszukujący „lepszyc rzeczy”¹⁹, wolnych od nieszczęść, smutków i kłopotów obecnych czasów, w których panuje grzech i śmierć. Tacy będą spożywać prawdziwy pozaobrazowy przaśny chleb, będą starać się zachować go w czystości, bez rozkładu i fermentu właściwego ludzkim teoriom, bez złych naleciałości, ambicji, samolubstwa itp. cech, a wszystko po to, aby mogli być mocni w Panu i „w *sile mocy Jego*”²⁰.

¹⁸ Jan 17:15-16.

¹⁹ Hebr. 12:24.

²⁰ Efez 6:10.

They partake also of the bitter herbs of persecution, in accord with the Master's word, that the servant is not above his Lord, and that if the Lord himself was reviled and persecuted and rejected, they must expect similar treatment, because the world knoweth them not, even as it knew him not. Yea, his testimony is that none will be acceptable to him whose faithfulness will not draw upon them the world's disfavor. His words are, "Whosoever will live godly shall suffer persecution." "They shall say all manner of evil against falsely for my sake. Rejoice and be exceeding glad, for great is your reward in heaven." **Matt. 5:11,12; 2 Tim. 3:12**

When our Lord instituted his Memorial Supper, called the Last Supper, it was, as above stated, a new symbol, built upon and related to the old Passover type, though not a part of it, being a commemoration, or memorial of the antitype. As we read, he "took bread, and when he had given thanks he brake it, and said, Take, eat; this is my body, which is broken for you [this represents me, the antitypical Lamb; it represents my flesh]. This do in remembrance of me." Our Lord's evident intention was to fix in the minds of his followers the fact that he is the antitypical Lamb to the antitypical first-borns and household of faith. The expression, "*This do* in remembrance of me," implies that this new institution should take the place with his followers of the former one, which must now become obsolete by reason of fulfilment. "After the same manner also he took the cup, when he had supped, saying, this cup is the new testament [covenant] in my blood"--the blood of the covenant--the blood which seals the New Covenant. "This do ye, as oft as ye drink it, in remembrance of me." We would not understand this to imply the doing of it without respect to time and place, etc., but as signifying that when this cup and unleavened bread thenceforth were used as a celebration of the Passover, it should on every occasion be considered a celebration, not of the type but of the antitype. As it would not have been lawful, proper or typical to celebrate the Passover at any other time than that appointed of the Lord, likewise it is still not appropriate to celebrate the antitype at any other time than its anniversary. **1 Cor. 11:23-25**

Będą oni również pić gorzkie zioła prześladowań zgodnie ze słowami Mistrza, że sługa nie może być wyższy nad pana swego i jeśli samemu Panu złorzeczono, prześladowano Go²¹ i wreszcie odrzucono, muszą oni spodziewać się podobnego traktowania; świat bowiem nie zna ich, tak jak nie znał Pana. Co więcej, słowa Pana świadczą, że nie będą Mu mili ci, których wierność nie sprowadzi na nich niełaski świata. „*Tak jest, wszyscy, którzy chcą żyć pobożnie w Chrystusie Jezusie, prześladowania znosić będą*” 2 Tym 3, 12 (NP). Jego własne słowa brzmią: „*Błogosławieni jesteście, gdy wam złorzeczyć i prześladować was będą i kłamliwie mówić na was wszelkie zło ze względu na mnie! Radujcie i weselcie się, albowiem zapłata wasza obfita jest w niebie*” Mat 5, 11-12 (NP).

Gdy nasz Pan ustanowił Wieczerzę Pamiątkową, zwaną ostatnią wieczerzą, był to, jak stwierdzono wyżej, nowy symbol, oparty na dawnym obrazie Paschy i odnoszący się do niej, choć nie był jej częścią; był on w istocie uczczeniem pamięci albo pamiątką pozaobrazu. Jak czytamy, „*Pan Jezus tej nocy, której był wydany, wziął chleb, A podziękowawszy, złamał i rzekł: Bierzcie, jedzcie; to jest ciało moje, które za was bywa łamane* (tzn. to symbolizuje, wyobraża mnie, pozaobrazowego baranka czyli ciało moje); *to czyńcie na pamiątkę moją*” 1 Kor 11: 23-24 (BGd). Oczywistym zamiarem naszego Pana było utrwalenie w umysłach swoich uczniów tego, że jest On pozaobrazowym Barankiem dla pozaobrazowych pierworodnych i domowników wiary. Zdanie „*To czyńcie na pamiątkę moją*” oznacza, że ta nowo ustanowiona pamiątka powinna u Jego naśladowców zająć miejsce dawnego obrazu (figury), który teraz stał się nieaktualny z powodu wypełnienia się. „*Także i kielich, gdy było po wieczerzy, mówiąc: Ten kielich jest nowy testament we krwi mojej* (tzn. krew przymierza, krew, która pieczętuje Nowy Testament); *to czyńcie, ilekroć pić będziecie, na pamiątkę moją*” 1 Kor 11:25 (BGd). Nie powinniśmy rozumieć, że oznacza to czynienie tego bez względu na czas, miejsce itp., lecz jako zalecenie, że ilekroć ten kielich i przaśny chleb będą odtąd użyte w czasie obchodu Paschy, za każdym razem powinno się pamiętać, że obchodzi się nie obraz (figurę), lecz pozaobraz (pozafigurę).

²¹ Jana 15:20.

The Apostle adds, "For as oft as ye eat *this* bread and drink *this* cup ye do show forth the Lord's death till he come." (1 Cor. 11:26) This shows us that the disciples clearly understood that thenceforth to all of the Lord's followers the annual Passover celebration must have a new meaning: the broken loaf representing the Lord's flesh, the cup representing his blood. Although this new institution was not laid upon his followers as a law, and although no penalties were attached for failure of its proper observance, nevertheless the Lord knew well that all trusting in him and appreciating him as the antitypical Passover Lamb would be glad to take up the Memorial which he thus suggested to them. And so it is still. Faith in the ransom continues to find its illustration in this simple memorial, "till he come"--not only until our Lord's *parousia*, or presence, in the harvest or end of this age, but until during his *parousia* one by one his faithful ones have been gathered to him, beyond the "Veil," there to participate to a still fuller degree, and, as our Lord declared, partake of it "anew in the Kingdom."

Jak nie byłoby rzeczą uzasadnioną, właściwą i mającą obrazowe znaczenie obchodzenie Paschy w jakimś innym czasie niż w tym, który wyznaczył Bóg, tak nie byłoby właściwe obchodzenie pozaobrazu w czasie innym niż w jego rocznicę.

Apostoł Paweł dodaje: „*Albowiem ilekroć ten chleb jecie, a z kielicha tego pijecie, śmierć Pańską zwiastujecie, aż przyjdzie*” 1 Kor 11, 26 (NP). Pokazuje to nam, że uczniowie jasno zdawali sobie sprawę z tego, że coroczne obchodzenie Paschy musi mieć odtąd dla naśladowców Pana nowe znaczenie: chleb łamany symbolizuje ciało Pana, kielich zaś wyobraża Jego krew. Chociaż ta nowa pamiątka nie została nałożona na uczniów jako nakaz, obowiązek, i chociaż żadna kara nie była przewidziana za jakieś uchybienie w jej właściwym obchodzeniu, to jednak Pan dobrze wiedział, że wszyscy wierzący w Niego i widzący w Nim baranka paschalnego będą się cieszyć obchodząc tę pamiątkę, którą On im zalecił. I tak jest dotąd. Wiara w okup trwa nadal i znajduje swą ilustrację w tej prostej pamiątce do czasu, „aż przyjdzie”, nie tylko aż do początku parousji naszego Pana czyli obecności podczas żniwa czyli końca tego wieku, lecz aż dotąd, gdy podczas Jego parousji wszyscy Jego wierni jeden po drugim zostaną zgromadzeni do Niego poza zasłonę, aby tam zająć jeszcze wyższe stanowisko i, jak nasz Pan powiedział, „*pić nowy kielich w Królestwie Ojca mego*”²².

²² Mat. 26:29.

"We, Being Many, Are One Loaf"

"The cup of blessing which we bless, is it not the communion of the blood of Christ? The bread which we break, is it not the communion of the body of Christ? For we, being many, are one bread [loaf]--one body; for we are all partakers of that one bread." 1 Cor. 10:16,17

The Apostle, under the guidance of the holy Spirit, here sets before us an additional thought respecting this Memorial instituted by our Lord. He does not deny, but affirms, that primarily the bread represents our Lord's broken body, sacrificed on our behalf; and that the cup represents his blood, which seals our pardon. But now, in addition, he shows that we, as members of the *Ecclesia*, members of the body of Christ, the prospective First-borns, the New Creation, become participators with our Lord in his death, sharers in his sacrifice; and, as he has elsewhere stated, it is a part of our covenant to "fill up that which is behind of the afflictions of Christ." (Col. 1:24) The thought here is the same as that expressed by the words, "We are baptized into *his death*." Thus, while our Lord's flesh was the loaf broken for the world, the believers of this Gospel age, the faithful, the elect, the New Creation, are counted in as parts of that one loaf, "members of the body of Christ"; and hence, in the breaking of the loaf, after recognizing it as the sacrifice of our Lord on our behalf, we are to recognize it, further, as the breaking or sacrificing of the whole Church, of all those consecrated to be dead with him, to be broken with him, to share his sufferings.

This is the exact thought contained in the word "communion" --common-union, common-participation. Hence, with every annual celebration of this Memorial we not only recognize the foundation of all our hopes as resting in the dear Redeemer's sacrifice for our sins, but we revive and renew our own consecration to "be dead with him, that we may also live with him"--to "suffer with him, that we may also reign with him." 2 Tim 2: 11-12

WIELU NAS JEST JEDNYM CHLEBEM

„Kielich błogosławienia, który błogosławimy, izali nie jest społecznością krwi Chrystusowej? Chleb, który łamiemy, izali nie jest społecznością ciała Chrystusowego? Albowiem jednym chlebem, jednym ciałem wiele nas jest, bo wszyscy chleba jednego jesteśmy uczestnikami” 1 Kor. 10:16-17 (BGd).

Apostoł Paweł, kierowany Duchem Świętym, przywodzi tutaj dodatkowe myśli objaśniające nam znaczenie Pamiątki, ustanowionej przez naszego Pana. Nie zaprzecza on lecz potwierdza, że chleb symbolizuje w istocie dało naszego Pana, ofiarowane za nas, a kielich wyobraża Jego krew, która daje nam odpuszczenie grzechów. Teraz zaś dodatkowo wyjaśnia, że my jako członkowie Kościoła (Ecclesia), członkowie Ciała Chrystusa i przyszli Pierworodni, Nowe Stworzenie, stajemy się uczestnikami w śmierci naszego Pana uczestnikami Jego ofiary. W innym jeszcze miejscu stwierdza, że częścią naszego przymierza jest *„dopełnianie ostateków ucisków Chrystusowych”* Kol 1:24 (BGd). Taką samą myśl, wyrażoną tutaj, znajdujemy w słowach: *„w śmierć Jego ochrzczeni jesteśmy”* Rzym 6, 3 (BGd). Tak więc gdy ciało naszego Pana było chlebem łamanym za świat, wierzący wieku Ewangelii, wierni, wybrani, Nowe Stworzenie, są częścią tego jednego chleba, „członkami ciała Chrystusowego”²³; uznając tedy łamanie chleba za ofiarę naszego Pana za nas, mamy je następnie uważać za łamanie czyli ofiarowanie całego Kościoła, wszystkich tych, którzy poświęcili się, aby z Nim umrzeć, aby być z Nim łamani, i aby brać udział w Jego cierpieniach.

Dokładnie ta sama myśl zawarta jest w wyrazie społeczność (łac. *communio*)²⁴, tzn. 'współudział, współuczestnictwo'¹. Stąd też, obchodząc coroczną Pamiątkę, uświadamiamy sobie nie tylko podstawy wszystkich naszych nadziei, wynikających z ofiary naszego - drogiego Zbawiciela za nasze grzechy, lecz także ożywiamy i odnawiamy nasze poświęcenie; *„albowiem jeśliśmy z Nim umarli, z Nim też żyć będziemy. Jeśli cierpimy, z Nim też królować będziemy”* 2 Tym 2:11-12 (BGd).

²³ Efez 5:30.

²⁴ 1 Kor. 10:16

How grandly comprehensive is the meaning of this divinely instituted celebration! We are not putting the symbols instead of the reality; nothing surely could be further from our Lord's intention, nor further from propriety on our part. The heart-communion with him, the heart-feeding upon him, the heart-communion with the fellow-members of the body, and the heart-realization of the meaning of our covenant of sacrifice, is the real communion, which, if we are faithful, we will carry out day by day throughout the year--being daily broken with our Lord, and continually feeding upon his merit, growing strong in the Lord and in the power of his might.

What a blessing comes to us with the celebration of this Memorial! What a burning of heart for further appreciation and growth in grace and knowledge, and for further participation in the privileges of the service to which we are called, not only as respects the present but also as respects the future!

It will be noticed that the Apostle includes the cup for which we praise God. "Is it not the communion, [common-union, common-participation] of the blood of Christ?" Oh, what a thought--that the truly consecrated, faithful "little flock" of the New Creation throughout this Gospel age, has been Christ in the flesh; and that the suffering and trials and ignominy and death of these whom the Lord has accepted and recognized as "members of his body" in the flesh, are all counted in as parts of his sacrifice, because associated with, and under him who is our Head, our Chief Priest! Who that understands the situation, who that appreciates the invitation of God to membership in this *Ecclesia*, and the consequent participation in the sacrifice unto death now, and in the glorious work of the future, does not rejoice to be accounted worthy to suffer reproaches for the name of Christ, and to lay down his life in the service of the Truth, as members of his flesh and of his bones?

Jak wspaniałe i rozległe jest znaczenie tej Pamiątki, ustanowionej z Bożej woli! Nie stawiamy symbolu w miejsce rzeczywistości, z pewnością nie było to zamiarem Pan i nie byłoby to właściwe także z naszej strony. Serdeczna społeczność i zadowolenie serca w Panu, serdeczna społeczność ze współczłonkami Ciała i głębokie zrozumienie naszego przymierza zawartego przy ofierze jest prawdziwą społecznością, komunią, w której, jeśli jesteśmy wierni, będziemy trwać dzień po dniu przez cały rok, będąc codziennie łamani z naszym Panem, stale karmiąc się Jego zasługami i stając się w ten sposób mocnymi w Panu i „w *sile mocy Jego*”²⁵. Jak wielkie błogosławieństwo spływa na nas z obchodzenia Pamiątki!

Jaka serdeczna żarliwość powstaje w nas i gorliwość dla naszego postępu w wyrozumieniu, we wzroście w łasce, w wiedzy, dla naszego uczestnictwa w przywilejach służby, do której jesteśmy powołani nie tylko w obecnym czasie, lecz także w przyszłości!

Należy zauważyć, że apostoł Paweł wymienia kielich, za który sławimy Boga: „*Kielich błogosławienia, który błogosławimy, izali nie jest społecznością (współudziałem, współuczestnictwem we) krwi Chrystusowej?*” 1 Kor 10: 16 (BGd). O, co za wzniosła myśl, że prawdziwie ofiarowani, wierne „maluczkie stadko”²⁶, Nowe Stworzenie jest w ciągu wieku Ewangelii Ciałem Chrystusowym!²⁷ Cierpienia, próby, hańba i śmierć tych, których Pan przyjął i uznał za członków swojego Ciała²⁸ w ciele są uznane za część Jego ofiary, dlatego, że są w Nim w społeczności, pod kierownictwem Tego, który jest naszą Głową i Arcykapłanem! Czyż ci, którzy to rozumieją i uznają doniosłość Boskiego zaproszenia do członkostwa w tym Kościele (Ecclesia) i konsekwencję uczestnictwa w ofierze obecnie, a w chwalebnym dziele w przyszłości nie będą się radować z tego, że zostali uznani za godnych cierpieć zniewagi dla imienia Chrystusowego i kłaść swe życie w służbie dla Prawdy, jako członkowie Ciała i kości Chrystusa?²⁹

²⁵ Efez 6:10.

²⁶ Łuk. 12:32 (BGd)

²⁷ Rzym. 12:5

²⁸ Efez. 4:15-16

²⁹ Efez. 5:30; Dzieje Ap. 5:41.

What matters it to these that the world knows us not, even as it knew him not? (**1 John 3:1**) What matters it to these, though they should suffer the loss of the choicest of earthly blessings and advantages, if they as the body of Christ may but be counted worthy of a share with the Redeemer in his future glories?

As these grow in grace and knowledge and zeal they are every one enabled to weigh and judge the matter from the standpoint of the Apostle, when he said, respecting earthly favors and advantages, "I count all things but loss and dross." "I reckon that the sufferings of this present time are not worthy to be compared with the glory that shall be revealed in us." **Phil. 3:8; Rom. 8:18**

Another thought is in respect to the mutual love, sympathy and interest which should prevail amongst all the members of this "one body" of the Lord. As the Lord's Spirit comes more and more to rule in our hearts it will cause us to rejoice in every occasion to do good unto all men as we have opportunity, but especially unto the household of faith. As our sympathies grow and go out toward the whole world of mankind, they must grow especially toward the Lord, and, consequently, especially also toward those whom he recognizes, who have his Spirit, and who are seeking to walk in his footsteps. The Apostle indicates that the measure of our love for the Lord will be indicated by our love for the brethren, the fellow-members of his body. If our love is to be such as will endure all things and bear all things in respect to others, how much more will this be true as respects these fellow-members of the same body, so closely united to us through our Head! No wonder the Apostle John declares that one of the prominent evidences of our having passed from death unto life is that we love the brethren. (**1 John 3:14**) Indeed, we remember that in speaking of our filling up the measure of the afflictions of Christ, the Apostle Paul adds, "for his body's sake, which is the Church." **Col 1:24**

Cóż znaczy dla nich to, że „świat nie zna ich, tak jak nie znał Jego?” 1 Jana 3:1. Cóż za znaczenie ma dla nich to, że muszą cierpieć i tracić ziemskie, największe nawet doczesne dobra i korzyści, skoro jako Ciało Chrystusa będą uznani za godnych mieć udział w przyszłej chwale swego Zbawiciela?

W miarę wzrastania w łasce, wiedzy i gorliwości będą oni oceniać sprawy z punktu widzenia apostoła Pawła, który powiedział: „*Wszystko uznają za szkodę ... i śmiecie*” Filip 3:8 (NP); „*Albowiem sądzę, że utrapienia teraźniejszego czasu nic nie znaczą w porównaniu z chwałą, która ma się nam objawić*” Rzym 8:18 (NP).

Inna jeszcze myśl tyczy wzajemnej miłości, wzajemnego zrozumienia i sympatii, a więc tych cech, które powinny panować wśród wszystkich członków Ciała Pańskiego. Gdy Duch Boży coraz bardziej opanowuje nasze serca, będzie on sprawiał, że będziemy się cieszyć z każdej okazji czynienia dobrze wszystkim ludziom, a szczególnie domownikom wiary³⁰, jeśli tylko będziemy mieć do tego sposobność. Gdy nasze wzajemne miłe uczucia rosną i ujawniają się wobec całej ludzkości, muszą one także wzrastać szczególnie do Pana i oczywiście do tych, których On uznaje, którzy mają Jego Ducha i starają się Go naśladować. Apostoł Jan wskazuje, że stopień naszej miłości do Pana będzie wynikiem naszej miłości do braci, współczłonków Jego Ciała. Jeśli nasza miłość będzie taka, że ścierpi i zniesie wszystko wobec bliźnich, to o ileż więcej powinniśmy jej okazać wobec współczłonków tego samego ciała, tak ściśle połączonych z nami przez naszą Głowę! Nic dziwnego, że apostoł Jan stwierdza, że jednym z ważnych dowodów naszego przejścia z śmierci do żywota jest to, że miłujemy braci (por. 1 Jana 3:14). Co więcej, pamiętamy, że mówiąc o naszym dopełnianiu miary ucisków Chrystusowych, apostoł Paweł dodaje: „... *za ciało Jego, którym jest Kościół*” Kol 1: 24 (NP).

³⁰ Gal. 6:10

The same thought is again expressed in the words, "We ought also to lay down our lives for the brethren." (1 John 3:16) What a brotherhood is thus implied! Where else could we hope to find such love for the brethren as would lay down life itself on their behalf? We are not now speaking of how the Lord may be pleased to apply the sacrifice of the Church, represented in the "Lord's goat" as a part of the Atonement Day sacrifices.* We merely, with the Apostle, note the fact that, so far as we are concerned, the sacrifice, the laying down of life, is to be done in the main for the brethren--in their service; the service for the world belongs chiefly to the age to come, the Millennium. Under present conditions, our time and talents and influence and means are, more or less, mortgaged to others (the wife or children or aged parents or others depending on us), and we are obligated also to the provision of "things needful," "decent," and "honest in the sight of all men" for ourselves. Hence, we find comparatively little left at our disposal for sacrifice, comparatively little to lay down for the brethren, and this little the world and the flesh and the devil are continually attempting to claim from us, and to divert from the sacrificing to which we have consecrated it.

The Lord's selection of the Church, during this time when evil prevails, is to the intent that surrounding circumstances may prove the measure of the love and loyalty of each to him and his. If our love be cool, the claims of the world, the flesh and the Adversary will be too much for us, and attract our time, our influence, our money. On the other hand, in proportion as our love for the Lord is strong and warm, in that same proportion we will delight to sacrifice these to him--not only to give our surplus of energy and influence and means, laying these down as we find opportunity in the service of the brethren, but additionally, this spirit of devotion to the Lord will prompt us to curtail within reasonable, economical limits the demands of the home and family, and especially of self, that we may have the more to sacrifice upon the Lord's altar.

**Tabernacle Shadows of the Better Sacrifices*, p. 59.

Ta sama myśl jest wyrażona znowu w słowach: „*winniśmy życie oddawać za braci*” 1 Jana 3:16 (NP). Jak wzniosły dowód braterstwa jest tu zawarty! Gdzie byśmy się mogli jeszcze spodziewać znaleźć taką miłość do braci, która kazałaby nam kłaść za nich życie? Nie mówimy teraz o tym, jak Bogu upodobało się zastosować ofiarę Kościoła, przedstawioną w koźle Pańskim jako część ofiar Dnia Pojednania (p. Cienie przybytku s. 66). Stwierdzamy jedynie z apostołem Pawłem, że jeśli chodzi o nas, to kłaść życie powinniśmy głównie za braci, w ich służbie; służenie światu należy głównie do wieku przyszłego, tj. do Tysiąclecia. Obecnie nasz czas, talenty i możliwości w mniejszym lub większym stopniu powinniśmy wykorzystać dla naszych bliskich, dla żony, dzieci, rodziców w starszym wieku lub innych osób, będących na naszym utrzymaniu. Mamy obowiązki również wobec siebie samych i musimy zaopatrywać się w „rzeczy potrzebne”, „słuszne” i w to, co jest „uczciwego przed wszystkimi ludźmi”³¹. Widzimy, więc, jak stosunkowo niewiele pozostaje nam do złożenia w ofierze, stosunkowo niewiele do ofiarowania braciom, a i to jeszcze stale próbuje nam zabrać świat, ciało i szatan, aby uniemożliwić nam ofiarowanie tego, co poświęciliśmy.

Pan Bóg wybiera Kościół w czasie, kiedy panuje zło, a to w tym celu, aby otaczające nas okoliczności mogły udowodnić stopień naszej miłości i lojalności dla Niego i dla tych, którzy są Jego. Jeśli nasza miłość oziębnie, wtedy pokusy świata, ciała i przeciwnika będą dla nas za wielkie i pochłoną nasz czas, nasze możliwości i pieniądze. Przeciwnie, proporcjonalnie do tego, w jakim stopniu nasza miłość do Boga będzie silna i gorąca, tak będziemy się cieszyć z ofiarowania Mu tych rzeczy; będziemy wtedy ofiarować nie tylko nadwyżkę naszych sił, możliwości i środków, kładąc je, gdy zajdzie potrzeba, w służbie dla braci, lecz ponadto duch poświęcenia dla Boga pobudzi nas do ograniczenia w jakichś rozsądnych granicach potrzeb i wydatków naszych domów i rodzin, a szczególnie naszych własnych, abyśmy mogli przez to więcej ofiarować na ołtarzu Pańskim.

³¹ Rzym. 12:17; 2 Tes. 3:12

As our Lord was for three and a half years breaking his body, either temporal or spiritual, the spiritual being the higher, and hence the more important, though he who would shut up his compassion toward a brother having temporal need would give evidence that he did not have the Spirit of the Lord ruling in his heart in any proper degree.

The Memorial Still Appropriate

The original celebration of the Memorial of our dear Redeemer's death (with the still larger meaning attached to it by the holy Spirit through the Apostle, as including our participation or communion with him in his sacrifice) was, as we have seen, upon a particular date--the fourteenth day of the first month, Jewish reckoning.* And the same date, reached by the same method of counting, is still appropriate, and will appeal to all who are inquiring for the "old paths" and desirous of walking therein. This annual commemoration of the Lord's death, etc., as instituted by our Lord and observed by the early Church, has been revived of late amongst those coming into the light of Present Truth.

It is not surprising that, as more and more the real meaning of the Lord's symbolical supper was lost sight of, the proprieties attaching to its annual observance were also neglected. This becomes more plain of comprehension as we come to understand the history of the matter, as follows:

After the apostles and their immediate successors had fallen asleep--somewhere about the third century--Roman Catholicism was becoming influential in the Church. One of its false doctrines was to the effect that while Christ's death secured a cancellation of the past guilt, it could not offset personal transgressions after the believer had come into relationship with Christ--after baptism;

*The Hebrew year begins in the spring, with the first appearance of a new moon after the Spring Equinox. The 14th day is easily reckoned, but should not be confounded with Feast Week, which began on the 15th and continued for a week following it--the Jewish celebration. That week of unleavened bread, celebrated by the Jews with rejoicing, corresponds to the entire future of a Christian--especially representing the entire year until his next celebration of the Memorial Supper. With the Jew the sacrifice of the lamb was a means to the end; a start for the feast of the week, which had his special attention. Our Memorial relates to the killing of the Lamb, and hence belongs to the 14th of Nisan (the first month). Moreover, we are to remember that with the change of counting the hours of the day, the night of the 14th of Nisan would correspond to what we would now call the evening of the 13th.

Tak jak nasz Pan przez trzy i pół roku łamał swoje ciało i dawał swoją krew, swoje życie i na Kalwarii dokończył jedynie swojej ofiary, tak samo i my; kładzenie naszego życia za braci przejawia się w małych sprawach i usługach, zarówno doczesnych jak i duchowych, przy czym sprawy duchowe są wyższe, a więc ważniejsze. Kto by jednak nie okazał miłosierdzia wobec brata cierpiącego niedostatek, dałby oczywisty dowód, że nie ma Ducha Bożego, który by we właściwym stopniu rządził jego sercem³².

OBCHODZENIE PAMIĄTKI JEST NADAL WŁAŚCIWE

Pierwotnie obchodzono Pamiątkę śmierci naszego drogiego Zbawiciela, jak widzieliśmy, w ściśle określonym czasie, tj. dnia 14. pierwszego miesiąca według rachuby żydowskiej³³. Wymieniona data jest nadal właściwa i przekonuje wszystkich, którzy poszukują „starych ścieżek” i pragną po nich postępować. Do tego corocznego obchodzenia Pamiątki śmierci naszego Pana, ustanowionej przez Niego i kultywowanej w pierwotnym Kościele, powrócili ostatnio ci, którzy poznali światło niniejszej prawdy.

Nie należy się dziwić, że gdy właściwe znaczenie symbolicznej Wieczerzy Pańskiej coraz bardziej szło w zapomnienie, jej coroczne obchodzenie również ulegało zaniedbaniu i zapomnieniu. Sprawa ta stanie się bardziej zrozumiała, gdy poznamy jej historię.

Otóż gdy apostołowie i ci, którzy bezpośrednio po nich nastąpili, przeminęli, gdzieś około trzeciego stulecia, w Kościele nabrał wpływu rzymski katolicyzm. Jedną z jego fałszywych doktryn była nauka, że choć śmierć Chrystusa zapewnia zgładzenie dawnych grzechów, to nie może ona zgładzić tych osobistych przestępstw, które człowiek popełnił po przyjsciu do społeczności z Chrystusem, a więc po chrzcie; za

³² Jakub. 2:15-17.

³³ Rok żydowski rozpoczyna się na wiosnę z pierwszym ukazaniem się nowiu księżyca, najbliższego wiosennemu porównaniu dnia z nocą. Dzień 14 można łatwo obliczyć, ale nie należy go mieszać z tygodniem świątecznym, który zaczynał się 15 i trwał przez cały następny tydzień. Ten tydzień praśników, obchodzony przez Żydów z radością, wskazuje na całą przyszłość chrześcijanina, a szczególnie przedstawia cały rok aż do następnego obchodzenia pamiątki Ostatniej Wieczerzy. Dla Żyda ofiara baranka była środkiem do celu, początkiem świątecznego tygodnia, który pochłaniał całą jego uwagę. Nasza Pamiątka odnosi się do zabicia baranka i dlatego należy do 14 Nissan (pierwszego miesiąca). Co więcej, powinniśmy pamiętać, że wraz ze zmianą liczenia godzin dnia noc 14. Nissan odpowiadałaby temu, co teraz uważamy za wieczór 13 dnia.

but that a fresh sacrifice was necessary for such sins.

On the basis of this error was built the doctrine of the Mass, which, as we have heretofore explained in some detail, was considered a fresh sacrifice of Christ for the particular sins of the individual for whom the Mass is offered, or sacrificed--the fresh sacrifice of Christ being made to appear reasonable by the claim that the officiating priest had the power to turn the bread and wine into the actual body and actual blood of Christ; and then, by breaking the wafer, to break or sacrifice the Lord afresh for the sins of the individual for whom the Mass is performed. We have already shown that from the divine standpoint this teaching and practice was an abhorrence in the sight of the Lord--"the abomination which maketh desolate." *Dan. 11:31; 12:11**

That false doctrine did make desolate, and in its wake came the Church's multitudinous errors, the great falling away or apostasy which constituted the Roman system-- the chiefest of all anti-Christ's. Century after century rolled around, with this view the predominating one, the controlling one throughout Christendom, until, in the sixteenth century, the Great Reformation movement began to stir up an opposition and, proportionately, began to find the truths which had been hidden during the Dark Ages under the false doctrines and false practices of anti-Christ. As the Reformers were granted additional light respecting the entire testimony of God's Word, that light included clearer views of the sacrifice of Christ, and they began to see that the Papal theory and practice of the Mass was indeed the "abomination of desolation," and they disavowed it, with varying degrees of positiveness. The Church of England revised its Prayer-book in 1552 and excluded the word Mass.

The custom of the Mass practically took the place of the annual celebrations of the Lord's Memorial Supper; for the Masses were said at *frequent* intervals, with a view to cleansing the people repeatedly from sin. As the Reformers saw the error of this they attempted to come back to the original simplicity of the first institution, and disowned the Romish Mass as being an improper celebration of the Lord's Memorial Supper. * Vol. II, Chap. ix, and Vol. III, Chap. iv.

takie grzechy potrzebna jest nowa ofiara.

Na podstawie tego błędu stworzono naukę o mszy, którą, jak już w innym miejscu szczegółowo wyjaśniliśmy, uważano za nową ofiarę Chrystusa za osobiste grzechy człowieka, za którego jest odprawiana, czyli ofiarowana. Ta ponowna ofiara Chrystusa pozornie może się wydać słuszną, jeśli przyjmie się twierdzenie, że odprawiający mszę kapłan ma moc przemienić chleb i wino w rzeczywiste ciało i krew Chrystusa, a następnie, łamiąc hostię, może łamać, czyli na nowo ofiarować Pana za grzechy osoby, za którą msza jest odprawiana. Wykazaliśmy już, że z Boskiego punktu widzenia nauka ta i praktyki jest wstrętne przed obliczem Bożym – jest „*obrzydliwością spustoszenia*” Daniel 11:31 (por. też Tom II, R. IX i Tom III, R. IV).

Ta fałszywa nauka dokonała wielu spustoszeń. W ślad za nią powstało w Kościele mnóstwo błędów. Wielkie odstępstwo, czyli apostazja przyczyniła się do powstania systemu rzymskiego, najgłówniejszego ze wszystkich anty-Chrystów. Mijały stulecia, a poglądy te panowały powszechnie w chrześcijaństwie, aż przyszedł wiek XVI, kiedy to rozpoczął się wielki ruch religijny zwany Reformacją, która wzbudziła opozycję i zaczęła ujawniać prawdy, zakryte w ciągu ciemnych wieków przez fałszywe nauki i praktyki anty-Chrystusa. W miarę jak reformatorzy otrzymywali coraz więcej światła w zakresie poznania prawd Słowa Bożego, lepiej zaczęli także rozumieć ofiarę Chrystusa i zaczęli dochodzić do wniosku, że papieska doktryna i praktyka mszy były rzeczywiście „*obrzydliwością spustoszenia*”³⁴, odrzucili ją więc z różnym stopniem stanowczości. Kościół Anglikański skorygował w 1552 r. swoją książkę do nabożeństwa i usunął z niej wyraz msza.

Zwyczaj odprawiania mszy praktycznie zajął miejsce corocznego obchodzenia Pamiątki Wieczerzy Pańskiej; odprawiane często msze miały na celu wciąż na nowo oczyszczać lud z grzechów. Gdy reformatorzy dostrzegli ten błąd, starali się wrócić do pierwotnej prostoty, jaka istniała na początku i odrzucili rzymską mszę, uznając ją za niewłaściwe obchodzenie pamiątkowej Wieczerzy Pańskiej.

³⁴. Mat 24:14; Marek 13:14

However, not seeing the close relationship between the type of the Passover and the antitype of our Lord's death, and the Supper as a *memorial* of the antitype, they did not grasp the thought of the propriety of its observance on its *annual* recurrence. Hence, we find that amongst Protestants some celebrate monthly, others every three months, and some every four months--each denomination using its own judgment--the "Disciples" celebrating weekly, through a misunderstanding of the Scriptures somewhat similar to their misunderstanding respecting baptism. They base their weekly celebration of the supper on the statements of the Acts of the Apostles to the effect that the early Church came together on the first day of the week, and at such meetings had "breaking of bread." *Acts 2:42,46; 20:7*

We have already observed* that these weekly celebrations were not commemorations of the Lord's death; but, on the contrary, were love-feasts, commemorative of his resurrection, and of the number of breakings of bread which they enjoyed with him on several first-days during the forty days before his ascension. The remembrance of these breakings of bread, in which their eyes were opened and they knew him, probably led them to meet on each first day of the week thereafter, and, not improperly, led them to have together a social meal, a breaking of bread. As we have already noticed, the cup is never mentioned in connection with these, while in every mention of the Lord's Memorial Supper it occupies fully as important a place as does the loaf.

*See previous chapter.

Nie dostrzegając jednakże ścisłego związku między obrazowym charakter Paschy a jej pozaobrazem w śmierci naszego Pana i ostatnią Wieczerzą, jako pamiątką pozaobrazu nie rozumieli, że jedynie jej coroczne obchodzenie jest właściwe. Stąd zauważamy, że niektórzy protestanci obchodzą ją, co miesiąc, inni, co trzy, a jeszcze inni, co cztery miesiące — każda denominacja według swojego własnego uznania. „Uczniowie” (pewne ugrupowanie chrześcijańskie) obchodzą ją, co tydzień, a to z powodu niezrozumienia odpowiednich wersetów Pisma świętego, podobnie jak nie rozumieją oni nauki o chrzcie. Obchodzenie Pamiątki, co tydzień opierają oni na pewnym stwierdzeniu Dziejów Apostolskich, że pierwotny Kościół zgromadzał się pierwszego dnia tygodnia i że na takich zebraniach „*łamano chleb*” Dzieje Ap 2, 42. 46; 20, 7.

Zauważyliśmy już poprzednio³⁵, że te cotygodniowe spotkania nie były poświęcone obchodzeniu Pamiątki śmierci Pana, lecz były to uczty miłości (agape), poświęcone pamięci zmartwychwstania Pana i kilkakrotnego łamania z Nim chleba, czym uczniowie cieszyli się przez kilka pierwszych dni w czasie 40 dni przed Jego wniebowstąpieniem. Wspomnienia tych wspólnych spotkań, w czasie, których uczniowie rozpoznawali Pana, skłoniły ich później prawdopodobnie do spotykania się w każdy pierwszy dzień tygodnia w celu spożycia wspólnego posiłku i łamania chleba. Jak już zauważyliśmy, kielich nigdy nie jest wspominany w związku z tymi spotkaniami, podczas gdy w każdej wzmiance o pamiątkowej Wieczerzy Pańskiej zajmuje on zawsze miejsce tak samo ważne jak chleb.

³⁵ Rozdział X tomu VI pastora Russella „Nowe Stworzenie.

Who May Celebrate?

We answer, first of all, that none should commune who do not trust in the precious blood of Christ as the sacrifice for sins. None should commune except by faith he have on the doorposts and lintel of his earthly tabernacle the blood of sprinkling that speaketh peace for us, instead of calling for vengeance, as did the blood of Abel. (*Heb. 12:24*) None should celebrate the symbolical feast unless in his heart he has the true feast, and has accepted Christ as his Life-giver. Further, none should commune unless he is a member of the one body, the one loaf, and unless he has reckoned his life, his blood, sacrificed with the Lord's in the same chalice, or cup. There is here a clearly drawn line of distinction, not only between the believers and unbelievers, but also between the consecrated and the unconsecrated. However, the line is to be drawn by each individual for himself--so long as his professions are good and reasonably attested by his outward conduct. It is not for one member to be the judge of another, nor even for the Church to judge, unless, as already pointed out, the matter has come before it in some definite form, according to the prescribed regulations. Otherwise the elders, or representatives of the Church, should set before those who assemble themselves these terms and conditions--(1) faith in the blood; and (2) consecration to the Lord and his service, even unto death. They should then invite all who are thus minded and thus consecrated to join in celebrating the Lord's death and their own. This, and all invitations connected with this celebration, should be so comprehensively stated as to leave no thought of sectarianism. All should be welcomed to participate, regardless of their faith and harmony on other subjects, if they are in full accord in respect to these foundation truths--the redemption through the precious blood, and a full consecration unto death, giving them justification.

KTO MOŻE OBCHODZIĆ PAMIĄTKĘ?

Na pytanie to odpowiadamy, że przede wszystkim nikt nie powinien przystępować do Pamiątki, kto nie uznaje drogocennej krwi Chrystusa, jako ofiary za grzechy. Nikt też nie powinien uczestniczyć w Pamiątce poza tymi, którzy wierząc, mają na nadprożu i odrzwiach swojego ziemskiego przybytku krew pokropienia, przynoszącą nam pokój, w przeciwieństwie do krwi Ablowej, wołającej do Boga (Hebr 12:24). Nikt nie powinien obchodzić tego symbolicznego święta, jeśli nie ma w swoim sercu prawdziwego święta i jeśli nie przyjął i nie uznał Chrystusa za swego osobistego życiodawcę. Dalej nikt nie powinien brać udziału w Pamiątce, jeśli nie jest członkiem jednego ciała, jednego chleba i jeśli nie uważa, że jego życie i krew zostały ofiarowane wraz z Panem w tym samym kielichu. Zaznaczona jest tu wyraźnie różnica nie tylko między wierzącymi, lecz także między ofiarowanymi i nieofiarowanymi. Jednakże różnicę tę powinien każdy wyznaczyć sam dla siebie w zależności od tego, na ile jego wyznanie jest dobre i poświadczone równie dobrym zachowaniem się na zewnątrz. Żaden człowiek nie może tutaj decydować za drugiego, ani nawet zbór nie może decydować, chyba, że – jak już zauważyliśmy – sprawa była w jakiś sposób przedstawiona przed zborem zgodnie z przyjętymi zasadami ³⁶. Oprócz tego starsi lub przedstawiciele zboru powinni przedstawić zebrany te oto warunki (uczestnictwa w Pamiątce – red.): 1) wiarę w krew i 2) poświęcenie się Bogu na Jego służbę aż do śmierci. Następnie powinni zaprosić wszystkich, którzy tak wierzą i czują się poświęceni do wzięcia udziału w obchodzeniu pamiątki śmierci Pana i swojej własnej. Zaproszenie do wzięcia udziału w obchodzeniu pamiątki powinno być tak jasno i zrozumiale sformułowane, by nikt nie pomyślał, że jest to obrządek sekciarski. Wszyscy powinni być zaproszeni do udziału w pamiątce, niezależnie od ich wiary i różnienia się w innych sprawach, jeśli tylko są w zupełnej zgodzie z tymi podstawowymi prawdami – odkupieniem przez drogocenną krew i całkowitym poświęceniem się aż do śmierci, dającym usprawiedliwienie.

³⁶ Mat 18:15 – 17

It is appropriate here to consider the words of the apostle: *"Whosoever shall eat this bread and drink this cup of the Lord unworthily shall be guilty of the body and blood of the Lord. But let a man examine himself, and so let him eat of that bread and drink of that cup. For he that eateth and drinketh unworthily, eateth and drinketh condemnation to himself, if he discern not the Lord's body."* **1 Cor. 11:27-29**

The Apostle's warning here seems to be against a careless celebration of this Memorial, which would make of it a feast, and against inviting persons to it in a promiscuous manner. It is not such a feast. It is a solemn Memorial, intended only for the members of the Lord's "body"; and whoever does not discern this, whoever does not discern that the loaf represents the flesh of Jesus, and that the cup represents his blood, would, in partaking of it, properly come under condemnation--not "damnation" as in the common version, but a condemnation in the Lord's sight, and a condemnation also in his own conscience. Before partaking of these emblems each individual, therefore, should decide for himself whether or not he believes and trusts in the broken body and shed blood of our Lord as being his ransom price; and secondly, whether or not he has made the consecration of his all that he may thus be counted in as a member of that "one body."

Having noted who are excluded, and who properly have access to the Lord's table, we see that every true member of the *Ecclesia* has the right to participate, unless that right has been debarred by a public action of the whole Church, according to the rule therefor laid down by the Lord. (**Matt. 18:15-17**) All such may celebrate; all such will surely desire to celebrate--will surely desire to conform to the Master's dying admonition, "Eat ye all of it; drink ye all of it." They will realize that unless we eat the flesh of the Son of Man, and drink his blood, we have no life in us; and that if they have in heart and mind partaken of the merits of the Lord's sacrifice really, and of his life, that it is both a privilege and a pleasure to memorialize this, and to confess it before each other and before the Lord.

Właściwą rzeczą jest zwrócić tu uwagę na słowa apostoła: „*Przeto, ktokolwiek by jadł chleb i pił z kielicha Pańskiego niegodnie, winien będzie ciała i krwi Pańskiej. Niechże więc człowiek samego siebie doświadcza i tak niech je z chleba tego i z kielicha tego pije. Albowiem kto je i pije niegodnie, nie rozróżniając ciała Pańskiego, sąd własny je i pije*” 1 Kor 11, 27-29 (NP).

To ostrzeżenie apostoła zdaje się być skierowane przeciwko niedbałemu, niegodnemu obchodzeniu Pamiątki, co mogłoby uczynić z niej biesiadę i przeciwko zapraszaniu na nią osób przypadkowych. Jest to przecież uroczysta Pamiątka, przeznaczona jedynie dla członków Ciała Pana, a ktokolwiek tego nie dostrzega, ktokolwiek nie uznaje, że chleb symbolizuje ciało Jezusa, a kielich wyobraża Jego krew, taki, uczestnicząc w Pamiątce, sprowadzałby na siebie nie tylko słuszne potępienie ze strony Pana, lecz potępiłoby go również jego własne sumienie. Dlatego zanim ktoś weźmie udział w pamiątce i przyjmie symbol ciała i krwi Pańskiej, powinien się najpierw zastanowić i rozstrzygnąć, czy wierzy i ufa w złamane ciało i przelaną krew naszego Pana jako cenę okupu, a także czy poświęcił się całkowicie, aby mógł być w ten sposób uznany za członka „jednego ciała”³⁷.

Zauważywszy, kto nie ma dostępu, a kto może przystąpić do stołu Pańskiego, widzimy, że każdy prawdziwy członek Kościoła (Ecclesia) ma prawo uczestniczyć w pamiątce, chyba żeby został pozbawiony tego prawa publiczną decyzją całego zboru, zgodnie z zaleceniem danym przez samego Pana (por. Mat 18:15 – 17). Wszyscy tacy mogą brać udział w Pamiątce, wszyscy tacy będą na pewno pragnąć w niej uczestniczyć, będą na pewno pragnąć zastosować się do zalecenia Mistrza: „*Bierzcie, jedzcie ..., pijcie z tego wszyscy*” Mat 26:26 (BGd). Będą oni sobie zdawać sprawę z tego, że jeśli nie będziemy jeść ciała Syna Człowieczego i nie będziemy pić Jego krwi, to nie będziemy mieć w sobie życia; jeśli w swych sercach i umysłach stali się oni rzeczywiście uczestnikami zasług ofiary Pana i Jego życia, to będą mieć zarówno przywilej jak i przyjemność obchodzić Pamiątkę i wyznają to jeden przed drugim oraz przed Panem.

³⁷ 1 Kor 12:12

Who May Officiate

The false doctrine of the Mass, and the creation of a class in the Church called the clergy, to administer this and similar services, has created so deep an impression upon the public mind that Protestants even to this day generally hold that the presence of "an ordained minister," to ask a blessing and to officiate in such a memorial service, is of absolute necessity, and that any other procedure would be sacrilegious. How utterly wrong this whole theory is will be very readily recognized when we remember that all who have the privilege of partaking of this Memorial are consecrated members of the "Royal Priesthood"--each fully commissioned of the Lord to preach his Word according to their talents and opportunities, and fully ordained also to perform any service or ministry of which they are capable to him and the members of his body, and, in his name, to others. "All ye are brethren," is the Lord's standard, and is not to be forgotten when we hold communion with him, and celebrate his redemptive work, and our common-union with him and with each other as members of his body.

Nevertheless, in every little group of the Lord's people, in every little *Ecclesia*, or body of Christ, as we have already pointed out, the Scriptures indicate that there should be order, and that a part of that order is that there should be "elders in every Church." While each member of the *Ecclesia*, the New Creation, has a sufficient ordination of the Lord to permit him to take any part in connection with the Memorial Supper, yet the Church, in electing elders, indicates that they should be representatives of the entire *Ecclesia* in respect to such matters as this. Therefore, the duty of arranging and ministering this Memorial would devolve upon them as a service to which they have already been selected by the Church.

KTO MOŻE SPRAWOWAĆ OBRZĄDEK PAMIĄTKI?

Fałszywa nauka o mszy i powstanie w Kościele klasy zwanej klerem do odprawiania jej i do podobnych usług stała się tak przekonująca dla opinii publicznej, że nawet protestanci do dzisiejszego dnia powszechnie uważają, że obecność wyświęconego duchownego (kaznodziei) jest absolutnie potrzebna, aby sprowadzić błogosławieństwo i sprawować obrządek Pamiątki; jakiś inny sposób postępowania byłby świętokradztwem. Jak całkowicie błędne są te poglądy, z łatwością zrozumiemy, gdy uświadomimy sobie, że wszyscy, którzy mają przywilej uczestniczenia w pamiątce, są poświęconymi członkami Królewskiego Kapłaństwa³⁸; zgodnie z tym każdy jest upoważniony przez Pana do głoszenia Jego słowa stosownie do posiadanych talentów i nadarzających się okazji. Każdy też jest uprawniony do sprawowania wszelkiej służby czy usługi duchowej, w jakiej jest uzdolniony, dla Pana i członków Jego ciała, a w Jego imieniu także innym. „Wszyscy jesteście braćmi” – oto Pańska zasada, o której nie możemy zapomnieć podczas obchodzenia Pamiątki (komunii), kiedy czcimy rocznicę dokonanego przez Niego okupu, naszą społeczność z Nim i ze wszystkimi innymi członkami Jego Ciała.

Niemniej jednak, jak już zauważyliśmy, w każdej małej grupie ludu Pańskiego, w każdym małym zborze (Ecclesia) czyli Ciele Chrystusowym powinien być porządek i częścią tego porządku jest to, że powinni być „starsi w każdym zborze”³⁹. Będąc Nowym Stworzeniem każdy członek zboru ma wystarczające wyświęcenie od Pana, pozwalające mu wziąć jakikolwiek udział w Pamiątce, jednakże zbor, wybierając starszych uznaje, że powinni oni być jego reprezentantami również w omawianej sprawie. Dlatego obowiązek zorganizowania pamiątki i usługi duchowej na niej powinien spoczywać na nich, do której to służby zostali też przez zbor wybrani.

³⁸ 1 Piotra 2:9

³⁹ Dzieje Ap. 14:23

Our Lord's declaration, "Where two or three of you are met together in my name, there am I in the midst" *Mat 18:20* --shows us conclusively that, wherever it is possible, this memorial should be celebrated in company with fellow-members of the body. The blessing attached was intended to draw the members one toward the other, not only in this annual gathering, but whenever possible. Wherever even two or three may meet to claim this promise, it being impossible or inconvenient to meet with a larger group, they are privileged to celebrate as a Church, as an *Ecclesia*, complete; and even where an individual may be so circumstanced that he cannot possibly meet with others, we suggest that his faith go out with sufficient strength to the Lord to claim the promise--regarding the Lord and himself as the two. We advise that such unavoidable isolation be not permitted to hinder any from the annual celebration of the great sacrifice for sin, and of our participation in it with our Lord; that the solitary individual provide bread--(unleavened bread, if obtainable--such as soda biscuit or water cracker) and fruit of the vine (raisin juice or grape juice or wine*) and that he celebrate in communion of spirit with the Lord and with the fellow-members of the body, from whom he is of necessity separated.

*So far as we are able to judge, the Lord used fermented wine when he instituted this Memorial. Nevertheless, in view of his not specifying wine, but simply "fruit of the vine," and in view also of the fact that the alcoholic habit has obtained so great and so evil a power in our day, we believe we have the Lord's approval in the use of unfermented grape juice, or raisin juice, to which, if convenient, a few drops of fermented wine may be added, so as to satisfy the consciences of any who might be inclined to consider that obedience to the Lord's example would require the use of fermented wine. In this manner there will be no danger to any of the Lord's brethren, even the weakest in the flesh.

Oświadczenie naszego Pana: „*Albowiem gdzie są dwaj lub trzej zgromadzeni w imię moje, tam jestem pośród nich*” Mat 18, 20 (NP) stanowczo wskazuje, że gdziekolwiek jest to możliwe, Pamiątka powinna być obchodzona w gronie współczłonków Ciała. Cel wypływającego stąd błogosławieństwa jest taki, żeby zbliżyć członków wzajemnie do siebie, nie tylko podczas tej corocznej uroczystości ale zawsze, kiedykolwiek jest to możliwe. Zapewnienie błogosławieństwa dotyczy członków, gdyby się zgromadzili tylko w dwóch lub trzech; nawet gdyby zgromadzenie się w większej liczbie było niemożliwe lub niewygodne, mają oni obchodzić pamiątkę, jako kompletny zbór, jako Kościół (Ecclesia). Gdyby się zdarzyło, że z powodu jakichś okoliczności ktoś z braci nie mógłby się zgromadzić z innymi, radzilibyśmy takiemu, aby z wiarą i niezachwianą mocą udał się w modlitwie do Pana, prosząc Go o tę obietnicę i aby uważał Pana i siebie za dwóch. Radzimy także, aby to nieuniknione odosobnienie nie było dla nikogo przeszkodą w corocznym obchodzeniu Pamiątki wielkiej ofiary za grzech i w naszym uczestnictwie w niej z naszym Panem. Taka osamotniona osoba powinna wziąć chleb (jeśli możliwe chleb praśny), a także owoc winnego krzewu (sok z rodzynek, z winogron albo wino⁴⁰) i obchodzić Pamiątkę w społeczności ducha z Panem i z współczłonkami Ciała, od których jest z konieczności oddalona.

⁴⁰ Na ile jesteśmy w stanie stwierdzić, to Pan, ustanawiając Pamiątkę, użył do tego celu zwykłego wina. Niemniej jednak, ze względu na to, że nie powiedział, jakie to było wino, tylko po prostu „owoc winorośli” oraz dlatego, że nałóg alkoholizmu powoduje tak wielkie szkody w naszych czasach, wierzymy, że zyskamy aprobatę Pana, jeśli użyjemy niefermentowanego soku winogronowego lub soku z rodzynek, do którego można by dodać parę kropel prawdziwego wina, aby zadowolić sumienie tych, którzy byliby skłonni uważać, że posłuszeństwo wobec wzoru, jaki dał Pan, wymagałoby użycia wina. W ten sposób nie będzie żadnego niebezpieczeństwa dla nikogo z Pańskich braci, nawet dla najsłabszych w ciele.

An Order of Service

Since the Lord laid down no rule or order of service it is not for us to do so--yet without impropriety we believe we may suggest what commends itself to us as a moderate, reasonable, orderly celebration of this Memorial. We do so, not with the intention of making a rule or law, but with the view of assisting to a moderate view of the matter some who have been used to elaborate service and others who have been accustomed to nothing of the kind. Let our expression, then, be considered merely in the light of suggestion, subject to such modification, etc., as may seem advisable. It is as follows:

(1) The opening of the service with one or more hymns, appropriate to the occasion--of solemn spirit, and drawing the mind in the direction of the Memorial.

(2) Prayer for divine blessing upon the assembly, and especially upon those who shall participate, remembering also fellow-members of the same body, known to us and unknown, in all the world, and especially such as are celebrating this Memorial on its anniversary.

(3) The Elder officiating might read an account of the original institution of the Memorial from the Scriptures.

(4) He or another Elder might then present an account of the matter, type and antitype, either speaking extemporaneously or with equal propriety, if he please, reading some such explanation of the entire matter as, for instance, the foregoing dissertation.

PORZĄDEK W OBCHODZENIU PAMIĄTKI

Ponieważ Pan nie ustanowił żadnych przepisów ani porządku obchodzenia Pamiątki, my też nie będziemy tego czynić, należy jednakże uważać za rzecz oczywistą, że uroczystość ta powinna być obchodzona z zachowaniem pewnego porządku, z powagą i godnością. Uważamy tak nie, dlatego, żebyśmy chcieli ustanawiać jakieś reguły czy nakazy, ale w tym celu, aby dopomóc w wyrobieniu sobie umiarkowanego poglądu na tę sprawę niektórym tym, którzy już zwykli byli pełnić tego rodzaju usługę, a także tym, którzy do niczego takiego nie są przyzwyczajeni. Niech, więc tedy nasze zdanie w tej sprawie traktowane będzie jedynie raczej, jako pewna sugestia na ten temat, propozycja, która może ulec zmianie, gdyby się to okazało celowe. Oto nasze propozycje:

1. Nabożeństwo można rozpocząć odśpiewaniem jednej lub kilku pieśni, stosownych ze względu na podniosłą treść i ducha do uroczystej okazji i skierowujących umysły na Pamiątkę;

2. Następnie należałoby poprosić w modlitwie o błogosławieństwo Boże dla zebrania, a szczególnie dla uczestników Pamiątki, wspominając również przy tym współczłonków tego samego Ciała, znanych i nieznanych na całym świecie, a szczególnie tych, którzy obchodzą Pamiątkę w jej rocznicę;

3. Starszy, który przewodniczy, może odczytać odpowiednie wersety Pisma Świętego o pierwotnym ustanowieniu Pamiątki;

4. Ten lub inny starszy może następnie objaśnić rzeczy zawarte w obrazie i pozaobrazie, wygłaszając wykład na ten temat, lub – równie dobrze, jeśli woli – odczytując objaśnienia tych spraw, zawarte w naszych poprzednich rozważaniach;

(5) Calling attention to the fact that our Lord blessed the bread before he broke it, the leader might now call upon some competent brother to ask a blessing upon the bread, or--none present but himself being competent--he should invoke the divine blessing upon the bread and upon those who would partake of it, that the eyes of their understanding might be opened widely to an appreciation or comprehension of the depths of meaning properly attaching to it, and that all participating might have blessed communion with the Lord in the use of this symbol of his flesh and to make renewal of their own consecration to be broken with him.

(6) One of the crackers or pieces of unleavened bread might then be broken, using the Lord's words, "This is my body, broken for you; eat ye all of it"; and the platter might be served by one of the brethren or by the officiating person himself; or, if the congregation were a large one, a number of plates of bread might be served simultaneously by two, four, six or any necessary number of the consecrated brethren.

(7) Silence would well be maintained during the passing of the emblems, except that brief remarks, much to the point respecting the signification of the bread, and how we feed upon the Lord, might not be inappropriate--though generally it would be well that this matter be covered either by the leader or some other speaker when explaining the signification of the celebration in general, before the distribution, that the communion of the participants be not intruded upon.

(8) A blessing should then be asked upon the cup, even as we read our Lord "took the cup and blessed it," and gave to his disciples. Some brother might be called upon for this prayer of thanks, and of request for the Lord's blessing upon those participating, and it should be similarly served in quietness.

5. Brat przewodniczący, zwracając uwagę na fakt, że nasz Pan pobłogosławił chleb, zanim go złamał, może następnie powołać jakiegoś zdolnego brata, aby poprosił w modlitwie o pobłogosławienie chleba, lub – gdyby nie było takiego brata – może sam się pomodlić; powinien on poprosić o błogosławieństwo Boże na chleb i dla tych, którzy go będą spożywać, żeby ich umysł został szeroko otwarty dla właściwego zrozumienia tego, jak głębokie znaczenie zawiera chleb; aby wszyscy uczestnicy mieli błogosławioną społeczność z Panem w spożywaniu symbolu Jego ciała i aby mogli odnowić swoje własne poświęcenie być łamanymi z Nim;

6. Następnie można złamać jeden z kawałków przaśnego chleba przypominając przy tym słowa naszego Pana: „Bierzcie, jedzcie, to jest ciało moje za was wydane; to czynicie na pamiątkę moją” 1 Kor 11:24 (NP).Taca z chlebem może być obsługiwana przez jednego z braci lub przez samego przewodniczącego; jeśli zgromadzenie jest duże, wtedy większa ilość tac z chlebem może być równocześnie obsługiwana przez dwóch, czterech, sześciu albo przez odpowiednią liczbę poświęconych braci;

7. Podczas przejścia chleba powinna panować cisza, chociaż można zauważyć, że jakieś krótkie i zwięzłe uwagi mówiące o znaczeniu chleba i o tym, jak my spożywamy ciało Pańskie, nie byłyby niewłaściwe; zasadniczo jednak byłoby lepiej, żeby sprawa ta została wyłożona przez przewodniczącego lub innego mówcę w wykładzie przed podaniem chleba i wina, przy ogólnym objaśnianiu znaczenia uroczystości, uniknęłoby się wtedy zakłócania społeczności uczestników.

8. Następnie należy poprosić w modlitwie o pobłogosławienie kielicha, zgodnie z tym jak czytamy, że nasz Pan „wziął kielich i podziękował, dał im mówiąc: *Pijcie z niego wszyscy*” Mat 26:27 (NP). Jakiś brat może być poproszony o dziękczynną modlitwę i prośbę o błogosławieństwo Pańskie dla uczestników; kielich, podobnie jak chleb, powinien być również podawany w ciszy.

(9) The service being thus ended, we advise that the course of the Lord and the apostles be followed to the end-- that a hymn be sung in conclusion, and the congregation thus dismissed--without any concluding prayer. We advise that on this occasion the usual greetings, inquiries for health, etc., be dispensed with, and that each go to his home avoiding, as far as possible, anything that might disturb his reflections and communion, and that so far as possible each seek to continue to commune, not only on that night, but during the following day, having in memory the Lord's experiences in Gethsemane, and his need of sympathy and help, and the fact that each member of his body may also have Gethsemane occasions, and need the comfort and help of fellow-disciples.

Of the Master it is written, "Of the people there was none with him"--none able to sympathize with him in his own hour of trial. With us it is different. We have fellow-members of the body, similarly baptized into death, similarly pledged to be "broken" as members of the one loaf, and accepted and anointed with the same holy Spirit. And as we remember this, let us the more earnestly seek to be helpful to the fellow-members of the body, remembering that whatsoever is done to the least member of the body is done unto the Head, and is appreciated by him. We can appropriately remember at the same time the example of Peter --his earnest impulsiveness, as a servant of the Lord, and yet his weakness in a moment of trial, and his need of the Lord's help and prayers. "I have prayed for thee, that thy faith fail not." **Luk 22:32** To remember this may be a special aid to us, as it undoubtedly was subsequently to the Apostle Peter. It will enable us all the more to look to the Lord for "grace to help in every time of need."

It will be well at the same time that we remember Judas, and that his fall came through selfishness--ambition, covetousness.

9. Kończąc w ten sposób nabożeństwo radzilibyśmy postąpić za wzorem Pana i apostołów: zaśpiewać na zakończenie pieśń i opuścić zgromadzenie bez końcowej modlitwy. Radzilibyśmy także, aby zaniechać przy tym zwykłych pożegnań, pytań o zdrowie itp. i żeby każdy, idąc do domu, unikał, o ile to możliwe, czegokolwiek, co by przeszkadzało w rozmyślaniach i zachowaniu społeczności z Panem i żeby, w miarę możliwości, pozostawał w tej społeczności nie tylko tej nocy, lecz i następnego dnia, mając w pamięci doświadczenia Pana w Getsemane i Jego pragnienie pomocy i współczuwania. Każdy, bowiem członek Jego ciała może przechodzić doświadczenia Getsemane i będzie potrzebował pomocy i pociechy współbraci.

O naszym Mistrzu jest napisane, że „nikt z ludu nie był z Nim”⁴¹. Nikt nie potrafił współczuć z Nim w godzinie jego próby. Z nami jest inaczej. My mamy współczłonków Ciała, tak samo ochrzczonych w Jego śmierć i tak samo poświęconych, aby być łamani, jako członkowie jednego chleba; tak samo przyjętych i pomazanych tym samym Duchem Świętym. Jeśli o tym pamiętamy, to starajmy się jeszcze gorliwiej być pomocni dla współczłonków Ciała wiedząc, że cokolwiek byśmy uczynili najmniejszemu członkowi Ciała, uczyniliśmy Głowie i przez nią będziemy oceniani. Przypomnijmy sobie w takim wypadku przykład Piotra – jego gorliwy zapał jako sługi Pana, a jednocześnie jego słabość w chwili próby, jego potrzebę Pańskiej pomocy i modlitwy. „*Ja zaś prosiłem za tobą, aby nie ustała wiara twoja*” Łuk 22:32 (NP). Pamiętanie o tym może być dla nas bardzo pomocne, tak jak niewątpliwie pomocne było później dla apostoła Piotra. Będzie nas to też bardziej pobudzać do uciekania się do Boga z prośbą „o łaskę i pomoc w każdej potrzebie”⁴².

Dobrze będzie, jeśli równocześnie przypomnimy sobie Judasza, którego upadek nastąpił z powodu samolubstwa, ambicji i chciwości.

⁴¹ Izaj 63:3

⁴² Hebr 4:16

and as we remember how through this door of selfishness Satan more and more entered into him, it may help us to be on our guard lest we should similarly fall into a snare of the Adversary; lest we, for any consideration, should deny the Lord that bought us; lest we should ever in any sense of the word betray the Lord or his brethren or his Truth. Let us through the day following have in memory our dear Redeemer's experiences; not only that we may thus enter the more keenly into sympathy with him, but additionally that we may not think strange of the fiery trials which may be permitted to come upon us as his followers, but that we may follow him to the consummation and ever keep in memory his dying words, "It is finished," and realize that this meant a completion of his sin-offering on our behalf, so that through his stripes we may realize ourselves healed, and so that we may also realize that he ever liveth to make intercession for us, and to render us assistance in every time of need.

Easter-Passover

The word "Easter" occurs once in the Scriptures (*Acts 12:4*), and there it is a mistranslation; it should be rendered "Passover." The name Easter was adopted from the heathen. It is of Saxon origin, and imports a goddess of the Saxons, or rather of the East, Estera, whose festival was celebrated in the spring of the year, about the Passover season. The adoption of this name, and the application of it to the period celebrating our Lord's death and resurrection and ascension, down to the coming of the Pentecostal blessing, was evidently an attempt to let Christian institutions the more easily supplant those of heathenism.

Like most of these concessions, it dates from somewhere about the third century. This heathen origin of the name Easter need make no particular difference in our minds, for we no longer use it to celebrate the goddess of the East.

Jeśli będziemy pamiętać, jak przez to samolubstwo szatan jak przez drzwi coraz bardziej wchodził do niego i opanowywał go⁴³, to świadomość tego może, nam pomóc stać na straży, żebyśmy podobnie jak on nie popadli w sidła przeciwnika i żebyśmy nigdy w żadnym wypadku nie zaparli się Pana, który nas odkupił; żebyśmy pod żadnym pozorem nie zdradzili Pana, braci i prawdy. Miejmy w pamięci przez cały następny dzień cierpienia naszego drogiego Zbawiciela; nie tylko po to, żebyśmy w ten sposób mogli bardziej gorliwie być z Nim, lecz więcej, żebyśmy nie uważali za rzecz dziwną ciężkich prób, które, dozwolone, mogą przyjść na nas jako Jego naśladowców; żebyśmy postępowali za Nim aż do końca i zawsze mieli w pamięci Jego ostatnie słowa: „wykonało się”⁴⁴, rozumiejąc przez to, że oznaczały one dokonanie za nas Jego ofiary za grzech, aby „*Jego sińce uleczyły nas*”⁴⁵. Zdawajmy sobie zawsze sprawę z tego, że On wiecznie żyje, wstawia się za nami i udziela nam pomocy w każdej potrzebie.

WIELKANOC (EASTER) – PASCHA

Angielski wyraz *Easter* 'Wielkanoc' występuje tylko jeden raz w angielskim przekładzie Pisma świętego w Dziejach Ap 12:4 jako rezultat mylnego przetłumaczenia – powinno być ono oddane przez Pascha. Nazwa *Easter* została przyjęta od pogan. Jest ona pochodzenia anglosaskiego (staroangielskiego) i oznaczała początkowo boginię Anglosasów albo raczej boginię Wschodu (ang. east 'wschód'), Esterę, której święto obchodzone było na wiosnę, około święta Paschy. Przejęcie tej nazwy i zastosowanie jej do określenia okresu obchodzenia Pamiątki śmierci naszego Pana, Jego zmartwychwstania i wniebowstąpienia aż do zesłania Pięćdziesiątnicy było oczywistą próbą łatwiejszego zastępowania instytucji pogańskich przez chrześcijańskie.

Podobnie jak większość tych zmian miało to miejsce gdzieś około trzeciego wieku. Pogańskie początki nazwy *Easter* nie czynią w naszych umysłach żadnego specjalnego wrażenia, ponieważ nie używamy jej do obchodzenia święta bogini wschodu.

⁴⁷ Łuk 22:3.

⁴⁸ Jan 19:30. ⁴⁹ 1 Piotra 2:24.

Amongst Protestants the name has been definitely attached to one day instead of to a period, as in old time, and as it is still used by Catholics. That one day is called Easter Sunday. Any memorial of our Lord's resurrection will always be precious with his people, but to those who rightly appreciate the matter, every Sunday is an Easter Sunday, because every Sunday is a Memorial commemorative of our Lord's resurrection from the dead.

Our thought in introducing the subject here is more particularly to draw attention to the larger view of the term Easter, held by Catholics, which includes Good Friday as well as Easter Sunday, and is merely used as a synonym for the Passover season. The introduction of the Mass, and its frequent observance, might have been expected to have entirely made void the annual celebration of our Lord's death on its anniversary; but not so. The original custom of the early Church, to celebrate the great central fact, and the very foundation of her existence, continued, although the celebration of the supper at its appropriate time ceased, superseded by the numerous sacrifices of the Mass--and thus this one particular memorial lost its meaning.

For centuries it was the custom to count the date of our Lord's crucifixion according to the Jewish calendar, as we have already explained it; but subsequently, with a desire to cut loose so far as possible from Jewish institutions, a change in the method of counting the date of the death of Christ, our Passover, was instituted. "The Ecumenical Council" of Nice decreed that thenceforth Easter should be celebrated on the Friday following the first full moon after the Spring equinox. This not only fixed the celebration of the Lord's death universally on a Friday, called "Good Friday," but additionally it insured that the celebration would very rarely indeed be exactly in accord with the Jewish celebration of the Passover. The difference in the method of counting, be it remembered, is that the Jews then waited and still wait until the Spring Equinox, and begin their month with the first new moon thereafter, and keep the Passover at the full of that moon, or the 14th day. This change occasionally makes a difference of nearly a month between the two methods of counting.

Wśród protestantów nazwa ta jest wyraźnie określeniem jednego dnia, a nie okresu, jak to było dawniej i jak to wciąż jest jeszcze u katolików. Ten jeden dzień nazywa się Niedzielą Wielkanocną (Wielką Niedzielą). Każda pamiątka zmartwychwstania naszego Pana Będzie zawsze droga dla Jego ludu, ale dla tych, którzy uznają jej doniosłość, każda niedziela będzie Wielką Niedzielą, ponieważ dzień ten pozostanie na zawsze dniem upamiętniającym zmartwychwstanie naszego Pana od umarłych.

Poruszając tutaj ten temat naszym pragnieniem było zwrócić większą uwagę na szersze znaczenie określenia *Easter* 'Wielkanoc', które w użyciu u katolików obejmuje zarówno Wielki Piątek jak i Wielką Niedzielę i jest po prostu używane, jako synonim okresu Paschy. Mogłoby się wydawać, że wprowadzenie mszy i jej częste odprawianie uczyni całkowicie bezcelowym coroczne obchodzenie Pamiątki śmierci naszego Pana w jej rocznicę, ale tak się nie stało. Pierwotny zwyczaj wczesnego Kościoła obchodzenia tego wielkiego głównego wydarzenia i świadomość prawdziwej podstawy jego istnienia trwa nadal, chociaż zaprzestano obchodzenie! Wieczery Pańskiej w jej właściwym czasie, zastępując ją przez licznie odprawiane msze, przez co Pamiątka straciła swoje znaczenie.

Przez wiele stuleci istniał zwyczaj ustalania daty ukrzyżowania naszego Pana na podstawie kalendarza żydowskiego, jak już o tym mówiliśmy, jednakże z biegiem czasu wraz z pragnieniem odcięcia się na ile to możliwe od żydowskich zwyczajów, zmieniono sposób obliczania daty śmierci Chrystusa, naszego baranka paschalnego. Sobór w Nicei (325 r.) postanowił, że Wielkanoc (Easter) powinna być odtąd obchodzona w piątek, następujący po pierwszej pełni księżyca, po wiosennym porównaniu dnia z nocą. Wprowadziło to nie tylko powszechne obchodzenie Pamiątki śmierci Pańskiej w piątek, zwany Wielkim Piątkiem, lecz w dodatku sprawiło, że w rzeczywistości wypadała ona bardzo rzadko dokładnie w tym czasie, kiedy Żydzi obchodzili Paschę. Jak pamiętamy, różnica w sposobie obliczania polega na tym, że Żydzi zawsze oczekiwali (i nadal oczekują) na wiosenne porównanie dnia z nocą; wtedy dopiero z pierwszym nowiem księżyca zaczynają swój miesiąc i obchodzą Paschę przy pełni księżyca czyli 14. dnia. Ta zmiana powoduje, że różnica między dwoma sposobami obliczania wynosi niekiedy prawie miesiąc.

It is not for us to say which is the superior method, but our preference is to hold to that which the Lord and the apostles practiced--not with a subserviency which would make us feel that we had committed a crime if we erred in the calculation, and celebrated on a wrong date, but nevertheless with a satisfaction that we have endeavored to follow as closely as possible the divine institution, the pattern. Someone might perhaps suggest that it would be still better to fix the date according to our modern calendar--say the 15th of April or the 1st of April, or other date--and all calculations, etc., would in consequence be unnecessary. We answer, that the Lord evidently had a reason for arranging the Jewish calendar as he did, and we prefer in this matter to continue to recognize his institution.

In a particular sense we see that as the sun is the symbol of the spiritual Kingdom of God, the moon is the symbol of the Law Covenant, and of the people who were under that Law Covenant. Thus there was a special appropriateness in our Lord's being crucified by them exactly at the full of the moon, and that by God's predetermination as concerned the time, so that they could not take him previously, though they desired to do so, because "his hour was not yet come." (*John 7:30; 8:20*) His crucifixion at the *full* of the moon, and the fact that the moon immediately began to wane, points a lesson to the effect that there Israel brought upon itself as a nation a divine rejection, or casting off for a season, symbolized by the waning of the moon, which represented their national decline.

* * *

Nie naszą rzeczą jest sądzić, który sposób obliczania czasu jest lepszy, ale pierwszeństwo przyznajemy temu sposobowi, którego się trzymał Pan i apostołowie; nie dlatego, żebyśmy się niewolniczo tego trzymali, obawiając się, że popełnilibyśmy przestępstwo, gdybyśmy się pomylili w rachubie i obchodzili tę uroczystość w niewłaściwym czasie, niemniej jednak mamy satysfakcję, że staraliśmy się jak najściślej iść za Boskim ustanowieniem, a więc za wzorem. Może ktoś powiedziałby, że byłoby jeszcze lepiej ustalić jakąś stałą datę według współczesnego kalendarza, np. 15. albo 1. kwietnia albo jeszcze jakąś inną, a wtedy wszystkie obliczenia okazałyby się niepotrzebne. Odpowiadamy na to, że Bóg miał widocznie powody do takiego a nie innego ułożenia kalendarza żydowskiego i my wolimy w tej sprawie trzymać się Jego postanowień.

W szczególności zauważamy, że tak jak słońce jest symbolem duchowego Królestwa Bożego, tak księżyc jest symbolem Przymierza Zakonu i ludu, który znajdował się pod tym przymierzem. W ten sposób zaistniała szczególna okoliczność, mianowicie taka zgodność czasu, że nasz Pan został ukrzyżowany dokładnie w czasie pełni księżyca, tak że jeśli chodzi o czas, to według z góry przez Boga podjętego postanowienia Żydzi nie mogli wcześniej Pana pojmać, choć tego bardzo pragnęli, „gdyż jeszcze nie nadeszła Jego godzina” Jan 7:30; 8:20 (NP). Ukrzyżowanie Pana podczas pełni księżyca i fakt, że księżyc zaraz zaczęło ubywać, jest dla nas taką lekcją, że oto Izrael jako naród sprowadził na siebie na pewien czas okres niełaski Bożej, wyobrażone przez ubywanie księżyca, obrazujące jego narodowy upadek.!

* * *

From McClintock and Strong's Encyclopedia

"EASTER, i.e., PASSOVER--Easter is a word of Saxon origin, and imports a goddess of the Saxons, or rather of the East, Estera, in honor of whom sacrifices being offered annually about the Passover time of year (Spring), the name began to be attached by association of ideas to the Christian festival of the resurrection, which happened at the time of the Passover: hence we say Easter-day, Easter Sunday, but very improperly, as this by no means refers to the festival then kept to the goddess of the ancient Saxons. So the present German word is used, Ostern, for Easter, and refers to the same goddess, Estera or Ostera. The occurrence of this word in the Authorized Version (Acts 12:4)--'Intending after Easter to bring him forth to the people'--is chiefly noticeable as an example of the want of consistency in the translators. ...At the last revision 'Passover' was substituted in all passages but this....

"The Churches of Asia Minor celebrated the death of the Lord on the day corresponding to the 14th of the month Nisan, on which day, according to the opinion of the whole ancient Church, the crucifixion took place. The Western Churches (Rome), on the other hand were of opinion that the crucifixion should be annually commemorated on the particular **day of the week** on which it occurred, i.e., Friday.... The Western Churches viewed the death-day of Christ as a day of mourning, and they did not terminate the time of fasting until the day of the resurrection. The Churches of Asia Minor, on the other hand, looked upon the death of Christ wholly as for the redemption of mankind, and terminated the day of fasting at the hour of Christ's death, three o'clock in the afternoon, and immediately afterward celebrated the agape and the Lord's Supper. Both parties (orthodox Eastern and Western Churches) adhered to the name PASCHA (Passover), by which they understood sometimes the specially festive days of this week, and sometimes the whole week commemorating the Passover.

"The first serious dispute between the parties within the old Church broke out about 196 (A.D.), when Bishop Victor of Rome issued a circular to the leading bishops of the Church, requesting them to hold synods in their various provinces, and to introduce the western practice (the practice of celebrating on Friday and Sunday, instead of on the exact day, 14th and 16th of Nisan).

WYCIĄG Z ENCYKLOPEDII MC CLINTOCK'A I STRONCA

Załączamy tutaj nieco ciekawych wyjątków z uznanego autorytetu, jakim jest angielska encyklopedia biblijna Mc Clintock'a i Strong'a, które potwierdzają nasze dotychczasowe rozważania:

„Easter (wym. **i:ste**) 'Wielkanoc, Pascha'. Angielski wyraz **Easter** jest pochodzenia anglosaskiego i oznacza boginię Anglosasów albo raczej boginię Wschodu (ang. **east** 'wschód'), Esterię. Ku jej czci składano corocznie ofiary na wiosnę w okresie Paschy. Przez skojarzenie pojęć nazwę tę zaczęto wiązać z chrześcijańskim świętem zmartwychwstania, przypadającym w czasie Paschy, stąd mówimy Easter-day (Dzień Wielkanocy), Easter Sunday (Niedziela Wielkanocna), lecz niewłaściwie, gdyż określenia te w żadnym wypadku nie odnoszą się do święta, obchodzonego ku czci bogini starożytnych Anglosasów. Dzisiejszy wyraz niemiecki **Ostern** 'Wielkanoc' odnosi się do tej samej bogini — Estery, Ostery. Występowanie tego wyrazu w angielskim przekładzie Biblii w Dziejach Apostolskich 12, 4 (Authorized Version: Intending after Easter to bring him forth to the people” - „Zamierzając po święcie Paschy stawić go przed ludem” NP) jest głównie godnym uwagi przykładem braku konsekwencji tłumaczy. W ostatnim przejrzanym wydaniu wszędzie wprowadzono wyraz **Pascha** oprócz tego wersetu.

Kościoły Azji Mniejszej obchodziły Pamiątkę śmierci Pana Jezusa w dniu odpowiadającym 14. Nisan, w którym to dniu zgodnie z opinią całego pierwotnego Kościoła miało miejsce ukrzyżowanie. Kościoły zachodnie (rzymskie) natomiast uważały, że Pamiątka ukrzyżowania powinna być obchodzona w tym dniu tygodnia, w którym miała miejsce, tj. w piątek. Kościoły zachodnie uważały dzień śmierci Chrystusa za dzień żałoby i nie kończyły one okresu postu aż do dnia zmartwychwstania. Natomiast kościoły Azji Mniejszej traktowały śmierć Chrystusa jako odkupienie ludzkości i kończyły post w godzinie Jego śmierci, tj. o godzinie trzeciej po południu i zaraz potem urządzały agapę i Wiecznię Pańską. Obydwie strony (tj. ortodoksyjny wschód i kościoły zachodnie) uznawały nazwę Pascha, przez którą rozumiały czasem szczególnie uroczyste dni tego tygodnia, a niekiedy cały tydzień upamiętniający Paschę.

Pierwszy poważny spór między obydwoma stronami w łonie pierwotnego Kościoła wybuchł około 196 r., kiedy biskup Rzymu Wiktor wydał okólnik do główniejszych biskupów Kościoła z zaleceniem, by zwołali synody w swoich prowincjach i wprowadzili zwyczaj zachodni, tj. obchodzenie Pamiątki w piątek i niedzielę zamiast dokładnie 14. i 16. Nisan.

Some complied with the request, but the synod held by Bishop Polycrates, of Ephesus, emphatically refused, and approved the letter of Bishop Polycrates, who in the defense of the Asiatic practice referred Victor to the authority of the Apostles Philip and John, to Polycarp, and to seven of his relations who before him had been bishops of Ephesus...

"Thus far the controversy between the Asiatic and the Western (Roman) Churches had only concerned two points, viz., (1) whether the day of the week or the day of the month on which the death of Christ occurred should be commemorated; (2) whether the fasting ought to be terminated. Now a third point in dispute arose, as to the time when the 14th day of Nisan really occurred. Many of the Church Fathers are of the opinion that, according to the original calculation of the Jews up to the time of the destruction of Jerusalem, the 14th of Nisan had always been after the Spring equinox, and that it was only in consequence of that miscalculation of the later Jews that the 14th of Nisan occasionally fell before the equinox. They therefore insisted that the 14th of Nisan, which for both parties within the Church determined the time of Easter, should always be after the equinox.

"As the year of the Jews is a lunar year and the 14th of Nisan always a *full-moon* day, the Christians who adopted the above astronomical view, whenever the 14th of Nisan fell before the equinox would celebrate the death of Christ one month later than the Jewish Passover. As the Christians could now no longer rely on the Jewish Calendar they had to make their own calculations of the time of Easter. These calculations frequently differed, partly from reasons already set forth, and partly because the date of the equinox was fixed by some at the 18th of March, by others at the 19th, by others at the 21st of March. The Council of Arles in 314 endeavored to establish uniformity, but its decrees do not appear to have had great effect. The subject was, therefore, again discussed and acted upon by the Ecumenical Council of Nice, which decreed that Easter should be celebrated throughout the Church after the equinox on the Friday following the 14th of Nisan. It was also provided that the Church of Alexandria, as being distinguished in astronomical science, should annually inform the Church of Rome on what day of the Calends the Ides of Easter should be celebrated, and the Church of Rome should notify all the Churches of the world.

Niektórzy zastosowali się do tych żądań, ale synod obradujący pod przewodnictwem biskupa Efezu Polikratesa stanowczo odmówił i uchwalił list, w którym biskup Polikrates, broniąc zwyczaju Azji, skierował biskupa Wiktora do autorytetu apostołów Filipa i Jana, do Polikarpa i do siedmiu swoich krewnych, którzy byli przed nim biskupami Efezu.

Jak dotąd, to spór między kościołami azjatyckimi i zachodnimi (rzymskimi) dotyczył tylko dwóch spraw, a mianowicie, 1). czy powinno się obchodzić dzień tygodnia czy dzień miesiąca, w którym nastąpiła śmierć Chrystusa; 2). czy powinno się zakończyć post. Teraz zaś wyłoniła się trzecia sprawa sporna, mianowicie kwestia czasu, tj. na który dzień przypadał w rzeczywistości 14. Nisan. Wielu Ojców Kościoła uważało, że według pierwotnego sposobu obliczania czasu, stosowanego przez Żydów aż do zniszczenia Jerozolimy, dzień 14. Nisan przypadał zawsze po wiosennym porównaniu dnia z nocą i że jedynie w wyniku błędu w obliczeniach późniejszych Żydów dzień 14. Nisan przypadał czasem przed wiosennym porównaniem. Postanowili oni, przeto, że dzień 14. Nisan, który dla obydwu spornych stron wewnątrz Kościoła określał czas Wielkanocy, powinien być zawsze po wiosennym porównaniu.

Ponieważ rok żydowski jest rokiem księżycowym i 14. Nisan zawsze jest dniem pełni księżyca, przeto chrześcijanie, którzy przyjęli powyższe stanowisko astronomiczne, kiedykolwiek 14. Nisan wypadał przed porównaniem dnia z nocą, obchodzili Pamiątkę śmierci Chrystusa jeden miesiąc później od żydowskiego święta Paschy. Gdy chrześcijanie nie mogli nadal polegać na kalendarzu żydowskim, przeprowadzili własne obliczenia czasu Wielkanocy. Obliczenia te częściowo różniły się, po części z przyczyn już wyłożonych, po części zaś stąd, że data wiosennego porównania dnia z nocą była przez niektórych ustalana na dzień 18. marca, przez innych na dzień 19. marca, a przez innych jeszcze na dzień 21. marca. Sobór w Arles (314 r.) usiłował wprowadzić tutaj jakąś jednolitość, ale jego ustalenia pozostały bez większego wpływu. Problem ten był więc ponownie dyskutowany i omawiany na soborze w Nicei, który postanowił, że Wielkanoc powinna być obchodzona przez cały Kościół po wiosennym porównaniu dnia z nocą, w piątek następujący po 14. Nisan. Postanowiono także, że kościół w Aleksandrii, odznaczający się znajomością nauk astronomicznych, będzie odtąd corocznie zawiadamiał kościół w Rzymie, w którym dniu kalendarza rzymskiego powinna być obchodzona Wielkanoc (Easter), ten zaś będzie zawiadamiał wszystkie kościoły świata.

But even these decrees of the Council of Nice did not put a stop to all difference, and it was reserved to the calculation of Dionysius Exiguus to gradually introduce uniformity of practice into the old Church. Some countries, like Great Britain, did not abandon their ancient practice until after a long resistance. At the time of Charlemagne *uniformity* [in observing Friday and in disregarding the Jewish reckoning of full moon day] seems to have been established, and [thereafter] *no trace is to be found* [of the observance] *of the Quarto decimani (the celebration according to the actual day--the 14th of Nisan, the full moon after the spring equinox)....*

"The revision of the Calendar by Pope Gregory XIII, on the whole retained the Dionysian era; but determined more accurately the Easter full moon, and made careful provision for avoiding any future deviation of the calendar from the astronomical time. By these minute calculations, however, the Christians' Easter sometimes, contrary to the decrees of the Nicean Council, coincides with the Jewish Passover."

The same authority says respecting the word:

PASSOVER--"It was the representative festival of the year, and in this unique position it stood in a certain relation to circumcision as the second sacrament of the Hebrew Church. (Exod. 12:44) We may see this in what occurred at Gilgal, when Joshua, in reviewing the divine covenant, celebrated the Passover immediately after the circumcision of the people. But the nature of the relationship in which these two rites stood to each other did not become fully developed until its antitypes were fulfilled, and *the Lord's supper took its place* as the sacramental feast of the elect people of God."

Ale nawet te postanowienia soboru nicejskiego nie położyły kresu istniejącym różnicom i stan taki przetrwał do czasu obliczeń, dokonanych przez Dionizjusza Exiguusa, wprowadzających do dawnego Kościoła stopniowe ujednolicenie czasu obchodzenia Wielkanocy. Niektóre kraje jednak, jak np. Anglia długo nie chciały zrezygnować ze swoich dawnych zwyczajów i uczyniły to dopiero po długim ociąganiu się. Za czasów panowania Karola Wielkiego (742-714 r.) jednolitość w obchodzeniu piątku i poniechaniu żydowskiego sposobu obliczania dnia pełni księżyca była, zdaje się, ustalona i odtąd nie można znaleźć śladu obchodzenia dnia 14. Nisan jako dokładnej daty pełni księżyca po wiosennym porównaniu dnia z nocą.

Rewizja kalendarza, przeprowadzona przez papieża Grzegorza XIII, (1582 r.), zachowała w całości obliczenia Dionizjusza, określiła jednak dokładniej wielkanocną pełnię księżyca i przyjęła pewne szczegółowe postanowienia w celu uniknięcia w przyszłości odchylenia kalendarza od czasu astronomicznego. Dzięki tym szczegółowym ustaleniom chrześcijańska Wielkanoc, wbrew postanowieniom soboru nicejskiego, pokrywa się czasem jednak z żydowską Paschą”.

To samo źródło informacji mówi na temat interesującego nas wyrazu:

„Pascha. Było to doroczne święto, mające wartość symbolizującą, i w tym jedynym w swoim rodzaju sensie pozostawało w pewnym stosunku do obrzezania, jako drugiego sakramentu kościoła żydowskiego (por. 2 Mojż 12, 44). Można tak wnioskować na podstawie tego, co zdarzyło się w Gilgal, kiedy to Jozue, wykonując polecenie Boże, obrzezał synów izraelskich i zaraz potem obchodził Święto Paschy. Istota wzajemnego stosunku, w jakim pozostawały względem siebie te dwa obrządki nie wyjaśniła się, dopóki nie wypełnił się pozaobraz (pozafigura) i Wieczerza Pańska nie zajęła jego miejsca jako sakramentalne święto wybranego ludu Bożego”.

SUPPLEMENT

1. Definition of image and symbol. In the Bible, specifically in the Old Testament there are a lot of events connected with certain individuals and things which relate to more than moral teachings, picturing certain parts of God's Plan, which have already been fulfilled or which are still to be fulfilled. A picture is a number of types, figures, pertaining to the future, showing a pictorial illustration.

The situation of Israel leaving Egypt is an example of a picture. Separation, then the killing and eating of a lamb, sprinkling the doorposts with blood, the killing of all the firstborn of Egypt, Moses, Israel, Pharaoh and the items used by the Israelites by the command of God, are all connected together into a beautiful general picture (corresponding to the whole world) and specifically (containing specific teachings for spiritual Israel).

Studying the Passover topic we notice other methods which are used to illustrate the deeper things to us. These are symbols. A symbol is always paired together with reality, it only has meaning when it can be observed. A symbol does not contain a hidden message for the future, but it talks about a realistic thing, it is a type of allegory- something that we all agreed upon and a visible happening or object. i.e. the head covering of a woman is a symbol of subjection of the Church to Christ (*1Cor 11:10*); Water baptism is a symbol of real baptism – the death of the human nature, cleansing from the Adamic curse and an awakening to new life in Jesus Christ. Symbols are also bread and wine. (***Based on QB-Q722***)

2. “Passover” and its meaning. THE TERM PASSOVER amongst the Jews was frequently applied as the name of a festival week, otherwise called the Feast of Passover, which lasted from the evening of the fourteenth day of the month of Nisan till the evening of the twenty-first day (*Exodus 12:18*). These seven days have yet another name - Feast of Unleavened Bread (*Luke 22.1*). God commanded the Israelites to celebrate it in remembrance of leading His people out of the land of Egypt (*Exodus 12:17*). During the seven days of the Passover, God singled out especially the first day - the Day of Passover, rich in important events, in which Lord went through the land of Egypt and killed all of its firstborn. The Jews were to treat this day as holy, as an eternal memorial (*Exodus 12:14*).

DODATEK

Figury o znaczeniu ogólnym i szczególnym. — Ostatnia wieczerza. — Dodatkowe znaczenie symboli. — Przaśny chleb. - Łamanie chleba. — Spożywanie chleba. - Kielich. - Wino. - Picie z kielicha. - Krew. - Ciało. - Nauka z postępowaniem Judasza.

1. Definicja obrazu i symbolu. W Piśmie Świętym a szczególnie w Starym Testamencie jest wiele wydarzeń związanych z pewnymi osobami i przedmiotami, zawierających szersze od moralnych nauki, obrazujących jakąś część Planu Bożego, która się już wypełniła lub ma się wypełnić. Obraz stanowi zespół typów, figur, odnoszących się do przyszłości, ukazujących ją w sposób plastyczny.

Za przykład obrazu mogą nam posłużyć okoliczności wyprowadzenia Izraelitów z niewoli egipskiej. Odłączenie, później zabicie i spożywanie baranka, pokropienie krwią podwoi drzwi, wybicie wszystkich pierworodnych Egiptu, Mojżesz, Izrael, faraon i przedmioty używane w tym czasie przez Żydów z rozkazu Bożego łączą się razem w piękny obraz ogólny (odnoszący się do całego świata) i szczególny (zawierający szczególne nauki dla Izraela duchowego).

Badając przedmiot wielkanocny napotykamy jeszcze inne środki przekazujące głęboką treść przez ilustrację. Są nimi symbole. Symbol zawsze występuje w parze z rzeczywistością, ma znaczenie tylko wówczas, gdy jest ona obserwowana. Symbol nie kryje w sobie jakichś przesłanek na przyszłość, ale wyraża pewną rzeczywistą rzecz, jest on rodzajem alegorii, umownym, widocznym znakiem jakiegoś zjawiska lub rzeczy. Na przykład nakrycie głów u niewiast jest symbolem poddaństwa i uległości Kościoła wobec Chrystusa (1 Kor 11,10), natomiast chrzest z wody jest symbolem chrztu rzeczywistego — śmierci ludzkiej natury, oczyszczenia z potępienia Adamowego i powstania do nowego życia w Jezusie Chrystusie. Symbolem są również emblematy chleba i wina.

opr. na podst. P.O. - 722, str. 631 (J.S.)

2. „Pascha” i jej znaczenie. Wyraz „Pascha” jest przez Żydów często stosowany do Wielkanocnego tygodnia, który trwał od wieczora czternastego dnia miesiąca Nisan do wieczora dwudziestego pierwszego dnia (2 Mojż 12,18). Te siedem dni mają jeszcze inną nazwę — Święta Przaśników (Łuk 22,1). Bóg przykazał Izraelitom obchodzić je na pamiątkę wyprowadzenia swego ludu z ziemi egipskiej (2 Mojż 12,17) Wśród siedmiu dni Paschy Bóg wyróżnił szczególnie dzień pierwszy — Dzień Przejścia, obfity w bardzo ważne wydarzenia, w którym Pan przeszedł ziemię egipską i wybił wszystkich jej pierworodnych. Dzień ten Żydzi mieli święcić jako pamiątkę wieczną (2 Mojż 12,14)

In the New Testament the phrase "Passover" does not always relate to the festival week, but also to the lamb, which was slain the day before the festival week. In the Greek text the word used for lamb is the same word used to specify Easter, the word "Passover". In the Polish translation, the place where this word refers to the festival week, the translators used the word "Easter", and in regards to the lamb have used the word "lamb". For example, we read: *"Then Jesus sent the disciples to a certain man, and instructed them to ask: Where is the inn, where I could eat the lamb?". "And they made ready the Passover".* When Jesus sat at the table with his disciples to eat the last supper, saying: *With desire I have desired to eat this passover with you before I suffer: For I say unto you, I will not any more eat thereof, until it be fulfilled in the kingdom of God. Luke 22:7,11,13,15,16*

While the Jews still apparently think more of the Passover week than of the Passover lamb, we, on the contrary, and in harmony with the example of our Lord and the apostles, have special respect for the lamb, which typified *the "Lamb of God which takes away the sin of the world,"* and under whose blood of sprinkling we who now believe--namely, the "Church of the First-Born"--are passed over or spared in advance of the world. (**Based on R3749**)

3. The Last Plague. The Passover was marked in Israel's history with fearful and joyful events for this nation. It removed the burden of Egyptian slavery and giving them freedom, it started a new chapter in their lives. God then manifested his might, wisdom and justice. He showed that His promises are sure and that He fulfils them in the right time. Only because of the stubbornness of Pharaoh, God had to use a stiff whip on the Egyptians, for instance, the slaying of their firstborn. *At midnight the LORD struck down all the firstborn in Egypt, from the firstborn of Pharaoh....., to the firstborn of the prisoner....., and the firstborn of all the livestock as well. Exodus 12:29* And *The Lord carried out justice on the gods of Egypt.* In the general picture, night-time represents the Gospel Age.

6000 years of slavery to sin will end with full victory by God over satan and his systems. These will be destroyed and forgotten in the flame of the tribulation. The Almighty God will put an end to the tyrannical Pagan governments, who's character is similar to blood thirsty beasts, mentioned in the 7th chapter of Daniel. Before the gates of God's kingdom are opened, the god's of Egypt must be destroyed – all the religious systems, their theories and false dogmas. To carry out this judgment, God will use many methods: the anarchistic spirit of the people and natural cataclysms.

W Nowym Testamencie wyraz „Pascha” nie zawsze stosowany jest do świąt, ale i do baranka, który zabijany był dzień przed świętami. W greckim tekście baranek ten określony jest takim samym słowem jak Święto Wielkanocne, tj. wyrazem „Pascha”. W polskim przekładzie, w miejscu, gdzie wyraz ten odnosi się do świąt, tłumacze użyli słowa „Wielkanoc”, a w zastosowaniu do baranka posłużyli się wyrazem „baranek”. Na przykład czytamy: „*Tedy Jezus posłał uczniów do pewnego człowieka, i kazał zapytać: Gdzie jest gospoda, w której jadłbym baranka?*”; „*I nagotowali baranka*”. Gdy Jezus usiadł przy stole z uczniami w celu spożycia ostatniej wieczerzy, rzekł: „*Żądając, żądałem tego baranka jeść z wami, pierwszej niżbym cierpiał. Boć wam powiadam, że go więcej jeść nie będę, aż się wypełni w Królestwie Bożym*” Łuk 22,7. 11. 13. 15. 16.

Jeszcze dotąd Żydzi przywiązują większą wagę do Świąt Paschy niż do paschalnego baranka. Dla nas, idąc przykładem naszego Pana i apostołów, ważniejszy jest baranek, który jest figurą na „*Baranka Bożego, który gładzi grzechy świata*”. Ci, którzy wierzą, tj. Kościół pierworodnych, są przez Niego zachowani, wybawieni ze śmierci przed resztą świata.

W.T. 1906-100, *Straż* 1932/51

3. Ostatnia plaga. Wielka noc zarysowała się w historii Izraela wstrząsającymi, ale i radosnymi dla tego narodu wydarzeniami. Zdjęta z ramion Żydów jarzmo niewoli egipskiej i dając im wolność rozpoczęła nowy okres w ich życiu. Bóg zmanifestował wtedy swoją siłę, mądrość i sprawiedliwość. Pokazał, że Jego obietnice są pewne i że spełnia je we właściwym czasie. Tylko przez zatwardziałość faraona Pan musiał użyć na Egipcjan srogiego bicia, jakim była plaga wybicia pierworodnych. „*O północy zabił Pan wszystkich pierworodnych z ziemi egipskiej, od pierworodnego syna faraona..., aż do pierworodnego syna więźnia..., i wszystkie pierworodne bydła*” 2 Mojż 12,29 i „*dokonał sądów nad wszystkimi bogami Egiptu*”. W obrazie ogólnym noc przedstawia wiek Ewangelii.

6000 lat niewoli grzechu zakończy się pełnym zwycięstwem Pana nad szatanem i jego systemami. Zostaną one zniszczone i zapomniane w ogniu ucisku. Wielki Bóg położy kres panowaniu tyrańskich rządów pogańskich, których charakter podobny jest do krwiożerczych bestii, wspomnianych w siódmym rozdziale prorocstwa Daniela. Przed otwarciem bram do Królestwa Bożego muszą być zniszczone bogi egipskie — wszystkie systemy religijne, ich teorie i fałszywe dogmaty. Do wykonania tego sądu Pan użyje różnych czynników: ożywionych — anarchistycznych nastrojów mas ludzkich i nieożywionych - kataklizmów.

All this is to work towards the softening of human hearts, to acknowledgment of the One God and Creator of the Universe. The last plague will convince mankind of this, that we need to free our hearts from sin, that we can't put our hopes in either Pharaoh or in his followers, Egyptian idols and black magicians; He will show, that there is One God, who is victorious and to whom we need to give glory and honour, serving Him eternally.

In the whole of Egypt, after the killing of the firstborn, arose a great cry. - *worse than there has ever been or ever will be again. (Exodus 11:6)*. Similarly, Jesus speaks of the last phase of the tribulation in His prophecy:- *For then there will be great distress, unequaled from the beginning of the world until now—and never to be equaled again. (Matthew 24:21)* During the figurative “midnight” the whole world will be alarmingly awakened with the fulfillment of prophecies, with a great cry the Kingdom of God will be born. Then the Lord will reveal Himself to Israel and to all the nations. *(Ezekiel 38:23) W.T. ??*

4. Day of liberation. By and by the night will have passed, the glorious morn of deliverance will have come, and the Christ, the antitypical Moses, will lead forth, will deliver all Israel -all the people of God--all who when they shall know shall be glad to reverence, honor and obey the will of God. That day of deliverance will be the entire Millennial age, at the close of which all evil and evil doers, symbolized by the hosts of Egypt, will be utterly cut off in the Second Death. **R3959**

5. Two passings and their meaning. Let us notice that there were two Passovers: a great one, when the whole nation by divine power was miraculously delivered by the Lord and led by a sandbar across the channel of the Red Sea especially prepared for them by the accentuation of winds and tides.

That picture or type shows the ultimate deliverance from the power of sin and Satan of every creature who will ultimately come into accord with the Lord and desire to render him worship.

Applying this in harmony with all the Scriptures we see that the little flock, the first-fruits unto God of his creatures, the Church of the first-born alone, is being spared at the present time--being passed over, provided they are under the blood. We see that the remainder of mankind who may desire to enlist and to follow the great antitypical Moses when he shall ultimately lead the people forth from the bondage of sin and death are not now endangered--merely the first-born. **R3959**

Wszystko to ma służyć ku zmiękczeniu serc ludzkich, uznaniu jedyne Boga, Stwórcy Wszechświata. Ostatnia plaga przekona człowieka o tym, że trzeba uwolnić serca od grzechu, że nie można pokładać nadziei ani w faraonie, ani w jego poplecznikach, bożkach egipskich i czarnoksiężnikach; pokaże, że jeden jest Bóg, który zwycięża i któremu należy oddać słuszną chwałę i cześć, służąc Mu wiecznie.

W całym Egipcie po zabiciu pierworodnych powstał wielki krzyk, „*jakiego przedtem nie było i potem nie będzie*” 2 Mojż 11,6. Podobnie wyraża się o ostatniej fazie ucisku Pan Jezus w swoim proroctwie: „*wtedy bowiem nastanie wielki ucisk, jakiego nie było od początku świata aż dotąd i nie będzie*” Mat 24,21 Podczas figuralnej północy cały świat zostanie obudzony alarmem wypełniających się prorocstw, w wielkim krzyku narodzi się. Królestwo Boże. Wtedy Pan objawi się Izraelowi i wszystkim narodom (Ezech 38,23) opr. na podst. „*Strażnica*” 1925/83

4. Dzień wyzwolenia. Wkrótce Chrystus jako pozaobrazowy Mojżesz wyswobodzi wszystkich Izraelitów — lud Boży - tych, którzy poznają Boga, z radością będą Go czcić, uwielbiać i służyć Mu. Cały wiek Tysiąclecia Pan przeznaczył na wyzwolenie człowieka z grzechu i śmierci. W.T. 07-85, *Strażnica* 1919/53

Lecz zupełna niewola zakończy się dopiero wtedy, gdy pozaobrazowy faraon ze swymi wojskami — czynicielami zła, zostaną zatopieni w Morzu Czerwonym — wtórej śmierci. Figura pokazuje, że po przejściu Morza Czerwonego Mojżesz, a także Maria z niewiastami wzniesli hymn wdzięczności na cześć Boga. Podobne uwielbienie okaże Stwórcy cała ludzkość, będzie Mu śpiewać pieśń nową, „*pieśń ku Jego czci od krańców ziemi*” Izaj 42,10

Tydzień świąteczny - siedem dni, w których Izraelici mieli spożywać praśny chleb bez kwasu, przedstawia chwałę, cześć i zupełną radość w Królestwie Bożym.

W.T. 1-1900, *Strażnica* 1919/47

5. Dwa przejścia i ich znaczenie. W figurze były dwa przejścia. W pierwszym zostali zachowani pierworodni Izraela, w drugim cały naród został przeprowadzony w cudowny sposób przez Morze Czerwone. Obraz **ten** przedstawia ostateczne wyswobodzenie każdego człowieka z mocy grzechu i szatana, przyprowadzenie go do harmonii z Bogiem.

Pierwsze przejście zachowywało pierworodnych Izraela od śmierci. To pierworodni znajdowali się w niebezpieczeństwie śmierci. Pismo Święte wskazuje, iż stosuje się to jedynie do „*Malucznego Stadka*”, pierwiastków stworzenia Bożego, Kościoła Pierworodnych. Dopóki mają na sobie znak krwi, wypisany na sercu, zachowani są od miecza sprawiedliwości Pańskiej. Każdy, kto postępuje według rozkazu pozafiguralnego Mojżesza, „*onego Proroka*”, nie znajduje się w niebezpieczeństwie. W.T. 07-85, *Strażnica* 1919/52.

6. What is the meaning behind, not being allowed to leave the house that night? It will be remembered that the Israelites were enjoined against going out of the house during the night; for when the Lord would pass through to smite the Egyptians, He would see the blood upon lintels and doorposts, and would not suffer the destroying angel to come into their houses. (*Exod. 12:1-13.*) The injunction that those under the door sprinkled with blood should not go out from under it during that night had special application and force with respect to the first-borns. Antitypically it signifies that if any of us who are of the First-borns should go out from under the blood, in the sense of denying the merit, the efficacy, of the blood of Jesus, the penalty of such a course would be death—the Second Death—hopeless extinction.—*Heb 6:4-6; 10:26-31. SM 562*

7. First-born, are they begotten of the Spirit? We are hoping to belong to the First-borns (begotten of the Holy Spirit) who, during this night-time of sin and death, will be passed over and, on account of the blood *without* and the lamb within, be accounted worthy of being passed over--accounted worthy of eternal life on the spirit plane as members of the Church of the First-born--participants in the First Resurrection, to glory, honour and immortality, with our Lord and like Him. **R4966**

8. Transition of the firstborn to the tribe of Levi – its meaning. In the type, however, the first-borns of every tribe were exchanged for the one tribe of Levi--the priestly tribe--which thereafter typified the Church of the First-borns --the "Household of Faith." Further, the Lord divided that *tribe* into *two classes*. A little handful were made priests and occupied a special position of favor and relationship and nearness to God.

The remainder of that tribe were honored in being used as the assistants or servants of the priests. This is an allegory, or type.

The Church of the First-borns will consist of two classes, a "little flock" of priests, and a "great company" of the "household of faith," antitypical Levites, who will serve. The "little flock" of priests do their sacrificing now and, if faithful, will shortly be made a Royal Priesthood, a reigning Priesthood, joint-heirs with the great King of Glory and High Priest of our profession-- Jesus. The "great company," however, typed in the ordinary Levites, will not be *in* the Throne, but serve *before* the Throne. They will not be "living stones" of the Temple, but will serve God *in* the Temple. They will not wear crowns of glory, though they will be granted palms of victory. **R4966**

6. Co oznacza, że nie wolno było opuszczać domu onej nocy? Pamiętamy, iż Izraelici mieli zakazane wychodzić z domu w ciągu nocy, bo kiedy Pan miał przyjść, aby uderzyć Egipcjan, miał On widzieć krew na nadprożnikach i na podwojach, miał nie pozwolić wchodzić aniołowi śmierci do ich domów (2 Mojż 12,1-13) Zakaz, że ci, którzy byli za drzwiami skropionymi krwią, nie mieli wyjść spoza nich w ciągu tej nocy, miał specjalne zastosowanie i moc odnośnie pierworodnych. Pozafiguralne oznacza to, że jeśli by ktoś z Nowych Stworzeń wyszedł spoza drzwi, tym samym zaprzeczałby zasłudze krwi Jezusowej. Karą za taki postępek byłaby śmierć wtóra — beznadziejne wygładzenie (Hebr 6,4-6; 10,26—31).

W.T. Kaz. 557 BNE 1932

7. Pierworodni, czy spłodzeni z Ducha? Naszą nadzieją jest należność do klasy pierworodnych, spłodzonych z Ducha Św., którzy podczas tej nocy grzechu i śmierci, ze względu na wiarę w krew Zbawiciela, przeszli z śmierci do żywota, okazali się godnymi żywota wiecznego na poziomie duchowym, jako członkowie Kościoła Pierworodnych — uczestnicy pierwszego zmartwychwstania, chwały, czci i nieśmiertelności, uczynieni na Jego podobieństwo.

W.T. 1912-47, *Straż* 1924/55

8. Zamiana pierworodnych na pokolenie Lewiego - znaczenie. W figurze każdy pierworodny ze wszystkich pokoleń był zamieniony na jednego Lewitę — pokolenie kapłańskie, które wyobraża Kościół Pierworodnych. Pan Bóg podzielił pokolenie Lewiego na dwie klasy. Mała garstka była kapłanami, zajmowała szczególniejsze stanowisko łaski i znajdowała się w bliskości w stosunku do Boga.

Pozostali z pokolenia byli użyty jako pomocnicy i słudzy kapłanów. To jest alegoria czyli obraz. Kościół pierworodnych składać się będzie z dwóch klas: z „*Maluczkiego Stadka*” - kapłanów i z „*Wielkiego Grona*”, jako pozaobrazowych Lewitów, którzy będą na usługach Kościoła. „*Maluczkie Stadko*” figuralnych kapłanów składa teraz z siebie ofiary, a jeżeli okażą się oni w tym wierni, staną się królewskim kapłaństwem, królującymi kapłanami, współuczestnikami wielkiego króla w chwale i Arcykapłana naszego wyznania, Jezusa. „*Wielkie Grono*”, które wyobrażali zwykli Lewici, nie będzie siedzieć na tronie, lecz przed tronem służąc „*we dnie i w nocy w Kościele Jego*”.

Nie będą oni „*żywymi kamieniami*”, z których świątynia ma się składać, lecz będą służyć w świątyni Bożej. Nie będą nosić koron chwały, chociaż otrzymują palmy zwycięstwa.

W.T. 1912-47. *Straż* 1924/55

9. What is required, in order to become a Levite? We answer: The same consecration is necessary to a Levite that is necessary to a Priest, and those who will become Levites must make the consecration even unto death, and, if they fail to become Priests, it is because they do not carry out that consecration unto death. But though losing their position as Priests, if they still maintain their faith and a measure of obedience, they are counted as of the household of faith, typified by the Levites. In other words, the "Great Company" class is the Levite class, and no one can be of the "Great Company" class unless he has made a consecration; and he is counted an antitypical Levite only because of his failure to be of the priestly class, the sacrificing class. *R4656*

10. What is represented by the day the Passover is celebrated? Celebration of our Memorial is not related to the Jewish observance of the feast of Passover, which continues for a whole week. We are celebrating only the one day preceding Jewish Passover. On this day we are commemorating the death of the Lamb of God, which takes away the sin of the world. This Memorial day is picturing the whole Gospel Age, when members of his church –the body of Christ – must experience many sufferings and willingly lay them down in sacrifice together with their Head. *R2592*

11. Who was permitted to partake of the Passover Lamb in its type, and in its antitype? In the type only the circumcised were allowed to eat of the Passover supper. Circumcision of the heart is the antitype, as the Apostle explains, and signifies a full consecration to the Lord and a separation from the filth of the flesh and sin in general. *R2115*

12. Blood on the door posts (All night)

Faith in the blood must be publicly confessed as symbolized by its being sprinkled on the lintels and door posts. All these represented Christian lives during the Gospel Age. God will not recognize our faith and hope until we make an outward profession, a witness before men. Romans 10:9-10, Matt 10.23)

R 2115 and SM 557.

9. Co jest potrzebne, aby zostać Lewitą? Odpowiadamy: tak samo poświęcenie jest potrzebne dla kapłana jak i Lewity. Ci, którzy mają stać się Lewitami, muszą uczynić poświęcenie aż do śmierci, a jeżeli nie staną się kapłanami, to tylko dlatego, że nie wypełnili swego poświęcenia. Chociaż utracą stanowisko kapłańskie, to jednak gdy pozostają w wierze i w pewnym stopniu posłuszeństwa, liczą się nadal jako domownicy wiary, przedstawieni figuralnie w Lewitach. Innymi słowy, klasa Wielkiego Grona jest klasą Lewitów, a w klasie Wielkiego Grona znajdują się tylko ci, którzy uczynili poświęcenie, a znajdują się w tej klasie tylko dlatego, że nie utrzymali się w klasie kapłańskiej.

W.T. 4656-1910/IX/48

10. Co wyobraża dzień obchodzenia pamiątki? Pamiątka, którą obchodzimy, nie ma nic wspólnego z tą, jaką obchodzą Żydzi. Oni obchodzą „Święto” przez cały tydzień, my obchodzimy jeden dzień, który poprzedza to święto, tj. śmierć Baranka Bożego, który gładzi grzechy świata. Dzień, który obchodzimy, wyobraża cały wiek Ewangelii, w którym cały Kościół — ciało Chrystusa musi cierpieć, jako dobrowolna ofiara ze swoją Głową.

W.T. 1-1900, *Strażnica* 1919/47

11. Komu było dozwolone spożywać Baranka wielkanocnego w figurze, komu w pozafigurze? W figurze tylko obrzezani mieli dozwolone spożywać baranka wielkanocnego. Pozafigurą tego jest obrzezka serca, jak wyjaśnia to Apostoł (Rzym 2,29). Oznacza ona zupełne poświęcenie się Panu- i odłączenie od wszelkich brudów ciała i wszystkich grzechów.

W.T. 1897-68, *Straż* 1936/36.

12. Krew na zewnątrz domu.

Wiara w krew musiała być publicznie wyznana, co było przedstawione przez kropienie krwią nad drzwi i podwoi drzwi. Wszystkie te rzeczy przedstawiają życie chrześcijanina podczas Wieku Ewangelii. Bóg nie uzna naszej wiary i nadziei, dokąd my sami nie wyznamy jej na zewnątrz wobec wielu świadków (Rzym 10,9-10; Mat 10,23).

W.T. 1897-68

13. Relationship between the sacrificed Passover Lamb and the sin offering in the Day of Atonement. Lamb at atonement. These two great religious celebrations pictured the same lesson from different standpoints: the first emphasized more particularly the passing over of the first-born, who subsequently were represented in the tribe of Levi, at whose head stood the priesthood. Although the type seems to carry forward and to picture the deliverance of all Israel through this priestly tribe, to which Moses belonged, yet specifically, particularly, in detail, it dealt merely with the deliverance, the blessing, of the priestly tribe, the first-born. The other type, in the seventh month, more particularly pictures the atonement for the sins of the whole world, the forgiveness and reconciliation of all mankind who desire to be reconciled to God: nevertheless, in connection with this Atonement Day sacrifice, the special favour of God to the Church is also represented as preceding the blessing coming upon the world, reconciliation for the Church's sins being represented in the first sacrifice of the Day of Atonement, while the sacrifice for the sins of the world in general was represented in the second offering. *R3749*

14. Allocation of the lamb in the type and antitype. Notice that it is not all Israel that is in danger from the destroying angel, but only the first-born. Only the first-born of the Egyptians were slain. Hence it was only the first-born of the Israelites that were spared or passed over. These first-born ones, protected by the blood of the lamb, the Lord declared to be specially his; and, with a view to marking them out and keeping them as a special, peculiar people, an exchange was made whereby the first-born of all the tribes were exchanged by the Lord for the one tribe of Levi, which he accepted as specially his and which in the type represents the household of faith. Out of this household of faith, in turn, a priestly family was selected, which typified Christ our High Priest and the Church his body, the under priesthood, the Royal Priesthood. So, then, those who perceive the matter clearly see that the Passover has to do only with the household of faith. It is in full accord with this that the Lord's Supper, which antitypes the eating of the lamb, is not offered to the world, but is strictly and exclusively an institution for the household of faith. *R3749*

13. Łączność pomiędzy ofiarowanym barankiem wielkanocnym a ofiarą za grzech w Dniu Pojednania. Baranek w pojednaniu. Te dwie ceremonie religijne wyobrażały jedną i tę samą rzecz z dwóch różnych punktów zapatrywania. Pierwsza przedstawia szczególnie przejście, czyli pominięcie pierworodnych, którzy później zostali zastąpieni pokoleniem Lewiego, na czele którego stało kapłaństwo. Choć figura Wielkanocy idzie nieco dalej i w ogólnym znaczeniu przedstawia wybawienie całego Izraela przez kapłańskie pokolenie Lewiego, do którego zaliczał się Mojżesz, to jednak w szczególniejszym znaczeniu traktuje tylko o wybawieniu kapłańskiego pokolenia - pierworodnych. Druga figura obchodzona w siódmym miesiącu, czyli Dzień Pojednania, była w szczególności obrazem na pojednanie całego świata, na przebaczenie i zgładzenie grzechów świata i na pojednanie z Bogiem wszystkich, którzy zechcą się z Nim pojąć. Jednakowoż i tu, to jest w ofiarach Dnia Pojednania, pokazana była szczególniejsza łaska Boża dla Kościoła, która poprzedza błogosławieństwa przeznaczone dla świata; albowiem zadośćuczynienie za grzechy Kościoła pokazane było w pierwszej ofierze, zaś za grzechy świata w drugiej.

W.T. 1906-100, *Straż* 1932/51

14. Przeznaczenie baranka w figurze i pozafigurze. Nie wszyscy Izraelici byli w niebezpieczeństwie śmierci, lecz tylko pierworodni. Pierworodni egipscy byli pobici; a pierworodni izraelscy byli pominięci, czyli wybawieni od śmierci. Bóg później oświadczył, że pierworodni izraelscy zachowani przy życiu krwią baranka, byli Jego własnością i stanowili wyjątkową klasę. Później klasa ta, czyli pierworodni wszystkich pokoleń, została zastąpiona pokoleniem Lewiego, które zostało uznane przez Boga jako wyłącznie Jego, będąc figurą na dom wiary. Z tego domu była wybrana rodzina kapłańska, która wyobrażała Chrystusa, naszego Najwyższego Kapłana i Kościół, Jego Ciało — Królewskie Kapłaństwo. Tak więc ci, którzy sprawę tę rozumieją jasno, widzą, że baranek miał zastosowanie tylko do domowników wiary. Zgodnie z tym, Wieczera Pańska, będąca pozafigurą spożywania baranka, nie jest przeznaczona dla świata, lecz tylko i wyłącznie dla domowników wiary.

W.T. 1906-100, *Straż* 1932/52

15. Passover Lamb: sprinkling its blood, eating its meat. Seeing in the type the slain lamb, its blood sprinkled upon the posts and lintels of the home and its flesh eaten with bitter herbs, we apply this in the antitype and see Christ the antitypical Lamb, see that his blood sprinkled upon our hearts cleanses them from a consciousness of evil and gives us an assurance of our being PASSED OVER, of our being spared, of our being granted life through his blood. This sprinkling represents our justification by faith; and the subsequent eating of the lamb with bitter herbs is represented in the antitype by our consecration, our partaking of Christ, our participation with him in his sufferings and self-denials --also represented by the bitter herbs, which give zest to our appetite and encourage us to partake more and more abundantly of the Lamb. All who believe the testimony, all who trust in the precious blood, are passed over, and, more than this, are expecting a general deliverance of the whole people, of all who love God, who desire to do him reverence and service. So many as thus believe realize themselves pilgrims and strangers under present conditions, looking for a better country, even the heavenly Canaan. All this was represented in typical Israel, for while eating the lamb on that night of Passover they stood staff in hand, girded for a journey.

Likewise the Lord's faithful today should realize themselves pilgrims and strangers, having no continuing city, but setting their affections on things above.
R3749/3750

16. The Eating of the Passover Supper by Jesus. In the antitype Jesus offered himself to the nation on the tenth, but they, except his faithful few, neglected to receive him, and on the fourteenth he was crucified. It was in the same Jewish day in which he was crucified that he ate the Passover mentioned in our lesson, and later on he was betrayed. (The day with the Jew began at sundown and lasted until the next evening.) There can be no doubt from the account that our Lord and his disciples ate the Passover Supper on the day preceding the one on which the Jews in general ate it; for in John's Gospel we read (18:28; 19:14) that when our Lord was before Pilate in the Judgment Hall, which was after he had eaten the Passover, the Pharisees, his accusers, had not yet eaten it--nor would they eat it until the evening after his crucifixion. **R2771**

15. Baranek Wielkanocny: kropienie jego krwią, spożywanie mięsa. Patrząc na zabicie baranka w figurze, na kropienie jego krwią nad drzwi i podwoi domów, na spożywanie jego mięsa z gorzkimi ziołami, stosujemy to do pozafigury i widzimy Chrystusa, Baranka Bożego; widzimy, że Jego krew, kropiąca nasze serca, oczyszcza je od „*sumienia złego*” (Hebr 10,22).

Zapewnia nas ona o naszym przejściu, o naszym ocaleniu, o naszym uzyskaniu żywota przez Jego krew. To pokropienie przedstawia nasze usprawiedliwienie z wiary; a jedzenie mięsa z gorzkimi ziołami przedstawia nasze poświęcenie, nasz udział z Chrystusem, uczestniczenie z Nim w Jego cierpieniach i zaparciu samego siebie, co szczególnie było pokazane w gorzkich ziołach, które zaostrzają apetyt, zachęcając tym do obfitszego przyswajania sobie Baranka. Wszyscy ci, którzy przyjmują świadectwo Boże i ufają w drogocenną krew, są wybawieni, a ponadto spodziewają się ogólnego wybawienia dla wszystkich ludzi, dla tych, którzy miłują Boga i chcą Mu służyć. Ci, którzy tak wierzą, rozumieją o sobie, że są pielgrzymami i cudzoziemcami tu na ziemi, oczekującymi lepszej ojczyzny, tj. niebieskiego Chanaan. Wszystko to było pokazane w figuralnym Izraelu; albowiem gdy Żydzi spożywali baranka podczas onego przejścia w nocy, czynili to stojąc, z laską w rękę, gotowi do podróży. Podobnie wierni Pańscy w obecnym czasie powinni uważać się za przechodniów i cudzoziemców, a nie mając stałego miasta, uczucia swe powinni zwracać ku górze.

W.T. 1906-100, *Straż* 1932/52

16. Spożywanie Wieczerzy przez Jezusa. W pozafigurze Jezus ofiarował samego siebie narodowi dziesiątego dnia, lecz oni, z wyjątkiem niewielu Jego wiernych, zaniedbali Go przyjąć i na czternasty dzień Go ukrzyżowali. To miało miejsce w tym samym żydowskim dniu, w którym Jezus był ukrzyżowany i spożywał baranka Wielkanocnego (dzień u Żydów rozpoczyna się z zachodem słońca i trwa aż do następnego wieczoru). Tu nie ma wątpliwości, że nasz Pan i uczniowie spożywali Wieczerzę Wielkanocną w tym samym dniu, w którym Jezus był ukrzyżowany, a w przeddzień spożywania tegoż baranka przez Żydów — Jego oskarżycieli, którzy przystąpili do wieczerzy, gdy nastał wieczór, po ukrzyżowaniu Mesjasza.

W.T. 1901 BNE 1935/41

17. "Between the two evenings". The killing of the lamb was on the evening of the fourteenth day, or more correctly speaking, according to the original, *Bain haarbayim*, between the evenings, that is, between the sun's declining west and his setting about three o'clock p.m. For the Jews observe two evenings in each day. The first commences after twelve o'clock at noon, and the second at three o'clock, p.m. Between these two evenings the daily evening sacrifice was offered up and immediately after the Passover lamb was killed and prepared. But if the Passover fell on the weekly Sabbath, *i.e.*, on Friday, they began an hour sooner, that they might despatch their business by the time that the Sabbath began. Hence that day is called the preparation of the Passover.--John 19:14. The Jews computed their days from evening to evening; *i.e.*, from the setting of the sun of one day to the setting again on the next day. This appears to be the command given by Moses, "From even to even shall ye celebrate your Sabbath." (Lev. 23:32.) Moses, in giving an account of the Creation, says, "*And there was evening, and there was morning, one day.*" (Gen. 1:5.) By the evening and the morning the Jews understand the same portion of time that we call day and night, or twenty-four hours; the former continued from the rising of the sun until its setting, and from that time till his reappearance was called the night. The division of time into hours was not known in the days of Moses.--Compare Gen. 15:12; 18:1; 19:1.

The day was again divided into two equal portions; from the rising of the sun until noon was the morning, and after that, until the sun had gone down, was the evening. Hence we read only of morning and evening sacrifices. Again, the morning and the evening were divided each into two equal parts, for the regulation of the morning and evening sacrifices and prayers. **R2953**

18. "Until He comes" 1 Cor 11:18. This expression by the Apostle is not to be understood as limiting the length of time in which it will be appropriate to commemorate the death of our Lord Jesus, our ransom sacrifice, and our consecration with him to sacrifice. Rather, he is showing that it was not to be considered a limited arrangement, for a few years, but was to be continually observed until the Lord's second coming. Looking down to and speaking of the second coming of our Lord, the Apostle includes in his expression the gathering and exaltation with Christ of his Church or Kingdom to rule and bless the world. The same thought of the Kingdom glory being the *end* of the symbol may be gathered from our Lord's own words on the occasion of the institution of the memorial "*I will not drink henceforth of this fruit of the vine, until that day when I drink it new with you in my Father's Kingdom.*"--(Matt. 26:29.) **R2270**

17. „Między dwoma wieczorami.” Zabicie baranka miało miejsce wieczorem dnia czternastego, a właściwie mówiąc, między wieczorami, czyli między czasem, w którym słońce obraca się na zachód, a zachodem, około godziny trzeciej po południu. Żydzi bowiem mieli dwa wieczory każdego dnia. Pierwszy rozpoczynał się po dwunastej godzinie w południe, drugi zaś o trzeciej po południu. Między tymi dwoma wieczorami były składane dzienne i wieczorne ofiary. W tym samym czasie zabijano i przygotowywano baranka wielkanocnego. Gdy jednak wielka noc przypadała na tygodniowy Sabat, czyli na piątek, to rozpoczynano tę ceremonię o godzinę wcześniej, aby mogli załatwić tę sprawę na czas, przed rozpoczęciem Sabatu. Z tego powodu nazywał się ten dzień dniem przygotowania wielkanocnego (Jan 19,14).

Żydzi liczyli dni od wieczora, od zachodu słońca jednego dnia, do zachodu słońca dnia następnego. Taki też był rozkaz dany przez Mojżesza. *„Od wieczora, aż do wieczora obchodzić będziecie sabat wasz”* 3 Mojż 23,32.

Mojżesz opisując stworzenie mówi: *„/ stał się wieczór i stał się poranek dzień pierwszy”* 1 Mojż 1,5. Pod wyrażeniem: wieczór i poranek Żydzi rozumieją ten sam okres czasu, co my teraz nazywamy dzień i noc lub doba, tj. dwadzieścia cztery godziny. Dzień liczą od wschodu słońca aż do zachodu tegoż. Za czasów Mojżesza podział dnia na godziny nie był znany (porównaj 1 Mojż 15,12; 18,1; 19,1). Dzień był także podzielony na dwie równe części: od wschodu słońca do południa liczył się poranek, od południa aż do zachodu liczył się wieczór. Stąd czytamy tylko o porannych i wieczornych ofiarach. Poranek i wieczór dzieliły się znowu na dwie równe części, a to regulowało poranne i wieczorne ofiary i modlitwy.

W.T. Luty 1902 1919/61

18. „Aż przyjdzie” 1 Kor 11,26. Wyrażenie apostoła znaczy, aby nie kłaść ograniczenia, że tylko do pewnego czasu ta pamiątka ma być obchodzona, to jest do wtórego przyjścia Chrystusa. Paweł apostoł mówiąc o wtórym przyjściu Chrystusa miał na względzie zgromadzenie, wywyższenie, uwielbienie Kościoła, by rządził i błogosławił świat. Tę samą myśl o chwale Królestwa można powziąć ze słów naszego Pana, gdy ustanowił tę pamiątkę; On powiedział:

„Odtąd nie będę pił z tego owocu winnego szczepu aż do dnia owego, gdy go z wami pić będę nowy w Królestwie Ojca mego” Mat 26,29.

W.T. 1898-67 1924/22

19. The Rational in celebrating the Passover.

Therefore whoever intelligently partakes of the Memorial Supper thereby indicates two things: (1) His faith in Jesus as the Passover Lamb, and his appreciation and participation in the merit of Jesus—his justification by faith; and (2) his membership in the Body of Christ, all the members of which agree to be broken—membership in that "little flock" whose faithfulness is manifested by drinking of the Master's cup—sharing with Him in His sacrifice, suffering with Him in order to reign with Him.—(*1Co 10:16,17; 2Ti 2:11,12.*) **SM 564**

20. We memorialize four great matters:

- (1) The death of our Lord Jesus as the Passover Lamb.
- (2) Our relationship or participation with him in the sufferings of Christ, the death of Christ, as followers in his steps and sharers in his cup.
- (3) We celebrate incidentally and prospectively the great deliverance which soon will follow this passing over of the present night-time. The deliverance will affect first of all those passed over, the Church--the "little flock" and the "great company," the antitypes of the Royal Priesthood and the Levitical host or tribe. The deliverance of these will come in the morning, the resurrection morning, the Millennial morning.
- (4) We also incidentally commemorate the great "feast of fat things" which will follow the passing over of the Church, when the passed-over ones shall be associated with their Lord in his heavenly Kingdom as the great antitypical Prophet, Priest, Judge, Mediator and King over all the earth, to bless and uplift the human family through the merit of the same precious blood which he now permits the passed-over ones to participate in sacrificially, after the imputation of its merit to them has made them worthy. These different points should be kept in memory separate and distinct from each other if we would have the greatest blessing from this Memorial. **R4590**

19. Rozumne obchodzenie pamiętki.

Ktokolwiek rozumnie spożywa Wieczerzę pamiętkową, przez to dowodzi dwóch rzeczy:

1. Swej wiary w Jezusa jako Baranka Wielkanocnego, uczestniczenia w zasłudze Jezusowej i w usprawiedliwieniu otrzymanym od Boga przez Jezusa.
2. Swego członkostwa w ciele Chrystusowym, którego wszyscy członkowie godzą się na łamanie człowieczeństwa w tym „*Maluczkim Stadku*”, którego wierność okazywana jest przez picie kielicha Mistrza — uczestniczenia w Nim w Jego ofierze, cierpiąc z Nim, aby z Nim królować (1 Kor 10,16—17; 2 Tym 2,11-12).

Kaz. 557 BNE 1932/37

20. Obchodzimy pamiętkę czterech ważnych rzeczy:

1. Śmierci naszego Pana jako Baranka Wielkanocnego;
2. Naszego stosunku albo udziału w cierpieniach Chrystusowych, w śmierci Chrystusa, jako naśladowcy Jego stóp i uczestnicy Jego Kielicha;
3. Obchodzimy pamiętkę wielkiego wyzwolenia, które niezaślugo nastąpi po przejściu obecnego czasu nocy. Wyzwolenie będzie najpierw dla Kościoła, „maluczkiego Stadka” i „Wielkiego Grona” (pozafigura Królewskiego Kapłaństwa i zastępów pokolenia Lewiego). Wyzwolenie ich nastąpi w poranku Tysiącletniego dnia – w poranku zmartwychwstania;
4. Obchodzimy także pamiętkę wielkiej „uczty tłustych rzeczy”, które nastąpią po przejściu i wyzwoleniu Kościoła, po połączeniu oblubienicy ze swoim Panem w duchowym Jego Królestwie. Kościół wraz z Jezusem będzie stanowił onego wielkiego proroka, Kapłana, Sędziego, Pośrednika i Króla nad wszystką ziemią, by podnieść z upadku wszystkie rodzaje ziemi przez zasługi drogocennej krwi, która teraz sprawuje, iż ci, którzy w teraźniejszym czasie biorą udział w ofierze, będą mogli okazać się godni uczestniczenia w chwale. Jeżeli pragniemy mieć korzyści z obchodzenia pamiętki ostatniej wieczerzy, powinniśmy mieć te punkty w pamięci dobrze utrwalone, oddzielnie jeden od drugiego.

W.T. 1910-115, *Straż* 1925/35

21. The symbol of the bread in the wider meaning. This is exactly what St. Paul points out to us, namely, that our Lord is the true Bread, the true Loaf, which came down from heaven, and that we are invited to be portions of the One Loaf, which ultimately will be the Bread of Life for the world during the Millennial Age. We not only partake of Christ, but, accepted by him according to the Father's plan, we become members with our Lord in the larger Loaf, the multitudinous Christ. Hence, as St. Paul suggests, when we break this Bread together as a Memorial, we not only symbolize our Lord's broken Body, but in a larger sense we symbolize the breaking of the Church and our own breaking or dying as members of that Church. "The loaf which we break, is it not the communion (the common union or participation) of the Body of Christ? For we, being many, are one Loaf, the one Body; for we are all partakers of that one Loaf."--(*I Cor. 10:16,17.*) **R4590**

22. The meaning of bread with out yeast. The unleavened bread represents his flesh, his humanity, which was broken or sacrificed for us. Lord Jesus was free from sin, a lamb without spot or blemish, "holy, harmless, undefiled." Leaven is corruption, an element of decay, hence a type of sin, and the decay and death which sin works in mankind. **R1636**

23. The symbol of breaking bread. Our partaking of the bread symbolically represents our partaking of the fleshly perfection of the man Jesus. We partake of his perfections by faith, and not actually. He gives us, not restitution to human perfection, but merely an *imputation* of his righteousness, his perfection, as covering in the Divine sight the blemishes, the imperfections, of our fleshly bodies, which we have tendered to God as living sacrifices. **R4590**

24. The privilege of breaking the flesh of Jesus. The fact that our Lord first broke the bread does not mean that we should not have *our individual part*. We recall that the Heavenly Father had to do with the breaking of our Lord's body. As it is written, "*It pleased Jehovah to bruise Him; He hath put Him to grief.*" (*Isa. 53:10.*) This was not done against our Lord's will. While the Heavenly Father had to do with His breaking, so, in harmony with the Divine arrangement, the breaking of our share of the loaf. **R5341**

21. Symbol chleba w szerszym znaczeniu. Apostoł Paweł wykazuje, że – Pan nasz jest prawdziwym chlebem, który zstąpił z nieba i że jesteśmy powołani, ażeby się stać Chlebem Żywota dla całego świata w Tysiącleciu. Nie tylko stajemy się uczestnikami Chrystusa, lecz jesteśmy przyjęci przez Niego, według Planu Ojcowskiego, aby się stać członkami Jego ciała i częścią wielkiego chleba — Chrystusa, składającego się z wielkiej liczby wybranych. Stąd Paweł Apostoł nasuwa myśl, że podczas obchodzenia pamiątki łamanie chleba jest nie tylko symbolem wydanego na śmierć ciała naszego Pana, lecz w wyższym znaczeniu wyobraża także śmierć Kościoła, jako członków Jego Oblubienicy: *„chleb, który łamiemy, czyż nie jest społecznością ciała Chrystusowego? Gdyż jeden jest chleb, jednym ciałem wielu nas jest; bo wszyscy jednego chleba jesteśmy uczestnikami”* 1 Kor 10,16-17.

W.T. 1910-115, *Straż* 1925/36.

22. Znaczenie chleba pozbawionego kwasu. Przaśny chleb przedstawia ciało Jezusa, Jego człowieczeństwo, które zostało złamane. Pan Jezus był wolny od grzechu, bez zmazy i skazy, kwas jest elementem zgnilizny, psucia się ciała; jest więc obrazem grzechu, rozkładu, śmierci niszczącej ludzi.

W.T. 1894-1636.

23. Symbol łamania chleba. Nasz udział w łamaniu chleba symbolizuje udział w doskonałym człowieczeństwie Chrystusa. Stajemy się uczestnikami Jego doskonałości wiarą, a nie w rzeczywistości. On nie daje nam restytucji, tj. powrotu do doskonałości ludzkiej natury, lecz przypisuje nam przed obliczem Bożym swoją doskonałość i sprawiedliwość ciała, które zamierzamy złożyć Bogu jako żywą ofiarę.

W.T. 1910-115, *Straż* 1925/36.

24. Przywilej w łamaniu ciała Jezusa. Fakt, że Pan Jezus najpierw złamał chleb, nie oznacza, że my nie powinniśmy mieć w tym osobistego udziału. Przypominamy sobie, że wola Ojca Niebieskiego miała wiele do czynienia z łamaniem ciała Chrystusowego. Jest napisane: *„niemocą utrapił Go”* Izaj 53,10. Nie było to czynione wbrew woli Jezusowej. Jak Ojciec Niebieski miał do czynienia w złamaniu ciała Jezusa, tak i nasz udział w tym łamanym chlebie jest zgodny z Boskim rozporządzeniem.

W.T. 1913-328.

25. The symbol of the cup with wine. The cup of the fruit of the vine to us means the sacrificed life of our Lord. But additionally, it reminds us that we, in becoming his disciples, accepted his invitation to share his cup. To us this means faithfulness in self-sacrifice as the Lord's representatives, even unto death. *"The cup of blessing which we bless (for which we give thanks as the greatest imaginable favour of God bestowed upon us), is it not the communion (the general union, the fellowship) of the Body of Christ?"* Does it not represent our Lord's sacrifice and our share with him in his sacrifice, by his invitation and in harmony with the Father's pre-arranged Plan, in which he foreknew us with Jesus from before the foundation of the world?

Oh, what a depth of meaning attaches to the Communion Cup from this standpoint! How evident it is that this Communion Cup represents not merely turning from sin; not merely believing in Jesus; not merely preference for right over wrong, but chiefly the presentation of believers' bodies living sacrifices to God: sacrifices considered holy, because of the imputation of Jesus' merit, and which sacrifices God has accepted, begetting the offerer to the new nature as a New Creature!--(Rom. 12:1.)
R4590

26. Our attitude during the time of drinking from the real cup. In our Memorial service let not our hearts merely meditate upon the sufferings of Jesus, nor merely upon the sufferings of the members of his Body as they walk in *his footsteps to sacrificial death*. On the contrary, let us receive a proper exhilaration of spirit from our participation in this cup. We read that Jesus rejoiced in spirit, and the Apostle urges all these who are drinking of the cup, saying, *"Rejoice in the Lord; and again I say, Rejoice!"* The Christian's life is not a sad or morose one, but a most joyful one. He can even be joyful in tribulation, "knowing that tribulation worketh patience; and patience, experience; and experience, hope." Knowing also that *"our light affliction, which is but for a moment, worketh for us a far more exceeding and eternal weight of glory"*--beyond the veil. (Rom. 5:3,4; 2 Cor. 4:17.)

We thus partake in the cup of *suffering and joy* which is an earnest of our inheritance, which we will receive at the Second Coming of our Lord and our gathering together with him--as his members and his Bride class. This rejoicing in spirit is necessary to our courage and zeal in the service of the Lord. **R4590**

25. Symbol kielicha z winem. Dla nas kielich z winem wyobraża ofiarowane życie naszego Pana. Przypomina nam, że od czasu, gdyśmy się stali uczniami Jezusa, przyjęliśmy także zaproszenie do picia Jego kielicha. Ma ono znaczyć wierność w naszym ofiarowaniu się aż do śmierci. „*Kielich błogosławienia, który błogosławimy* (za który składamy dzięki, jako największa łaska Boża, jaką sobie można tylko wyobrazić, a której Bóg nam udzielił) *czyż nie jest społecznością krwi Chrystusowej?*” Czy to nie oznacza ofiary naszego Pana i naszego udziału w Jego ofierze, przez Jego zaproszenie i w harmonii z zamiarem i Planem Ojcowskim, w którym przewidział nas w Jezusie od założenia świata? Jak wielkim dowodem jest, że ta społeczność kielicha nie znaczy jedynie odwrócenia się od grzechu; nie tylko wierzenie w Chrystusa lub umiłowanie bardziej dobra niż zła, lecz głównie wyobraża złożenie ze swego człowieczeństwa żywej ofiary Bogu: ofiary uznanej za świętą z powodu przypisania zasług Jezusa, którą Bóg przyjął i spłodził do nowej natury jako Nowe Stworzenie.

W.T. 1910-115, *Straż* 1925/37.

26. Nasza postawa w czasie picia rzeczywistego kielicha. W naszym obchodzeniu rocznej pamiątki naszego Pana nie powinniśmy jedynie rozważać cierpień Jezusa albo cierpień członków Jego ciała. Przeciwnie, starajmy się o właściwe rozweselenie ducha z powodu udziału w Jego kielichu. Czytamy w Piśmie Św., że Jezus radował się w duchu; Apostoł zachęca wszystkich uczestników cierpień Chrystusowych, tj. tych, którzy piją ten kielich: „*Radujcie się w Panu i znowu mówię, radujcie się!*” Życie chrześcijanina nie ma być ponure ani zgryźliwe, lecz jak najweselsze. Chrześcijanin może się cieszyć nawet w ucisku i w różnych doświadczeniach, „*wiedząc, że ucisk stwarza cierpliwość, a cierpliwość doświadczenie, a doświadczenie nadzieję*” Rzym 5,3—4.

Mamy zapewnienie, że „*chwilowy lekki ucisk sprawuje nam w niezmierzonej obfitości chwałę wiecznej wagi*” — poza zasłoną (2 Kor 4,17). Tym sposobem pijemy z kielicha cierpień i radości, które są zadatkami naszego dziedzictwa (Efez 1,14), które jest obiecane przy wtórnym przyjściu naszego Pana i połączenie z Nim świętych Jego, jako klasy członków Jego ciała. To radowanie się w duchu jest potrzebne, by nam dodało odwagi i gorliwości w wykonywaniu służby Bożej.

W.T. 1910-115, *Straż* 1925/38.

27. Drinking from the Lord's cup by the Church. The drinking of the Lord's Cup by the Church, represents our participation in the sufferings of Christ in the present time. None shall be a member of the Body of the great Mediator of the New Covenant unless he come in now under the proper terms. The drinking of the blood, then, is the sharing of the Cup. For if we drink not of His Cup, neither shall we share with Him in His glory. He said, "*Drink ye all of it.*" *All* must drink, and the *entire Cup* must be drained during this Age. **R5421**

28. "All of you drink from this'- does this give a double privilege of fellowship? But we are not only privileged to enjoy the favors of our Lord's sacrifice (by partaking of its merit and its consequent advantages; *viz.*, justification and restitution rights and privileges by faith, as redeemed), but more than this: we are invited to share with our Master in the *sacrifice* and in its glorious reward. He says to us, Whoever is in sympathy with my work and its results--whoever would share my Kingdom and join in its work of blessing the world--let him also be broken with me, and let him join me in drinking the cup of self-denial, unto death. To all such he says, "Drink ye all of it." The Apostle confirms this thought, saying: "The cup of blessing which *we bless*, is it not the *communion* [fellowship] in the blood [death] of Christ? The bread [loaf] which *we break* is it not the *communion* [common-union] in the body of Christ? For we being many [members of Christ's body] are *one loaf* and one body; for we are all partakers of that one loaf."--(*1 Cor. 10:16,17.*) **R2436**

29. The purpose of the experience and death on the cross of the Lord. Our Lord had all the experiences necessary for proving and testing His loyalty; for it was necessary that He manifest His loyalty before both angels and men. The whole matter had been Divinely arranged from before the creation of man. He was "the Lamb slain from the foundation of the world." (*Rev. 13:8.*) Everything pertaining to that slain Lamb was foreknown by the Father. Jesus was to drink the Cup which belonged to the sinner, in order that He might redeem man and might thus be a faithful and merciful High Priest. This was the Cup of suffering and death. It was necessary that Jesus should suffer the death of the cross, in order that He might redeem the Jew. **R5421**

27. Picie kielicha Pańskiego przez Kościół. Picie kielicha przez Kościół przedstawia udział w cierpieniach Chrystusowych w obecnym czasie. Żaden nie będzie członkiem onego Wielkiego Pośrednika Nowego Przymierza, jeżeli nie dojdzie do tego teraz przez przyjęcie odpowiednich warunków. Zatem picie kielicha jest udziałem w Jego cierpieniach. Jeżeli nie będziemy pili Jego kielicha, to nie będziemy mieli udziału w Jego chwale. Wszyscy muszą pić i cała zawartość kielicha musi być wypita w teraźniejszym wieku.

W.T. 1914-5421, „Na Straży” 1962/25.

28. „Pijcie z tego wszyscy,” czy to daje podwójny przywilej społeczności? Jednakowoż nie tylko mamy przywilej korzystania z łask wynikłych z ofiary naszego Pana, przyswajając sobie Jego zasługi i wyniki z tego błogosławieństwa, to jest usprawiedliwienie i odkupienie praw i przywilejów restytucyjnych, które uznajemy wiarą, ale więcej niż to; zostaliśmy zaproszeni, aby uczestniczyć z Panem w ofierze i chwalebnej nagrodzie. On powiedział, że ktokolwiek jest w sympatii z Jego dziełem i jego wynikami — kto chciałby mieć udział w Jego Królestwie i błogosławieniu świata, ten niech będzie złamany z Nim, niech bierze udział w picciu kielicha cierpień i zaparcia samego siebie aż do śmierci. Do takich On mówi: „*pijcie z tego wszyscy.*” Apostoł Paweł potwierdza tę myśl słowami: „*Kielich błogosławienia, który błogosławimy, izali nie jest społecznością krwi Chrystusowej? Chleb, który łamiemy, izali nie jest społecznością ciała Chrystusowego? Albowiem jednym chlebem, jednym ciałem wielu nas jest; bo wszyscy chleba jednego jesteśmy uczestnikami*” 1 Kor 10,16—17.

W.T. 1898-51, *Straż* 1939/35.

29. Cel doświadczeń i śmierci krzyżowej Pana. Wszelkie doświadczenia potrzebne na dowiedzenie i wypróbowanie wierności nasz Pan musiał przechodzić, albowiem potrzebnym było, aby wierność Jego była okazana tak przed ludźmi, jak i przed aniołami. Doświadczenia te były zamierzone przez Boga jeszcze przed stworzeniem człowieka — „*Był barankiem zabitym od założenia świata.*” Wszystko, cokolwiek tyczyło się zabitego baranka, było przewidziane przez Ojca. Jezus miał pić kielich należący się grzesznikom, aby mógł odkupić człowieka i stać się wiernym i miłosiernym Najwyższym Kapłanem. Był to kielich cierpień i śmierci. Aby zaś odkupić Żydów, potrzeba było, aby Jezus poniósł śmierć na krzyżu.

W.T. 5421-1914, „Na Straży” 1962/25.

30. Drinking from the cup. Drinking the symbolic cup is our answer to the Lord's question: "Can you drink the cup that I am about to drink?" Matthew 20:22. The Lord's question can be expanded:

1. Are you willing to give your life unreservedly, as I have done?
2. Are you willing to have your life taken away, even if it is a great injustice to you, as it was to Me?
3. Are you willing to endure recognition and then insults from the crowds, as I did?
4. Are you willing to endure exclusion from the company of your nation, as I did?
5. Are you willing to endure loneliness, as I did in Gethsemane?
6. Do you want to pray for your brothers in these difficult experiences, as I did?
7. Do you want to forgive your persecutors and pray for criminals, as I did?
8. Do you want to do God's Will in all conditions and circumstances, as I did?
9. Do you want to persevere, even if your communion with the Father is interrupted for a moment, as it was for me?
10. Do you want to endure all this on your own, or are you ready to ask the Father for help as fervently and with tears as I did?

Drinking this symbolic cup, we respond: Lord, we are ready only with Your grace and help. We see that our beloved Lord drank His bitter cup to the dregs, and with thanksgiving. Let us remember, then, that if He gave us this cup, it means that we are to drink from it; it does not mean, however, that we are to go through the same experiences as He did, but that we must all drink from the cup of suffering and death, whatever suffering the Father chooses to send upon us . ***R 5421***

31. The difference between the breaking of bread, the partaking of it, and the drinking of the cup. Bread gives life – the cup represents the giving of life in sacrifice. The breaking and the eating of the bread represents the difficulties resulting from giving our lives in service to the Lord and our brethren, most often these difficulties come from inside. The cup and it's drinking represent experiences, shameful disgrace, jeering, slander, etc., coming from outside. The bread will feed everyone during the millennial age – the cup belongs only to this age. The symbols of the bread and the cup are not only a memorial of the sacrifice of our Lord, but also of our covenant of sacrifice and our participation in the sacrifice for sin.

30. Picie kielicha. Picie symbolicznego kielicha jest naszą odpowiedzią na pytanie Pana: „*Czy możecie pić kielich, który ja będę pił?*” Mat 20,22. Pytanie Pana można rozszerzyć:

1. Czy chcecie wydać swe życie bez zastrzeżeń, tak jak Ja?
2. Czy chcecie, choćby to odebranie życia było dla was wielką niesprawiedliwością, tak jak było dla Mnie?
3. Czy chcecie znieść uznanie, a potem zniewagę od tłumów, tak jak Ja zniosłem?
4. Czy chcecie znieść wyłączenie z towarzystwa swego narodu, tak jak Ja?
5. Czy chcecie znieść samotność, tak jak Ja w Getsemane?
6. Czy chcecie w tych trudnych doświadczeniach modlić się za braci, tak jak Ja?
7. Czy chcecie prześladowcom przebaczyć i za przestępców się modlić, tak jak Ja?
8. Czy chcecie czynić Wolę Bożą w każdych warunkach i okolicznościach, tak jak Ja?
9. Czy chcecie wytrwać, choćby społeczność z Ojcem była na chwilę przerwana, tak jak dla mnie?
10. Czy chcecie to wszystko znieść o własnych siłach, czy gotowicie prosić Ojca o pomoc tak gorąco i ze łzami, jak czyniłem to Ja?

Pijąc ten symboliczny kielich odpowiadamy: Panie, jesteśmy gotowi jedynie przy Twojej łasce i pomocy. Widzimy, że nasz umiłowany Pan pił Swoją gorzki kielich aż do dna i to z dziękowaniem. Pamiętajmy więc, że jeżeli On dał nam ten kielich, to znaczy, abyśmy z Niego pili; nie znaczy jednak, abyśmy mieli przechodzić akurat te same, co On doświadczenia, ale że musimy wszyscy pić z kielicha cierpień i śmierci, jakiegokolwiek cierpienia upodoba się Ojcu na nas zesłać.

31. Różnica między łamaniem chleba, spożywaniem go, a piciem kielicha. Chleb daje życie — kielich przedstawia oddane życie w ofierze. Łamanie i spożywanie chleba przedstawia trudności wynikające z wydania życia w służbie Panu, braciom, najczęściej one przychodzą z wewnątrz. Kielich i jego picie przedstawia doświadczenia, sromotne hańby, pośmiewiska, pomówienia itd. przychodzące z zewnątrz, Chleb będzie pokarmem dla wszystkich w czasie Tysiąclecia — kielich należy tylko do tego wieku. Emblematy chleba i kielicha są nie tylko pamiątką ofiary naszego Pana, ale także pamiątką naszego przymierza ofiary i naszego udziału w ofierze za grzech.

Neglect in understanding and comprehending the truths in the memorial of the passover, caused this weak, sickly and lethargic state of the nominal church. Nothing awakens and strengthens the faithful followers of the Lord as much as a clear understanding and appreciation of Christ's ransom sacrifice and their participation with Him in His sufferings and in the sacrifice for the world. *A man ought to examine himself before he drinks from this cup. (Based on R2270)*

32. The difference between the Lord's cup and the cup of the Church.

1) The cup of our Lord was necessary for the remission of the sins of the world.

1) The cup of the Church is a privilege given to attain exaltation (2 Tim. 2:12).

2) For the Lord, it was foretold by the prophets.

2) For us, it is not foreseen for individuals, but for the whole class.

3) For the Lord, it was poured out and supervised by the Father.

3) For the Church, it is poured out by the Father, but supervised by our Lord, so that it may be according to each one's ability (1 Cor. 10:13).

4) The Lord knew the nature and extent of his sufferings, for he said, "Let this cup pass from me," that is, he knew what and which

4) The Lord has hidden the future from the eyes of the Church.

5) The Lord drank alone, "no one of the people was with him."

5) Our brothers help us through compassion, sympathy, and prayer: "If one member suffers, all suffer with it." And the Lord adds the greatest help.

6) The entire Plan of God, His own exaltation and the salvation of mankind, depended on the Lord.

6) Our fall would not change God's plan, but it would harm us.

7) The Lord, drinking a greater cup, attained the highest and best place in the Church.

7) The cup of the Church helps only for good, because the best place is taken by the Lord (Rom 8:28).

As the experiences of suffering come to us, let us not be affrighted, nor "think it strange concerning the fiery trials that shall try us, as though some strange thing happened unto us"; for even "hereunto were we called," to suffer with our beloved Master now, and by and by be glorified together with Him in the Kingdom eternal!

R 5421

Niedbałość w pojmowaniu i ocenie prawd wyrażonych w Pamiątkowej Wieczerzy spowodowała ten słaby, schorzały i ospały stan nominalnego Kościoła. Nic tak nie rozbudza i nie zasila wiernych Pańskich, jak jasne zrozumienie i ocena okupowej ofiary Chrystusowej i ich udziału z Nim w Jego cierpieniach i w ofierze za świat. Niechaj człowiek tego doświadczy i z kielicha tego niechaj pije.

opr. na podst. W.T. 1898-67, „Straż” 1924/21, „Straż” 1959/58, wyjątek „Straż” 1960/135

32. Różnica między kielichem Pańskim, a kielichem Kościoła.

- 1) Kielich naszego Pana był koniecznością dla zgładzenia grzechów świata.
- 1) Kielich Kościoła jest przywilejem danym na to, by dostąpić wywyższenia (2 Tym 2,12).
- 2) Dla Pana był przewidziany przez proroków.
- 2) Dla nas nie jest przewidziany jako dla jednostek, ale dla całej klasy.
- 3) Dla Pana był nalany i nadzorowany przez Ojca.
- 3) Dla Kościoła jest nalany przez Ojca, ale nadzorowany przez naszego Pana, aby było każdemu według możliwości (1 Kor 10,13).
- 4) 4) Pan znał rodzaj i rozmiar cierpień, bo mówił: „*Niech mnie minie ten kielich,*” ten, tzn. wiedział, jaki i który
- 5) Dla Kościoła Pan przyszedł oczom skrył.
- 6) Pan pił sam, „*nikt z ludu nie był z Nim.*”
- 5) Bracia nam pomagają przez współczucie, sympatię i modlitwę: „*Jeżeli cierpi jeden członek, cierpią z nim wszyscy.*” A największej pomocy dodaje Pan.
- 6) Na Panu zawisł cały Plan Boży, Jego własne wywyższenie i wybawienie ludzkości.
- 6) Nasz upadek nie zmieniłby Planu Bożego, lecz przyniósłby szkodę nam samym.
- 7) Pan, pijąc większy kielich, osiągnął najwyższe i najlepsze miejsce w Kościele.
- 7) Kielich Kościoła pomaga tylko ku dobremu, bo najlepsze miejsce zajęte przez Pana (Rzym 8,28). Straż 1960/135

Gdy doświadczenia i cierpienia przychodzą na nas, nie bójmy się ich. „*Niech Warm nie będzie rzeczą dziwną ten ogień, który na was przychodzi ku doświadczeniu waszemu, jakoby co obcego na was przychodziło*” (1 Piotr 4,72). „*Gdyż wam to dane dla Chrystusa,*” abyście teraz z Nim cierpieli, a w przyszłości byli z Nim uwielbieni w Jego wiecznym Królestwie (Filip 1.29).

*"Are ye able to walk in the narrow, strait way,
With no friend by your side, and no arm for your stay?
Can ye bravely go on through the darkening night?
Can ye patiently wait till the Lord sends the light?
"Ah, if thus ye can drink of the Cup He shall pour,
And if never the banner of Truth ye shall lower,
His beloved ye are, and His crown ye shall wear,
In His Throne ye shall sit, and His glory shall share!"*

33. Let this cup pass from me' Matt 26:39.

Keeping in his mind an extreme ignominy and shame, Jesus prayed, if it be possible to save him not from the death but from this particular ignominy and shame of that hour. He knew that only his death could release mankind from the penalty of death. After putting his trust in Heavenly Father, Jesus believed that he could save him: *"Nevertheless not as I will, but as thou will."* Jesus was saved out of death or delivered in the resurrection according to his Father's assurance." (*Acts 2:24*)
R5550

34. The consequences of declining to drink from the cup.

If we refuse the cup the Father prepares for us it will only return to us later perhaps with a more bitter draught: and if avoided entirely we cannot have share with our Lord in the glory, honour and immortality for which the trying experiences now permitted are our preparation. **R2780**

35. The gratitude accompanying the cup.

Whoever receives the *cup* without thankfulness of heart, without appreciation, will not get the great reward. In order to receive the blessing *designed*, we must receive the cup with *thankfulness* for this great privilege of *suffering* with Christ. **R5341**

36. Drinking from the cup only the privilege of the Church. While the eating of the bread and participation in the justification effected by our Lord's death and by the acceptance of the same, will be necessary to the whole world if they would have the restitution blessings purchased by our Lord's sacrifice, nevertheless the cup is not for the world but only for the Church, only for the consecrated of this Gospel age. *"Drink ye all of it"*--not only all of you drink of it but all of you drink all of it--leave none.
R3879

Czy możesz iść wąską i ciernistą drogą,
Nie mając ziemskich przyjaciół za sobą?
Czy możesz iść mężnie przez ciemność nocy,
Czekając cierpliwie niebiańskiej pomocy?
Jeżeli kielich przez Ojca nalany dziś pijesz,
I wiernie według ducha Jego Prawdy żyjesz,
Jego umiłowanym jesteś i koronę osiągniesz,
Uczestnikiem Jego chwały i stolicy będziesz.

W.T. 5421-1919, „Na Straży” 1962/26

33. „Niech Mnie ten kielich minie” Mat 26,39. Pan Jezus, mając na myśli wielką hańbę, modlił się, na ile jest możliwe, aby został zachowany nie od śmierci, gdyż wiedział, że w tym celu przyszedł na świat i że tylko przez Jego śmierć kara śmierci mogła być zdjęta z ludzkiego rodzaju, lecz aby był zachowany od tej szczególnej hańby owej godziny. Miał bowiem nadzieję, że Ojciec Niebieski może Go ochronić: *„Wszakże nie moja, lecz Twoja, o Boże, wola niech się stanie.”* Jezus był zachowany od śmierci, czyli wybawiony przez zmartwychwstanie, zgodnie z zapewnieniem otrzymanym od Ojca (Dzieje Ap 2,24).

W.T. 1914-5500 1960/111

34. Skutki odmówienia picia kielicha. Jeżeli odmówimy picia kielicha przygotowanego przez Ojca, kielich ten powróci do nas później, ale z większą goryczą, a jeżeli zawsze będziemy go unikać, to nie będziemy uczestniczyć z Panem w Jego chwale, czci i nieśmiertelności, do których te przykre doświadczenia, teraz dozwolone, mają nas przygotować.

W.T. 2780-1901 UI/49

35. Wdzięczność towarzysząca kielichowi. Kto przyjmuje ten kielich bez uczucia wdzięczności w sercu swoim, bez należytej oceny, ten tej wielkiej nagrody nie otrzyma. Aby otrzymać przeznaczone błogosławieństwa, musimy kielich ten przyjąć z wdzięcznością, uważając cierpienia z Chrystusem za wielki przywilej.

W.T. 1913-328, *Straż* 1929/35

36. Picie kielicha przywilejem tylko Kościoła. Jedzenie chleba i uczestniczenie w usprawiedliwieniu, zapewnionym śmiercią naszego Pana i uznanie tejże ofiary będzie wymagane od wszystkich ludzi, o ile będą chcieli korzystać z błogosławieństw restytucji, kupionych ofiarą naszego Pana. Kielich natomiast nie jest dla wszystkich, ale tylko dla Kościoła, tzn. poświęconych wieku Ewangelii. *„Pijcie z tego wszyscy”* — ale wypijcie wszystko, nic nie zostawiając.

W.T. 1906-334, *Straż* 1933/36.

37. The privilege of the Church participating in the blood of the New Testament. The cup is not ours, but the Lord's. The life or sacrifice symbolized by the blood is not ours, but the Redeemer's. We are merely given the privilege of drinking it, partaking of it. The blood of Jesus could have sealed the New Covenant between God and Israel, and on behalf of all mankind through Israel by the New Covenant, without being offered to us at all. The offering to us of the privilege of participation in the cup of Christ's sufferings and death is therefore not to indicate that it was insufficient nor that we could add anything to it. It illustrates the grace of God--that he is willing to receive us and make us joint-heirs with our Lord and Saviour, if we have his Spirit. The Spirit which actuated Jesus was a spirit of devotion to the doing of the Father's will --to the smallest detail, and even unto death. Exactly this same spirit must be in all those whom the Father will now accept as members of his Bride, his Body, his Church in the heavenly glory. Hence the Redeemer emphasized the matter distinctly, saying that all who would sit with him in his Throne must drink of his cup of self-denial, self-sacrifice, and must be immersed into his death. **R4590**

38. The meaning of the expression 'in my blood.' *"This cup is the New Testament in My blood, which is shed for you," and "for many." "Drink ye all of it."-- (Luke 22:20; Matt. 26:27,28.)* This invitation to drink of His blood signifies a participation with Christ as His members in a sacrifice of earthly life, earthly interests, hopes, aims, ambitions--everything. All who accept this invitation to drink of His blood thereby pledge their lives in the same service for which He gave His life. This thought is entirely additional to anything in the Jewish Passover type. There is no intimation that any of the household were to partake of the blood of the slain lamb. Nevertheless we who now accept our Lord's proposition to share in His blood and lay down our lives with Him in defense of the Truth, thereby mark ourselves as elder brothers in the Household of Faith, members of the First-borns with our Lord, our Redeemer, and as prospectively the Royal Priesthood. **SM 557**

37. Przywilej uczestniczenia Kościoła w krwi Nowego Testamentu. „*Ten kielich jest Nowym Przymierzem.*” Kielich nie jest nasz, ale Pański. Życie, czyli ofiara wyobrażona przez krew nie jest nasza, lecz naszego Odkupiciela. Nam dany jest tylko przywilej uczestnictwa w picu go. Krew Jezusa mogła zapieczętować Nowy Testament między Bogiem a Izraelem bez naszego udziału. Danie nam przywileju uczestnictwa w kielichu Chrystusowym nie jest przypuszczeniem do udziału w Jego cierpieniach i śmierci, nie oznacza, że ofiara Chrystusa była niewystarczająca lub żebyśmy mogli cokolwiek do niej dołożyć. To jedynie wskazuje na łaskę Bożą, że upodobało się Bogu przyjąć nas i uczynić współdziedzicami z naszym Panem i Zbawicielem jeżeli tylko posiadamy Jego Ducha. Duch, który pobudził Jezusa do czynów, był duchem poświęcenia, by czynić wolę Ojca nawet w najmniejszych szczegółach i to aż do śmierci. Taki sam duch musi ożywiać wszystkich, którzy mają się stać członkami Ciała Chrystusowego, Jego Oblubienicą, Jego Kościołem w duchowej chwale, zanim Ojciec Niebieski ich uzna i za takich przyjmie. Z tego powodu Odkupiciel nasz wyraźnie mówi, że wszyscy, którzy chcą siedzieć z Nim na Jego stolicy, muszą pić Jego kielich zaparcia siebie i samoofiary i muszą być ochrzczeni w Jego śmierć.

W.T. 1910-115, *Straż* 1925/36.

38. Znaczenie wyrażenia „we krwi mojej.” „*Ten kielich jest Nowym Testamentem we krwi mojej, która się za nas wylewa*” (Łuk 22,20; Mat 26,27-28). To zaproszenie do uczestnictwa w Jego krwi oznacza udział z Chrystusem i Jego członków w ofiarowaniu ziemskiego życia, ziemskich przywilejów, nadziei, celów, ambicji — wszystkiego. Wszyscy, którzy przyjmują to zaproszenie do picia Jego krwi, oddają swe życie w tę samą służbę, w której On złożył swoje życie. Ta myśl jest zupełnie zgodna z tym wszystkim, co miało miejsce w Żydowskiej Wielkanocy. W owym czasie nikt z domowników wiary nie spożywał krwi zabitego baranka. Niemniej jednak ci, którzy obecnie przyjmują propozycję Pana do uczestnictwa w Jego krwi, kładą życie wraz z Nim w obronie Prawdy, przez co będą mieć udział z Panem i Odkupicielem w Królewskim Kapłaństwie.

W.T. Kaz. 557 BNE 1932/37.

39. The consequences of contempt of the blood. If, however, any should repudiate *"the blood of the Covenant wherewith he was sanctified"*-- if any should claim that participation with Christ in this Memorial Cup is participation in something common or ordinary, and not participation in his great sacrifice, it would imply that he had lost his spiritual vision, his spiritual apprehension of the value of being a partaker of Christ's cup--the blood of the Covenant, which shortly is to be sealed for Israel and through Israel for all the families of the earth who will come into harmony with its Divinely arranged terms. **R4590**

40. The meaning of the blood of Christ. The blood represents not only the death of Christ, but also the death of all the members of His Body, to whom merit is imputed. This the Apostle expresses in the same connection, saying, *"The cup of blessing which we bless, is it not the communion [common union, or participation] of the blood of Christ? The bread [loaf] which we break, is it not the communion [common union, participation] of the Body of Christ?"* that is to say, a union in common with Him, a *partnership*, as represented in the cup and in the bread [loaf]. **R5341**

41. This is the cup of my blood.

The New Testament is sealed with the blood of Jesus Christ. Jesus said: Mat 26:28 *"For this is my blood of the New Testament, which is shed for many for the remission of sins."* It means that his death was of a great importance not only for the Church but also for all of mankind. *"This is my cup; 'drink ye all of it'"* (Matt 26:27). This cup will bring justification to the whole world: it is a cup of suffering and death which thus seals the New Covenant. Our lord is inviting us to join with him in partaking of the cup so that we may participate with him in the work of inaugurating the New Covenant. In answer to the mother of his two disciples' asking him: (Matt 20:22-23). *"Grant that these my two sons may sit, the one on thy right hand, and the other on the left, in thy kingdom."* Jesus answered and said, ... *"Are ye able to drink of the cup that I shall drink of,...?"* Only those who drink of His cup and participate in His blood may sit with Him in His throne. It is only by participation in this and in His baptism will give us an assurance of gaining to sit with him in his throne. By participation with him in death we become members of His body. **R 3879 Oct. 1906**

39. Skutki wzgardzenia krwią. Gdyby ktoś wzgardził „*krwią przymierza, przez którą był poświęcony*” i uważałby, że uczestnictwo z Chrystusem w obchodzeniu pamiątki tego kielicha jest rzeczą pospolitą, taki postradałby wzrok duchowy, duchowe zrozumienie Boskiego Planu. Taki nie może być uczestnikiem kielicha Chrystusowego – krwi przymierza, które niezadługo zostanie zapieczętowane dla Izraela, a przez niego dla wszystkich rodzajów ziemi, które przyjdą do harmonii z Boskimi prawami i warunkami.

W.T. 1910-115 1915/37.

40. Znaczenie krwi Chrystusa. Krew ta przedstawia nie tylko śmierć Chrystusa, ale także śmierć członków Jego ciała, którym Jego zasługa bywa przypisana. Myśl tę wyraża apostoł przy tej samej sposobności, gdy mówi: „*Kielich błogosławienia, który błogosławimy, izali nie jest społecznością krwi Chrystusowej? Chleb, który łamiemy, izali nie jest społecznością ciała Chrystusowego? Albowiem jednym chlebem, jednym ciałem wiele nas jest; bo wszyscy chleba jednego jesteśmy uczestnikami*” 1 Kor 10,16-17.

W.T. 1913-328, *Straż* 1929/67.

41. „To jest kielich we krwi Mojej.” Nowe Przymierze zagwarantowane jest śmiercią Chrystusa. Jezus powiedział podczas swojej ostatniej wieczerzy: „*To jest krew Moja Nowego Testamentu, która się za nich wylewa na odpuszczenie grzechów,*” Innymi słowy, śmierć Jego nie tylko miała znaczenie dla Kościoła, lecz i dla całego rodu ludzkiego. „*To jest kielich we krwi Mojej, która się wylewa na odpuszczenie grzechów; pijcie z tego wszyscy.*” Jest to kielich, który usprawiedliwi cały świat, kielich cierpień i śmierci, który pieczętuje Nowe Przymierze. Pan zaprasza nas, abyśmy z Nim wzięli udział w pieczętowaniu Nowego Przymierza. Gdy dwaj uczniowie {Mat 20,22-23} prosili: „*Rzecz, abyśmy siedzieli jeden po prawicy Twój, a drugi po lewicy w Królestwie Twoim,*” odpowiedział im: „*Możecie pić kielich, który Ja będę pił?*” Nikt nie będzie siedzieć z Panem na stolicy, jeżeli nie pił Jego kielicha i nie miał społeczności w krwi Jego. Przeto nadzieja siedzenia z Nim na stolicy opiera się na uczestnictwie w Jego kielichu, w Jego chrzcie na śmierć. Jeżeli mamy udział z Nim w śmierci, jesteśmy członkami Jego ciała.

W.T. 1908, *Straż* 1932/45.

42. Realising the will of God with regards to observing the Memorial. I seek in the beginning to get my heart in such a state that it has no will of its own in regard to a given matter. Nine-tenths of the difficulties are overcome when our hearts are ready to do the Lord's will, whatever it may be. Having done this, I do not leave the result to feeling or simple impression. If I do so, I make myself liable to a great delusion. I seek the will or Spirit of God through, or in connection with, the Word of God. The Spirit and the Word must be combined. If I look to the Spirit alone, without the Word, I lay myself open to great delusions also. If the holy Spirit guides us at all, he will do it according to the Scriptures, and never contrary to them. Next, I take into account providential circumstances. These often plainly indicate God's will, in connection with his Word and his Spirit. I ask God in prayer to reveal his will to me aright. Thus by the prayer to God, the study of the Word, and reflection, I come to deliberate judgment according to the best of my knowledge and opportunity, and, if my mind is thus at peace, I proceed accordingly. **R4466**

43. 'Everyone ought to examine themselves before they eat of the bread and drink from the cup.'

Let every man *examine himself*, and then, if he think proper, let him partake.--(*I Cor. 11:28*.) Now that God's people are emerging from the errors of the Dark Ages, when this Memorial can be more clearly understood, the judging or examining of one's self can be more thorough than ever before. Let each ask himself:

- (1) Do I believe the Scripture teaching that I, as a member of the human family, was under that condemnation to death which passed upon all because of original sin?
- (2) Do I believe that my only hope of escape from that condemnation of sin and death was through the Ransom-Sacrifice of The Man Christ Jesus, my Lord?
- (3) Do I believe He gave Himself--His flesh and blood, His humanity--as my Ransom-Price, pouring out His soul unto death, making His soul a Sin-Offering (*Isa. 53:10,12*) on our behalf?
- (4) Do I see that the consecration to death, made at Jordan when He was baptized, was fulfilled by His sacrifice of Himself for mankind, which, beginning there, was finished on the cross when He died?
- (5) Do I see that the rights under the Law, which He secured by obedience to it (the right of lasting life and the dominion of earth), were what He through that same sacrifice bequeathed to the fallen, dying race--to as many as shall ultimately accept the blessings under the conditions of the New Covenant?

42. Rozpoznanie woli Bożej względem obchodzenia pamiętki. Najpierw staram się doprowadzić swe serce do takiego stanu, aby w danej sprawie nie miało własnej woli. Dziewięć dziesiątych trudności zostanie pokonanych, gdy nasze serce dojdzie do gotowości czynienia woli Bożej, w czymkolwiek by to nie było. Uczyniwszy to, nie polegamy jeszcze tylko na uczuciach lub wrażeniach. Czyniąc to, mógłbym narazić się na silne złudzenie. Zamiast więc polegać na uczuciach, szukam, dopatruję się woli Ducha Bożego przez badanie Słowa Bożego. Duch i Słowo Boże muszą iść w parze. Jeżeli bym wyglądał działalności Ducha Świętego, a nie badał się Słowa Bożego, narażałbym się również na złudzenie, lecz gdy Duch Święty prowadzi nas, czyni to w harmonii z Pismem Świętym, a nigdy w przeciwności. Następnie liczę się z okolicznościami, jakie zsyła Opatrzność. Łącznie ze Słowem Bożym i Jego Duchem bardzo wyraźnie ukazują one wolę Bożą. Ma się rozumieć, że modłę się też do Boga, aby mi objawił swoją wolę. Tak więc przez modlitwę, badanie Słowa Bożego, refleksję i ostrożność dochodzę do sądu, na jaki mi moje zrozumienie i okoliczności pozwalają i gdy przy tym wszystkim czuję w umyśle moim pokój, wtedy odpowiednio do tego postępuję, W.T. 1909-266, *Straż* 1927/42

43. „Niechże tedy człowiek samego siebie doświadczy, a tak niech je z chleba tego i z kielicha tego niechaj pije” 1 Kor 11,28,

Każdy przystępujący do pamiętki powinien poddać się własnej egzaminacji. Niech każdy zapyta siebie:

1. Czy wierzę nauce Pisma świętego, że ja jako członek rodu Judzkiego byłem pod potępieniem śmierci, która przyszła na wszystkich wskutek grzechu?
2. Czy wierzę temu, że moją ucieczką od potępienia grzechu i śmierci była ofiara okupu człowieka Jezusa i Chrystusa, mego Pana?
3. Czy wierzę, że On oddał samego siebie — swoje ciało i przelał krew swoją, swoje Judzkie jestestwo jako cenę okupu, wylewając duszę swoją na śmierć, czyniąc swoją duszę ofiarą za grzech (Izaj 53,12) *na korzyść naszą?*
4. Czy jestem przekonany, że poświęcenie się Jezusa na śmierć przy chrzcie w Jordanie było spełnieniem Jego ofiarowania się za rodzaj ludzki, które" wzięwszy początek w owej chwili zostało dokończzone, gdy On umarł na krzyżu?
5. Czy jestem przekonany, że prawa wiecznego żywota i panowania nad ziemią, które zdobył Jezus przez posłuszeństwo, zaofiaruje On upadłej i umierającej ludzkości, która ostatecznie zostanie przyjęta pod warunkami Nowego Przymierza?

(6) Do I see that His flesh and blood, thus sacrificed, stood for, represented, those blessings and favours which *they* purchased?

(7) Do I see that the partaking of the bread and wine, symbols of His flesh and blood, signifies my acceptance of those favours and blessings which the flesh and blood of my Lord bought for me and for all?

(8) And if I do thus heartily accept the *Ransom* thus memorialized, do I consecrate my entire being--*my* flesh and blood, justified through faith in that Ransom --to the Lord, to be broken with Him, to suffer with Him, to be dead with Him?

If we can answer these questions affirmatively, we clearly or fully discern the Lord's body, give credit to His meritorious Sacrifice, and may eat--*should eat*--"Eat ye *all* of it." **R5191**

44. Who should decide, who has the right to participate? It is left open for each to decide for himself whether he has or has not the right to partake of this bread and this cup. If he professes to be a disciple, trusting in the blood of the New Covenant, for forgiveness of sins, and consecrated to the Lord's service, his fellow disciples may not judge his heart. God alone can read that with positiveness. **R1636**

45. The experience of joy greater before the Memorial. Temptations seem to be specially permitted at this season of the year. "*Roots of bitterness*" seem to sprout and grow always, but at this season with ten-fold vigor. Let us remember that Love, not Knowledge, is the final test of our discipleship. "*A new commandment I give unto you, that ye love one another.*" It was because the apostles had not enough love for one another that they disputed as to which should be the greatest in the Kingdom, and were so determined not to stoop to one another that they neglected also to wash the Master's feet, and gave him the opportunity even in menial things to be servant of all. It was this wrong spirit--this lack of the Lord's Spirit--that made them susceptible to the Adversary's power and led Judas to betray and Peter to deny the Lord's Anointed. Let us then take heed to ourselves and watch and pray and be very humble and very loving, lest we fall into temptation. Not since that time probably has our great Adversary been more alive than now to do injury or to entrap or to stumble the followers of Jesus. **R4153**

6. Czy jestem przekonany, że Jego ciało i krew, w ten sposób ofiarowane, dały podstawę błogosławieństwa i łask, za które cena była zapłacona?

7. Czy jestem przekonany, że udział w chlebie i winie, które symbolizują Jego ciało i krew, oznacza przyjęcie przeze mnie tych łask i błogosławieństw, jakie ciało i krew mojego Pana kupiły dla mnie i dla wszystkich?

8. A gdy z pobudek serca przyjmę Okup w ten sposób upamiętniony, czy poświęcę samego siebie w zupełności Panu, moje ciało i krew, usprawiedliwione przez wiarę w Okup - abym z Panem był złamany, żebym z Nim cierpiał i z Nim umarł?

Jeżeli możemy odpowiedzieć na powyższe pytania twierdząco, to pojmujemy lub zupełnie widzimy Ciało Pana, uznajemy Jego zasługi, a zatem możemy jeść i powinniśmy. „*Jedzcie z niego wszyscy.*”

opr, na podst. W.T. BNE 1934/39

44. Kto powinien decydować, /kto ma prawo do uczestnictwa? Każdy powinien sam zdecydować czy ma prawo do uczestnictwa w tym chlebie i kielichu, czy też nie. Jeżeli mieni się być uczniem Pańskim, jeżeli ufa w krwi Nowego Przymierza, jest poświęcony Panu i Jego sprawie, to współuczniowie nie powinni takiego sądzić.

W.T, 1894-1636.

45. Doświadczenie miłości większe przed pamiątką. W tej porze roku szczególnie pokusy zdają się być dozwolane *no* wiernych. „*Korzenie złego*” starają się wyrastać zawsze, lecz w tym czasie ze szczególniejszą siłą, Pamiętajmy więc, że miłość, a nie znajomość, jest ostateczną próbą naszego uczniostwa: „*Nowe przykazanie daję wam, abyście się społecznie miłowali.*” Apostołowie w owym czasie nie mieli dosyć miłości jedni ku drugim, przeto spierali się między sobą, kto z nich powinien być większy w Królestwie i do takiego stopnia byli zdecydowani nie ustąpić, że zaniedbali umycia nóg Mistrzowi i przez to dali Mu sposobność być sługą wszystkich, nawet w tych najmniejszych rzeczach. Ten niewłaściwy duch, a brak Ducha Pańskiego sprawił, że ulegli pod naporem przeciwnika i duch ten sprawił, że Judasz zdradził Jezusa, a Piotr zaparł się Mistrza. Miejmy się na baczności, czuwajmy i mydlmy się, bądźmy pokorni i miłujący, abyśmy nie weszli w pokuszenie. On wielki przeciwnik może nigdy nie był tak czynny jak teraz, aby szkodzić, usidlać i zwodzić naśladowców Pana (1 Piotr 6,8-9).

W.T. 4153-1908 58/III.

46. The purpose of Jesus saying: ‘One of you will betray me. There may have been a double object in this statement. First, it would show the disciples that Jesus was fully aware of the premeditated betrayal. They would not, therefore, think that something had happened to Him unexpectedly, or out of the Divine Program. Second, our Lord may have meant this as a final reproof to Judas-- to startle him, to cause him to think. At very best a traitor's course is dishonourable, but doubly so when the traitor accepts the hospitality of the one against whom he is plotting and eats his bread. **R5541**

47. Judas and the symbolic Memorial. Instead of resisting the Adversary's suggestions Judas entertained them more and more, until he was filled with the Satanic spirit, "Satan entered into him" fully, completely--took possession of his heart as an instrument of evil, and it was doubtless because he felt out of place in such society that he went out. It thus seems probable that Judas was not with the others when our Lord washed their feet, and subsequently instituted with the bread and the fruit of the vine the memorial of his death. It was better that he should be absent; and so it would be preferable, where possible, that only the true, loyal, devoted disciples of Christ should meet together to celebrate his death on its anniversary. Nevertheless, let us remember that we are not competent to judge the heart, and hence in coming to the memorial table all should be invited to come who trust in the precious blood of Christ for redemption and who profess a full consecration to the Lord. Let us leave it to divine providence to scrutinize those who profess to be fellow-disciples. **R2771**

48. What does it mean, that Judas after eating a piece of bread went out?

And tho a Judas was present, he was given a sop and went out from the others before the supper was ended; thus no doubt representing that in the close of this age, before the little flock will have finished their part of having fellowship with their Lord in his suffering, the sop of truth will have become so strong as to drive forth from the company and communion of the faithful all who do not rightly appreciate and value the *ransom* accomplished by the Lamb of God for the taking away of the sins of the world.--(*1 John 2:19*). **R2270**

46. Cel wypowiedzi Jezusa: „Jeden z was wyda Mię.”

Z dwóch przyczyn Jezus wypowiedział to zdanie.

1. Miało ono przekazać uczniom, że Jezus dobrze wiedział o zamierzonej zdradzie. Tym sposobem uczniowie mieli poznać, że to nie przyszło na Pana niespodzianie albo niezgodnie z Boskim programem.
2. Było to ostatnim napomnieniem dla Judasza, w celu poruszenia go i pobudzenia do myślenia. Zdrada jest haniebnym postępkiem, a szczególnie wtedy, gdy zdrajca korzysta z gościnności zdradzonego i spożywa jego chleb.

W.T. 5541-4153 III/46.

47. Judasz a symboliczna pamiątka. Judasz był napęlniony szatańskim duchem, „*Szatan wstąpił w niego*,” zupełnie opanował jego serce jako narzędzie zła. Tym sposobem jest możliwe, że Judasz nie był z uczniami, kiedy nasz Pan umył im nogi, a następnie ustanowił z chleba i z owocu winnej macicy pamiątkę swojej śmierci. To było lepiej, że on nie był obecny; i tak samo byłoby lepiej, gdyby tylko prawdziwi, lojalni, poświęceni uczniowie Chrystusa zbierali się na obchodzenie pamiątki Jego śmierci. Pamiętajmy, że nie jesteśmy kompetentni, by sądzić serce innych, i stąd do pamiątkowego stołu wszyscy powinni być zaproszeni, którzy ufają w drogocenną krew Chrystusową, przelaną na odkupienie i kto wyznaje pełne poświęcenie dla Pana. Pozostawiamy Boskiej opatrności dociekanie, którzy to są prawdziwymi uczniami.

W.T. 1901 BNE 1935/45.

48. Co oznacza, że Judasz po spożyciu kawałka chleba wyszedł? To wyobraża, że przy końcu wieku Ewangelicznego, zanim Maluczkie Stado ukończy swoją część uczestniczenia w cierpieniach ze swoim Panem, Prawda stanie się tak mocna, że usunie od społeczności z wiernymi tych wszystkich, którzy należycie nie oceniają wartości okupu, dokonanego przez Baranka Bożego na zgładzenie grzechów świata (1 Jan 2,19).

W.T. *Straż* 1924/19.

Our Lord's whispered reply was, *"It is the one to whom I will give a sop."* Presently, having prepared a special sop, a mark of special interest, He handed it to Judas. Thus St. John and St. Peter knew the affair. Apparently it was but a short time after this that Judas withdrew, the record being that "Satan entered into him." The spirit of the Evil One got complete control of him while he stopped, and weighed and balanced the matter of selling his best Friend for thirty pieces of silver. It is entirely probable, therefore, that Judas was not present when Jesus, a little later, instituted the Memorial Supper which Christians now celebrate. **R5541**

49. With the regard to Judas, the Lord applies the 'covenant of salt. Amongst the Jews and Arabs deceit and betrayal were not so very uncommon, but there was a code of honour recognized according to which no one would eat the food of the person he would in any wise injure. As food was seasoned with salt, it was probably this custom that was known as the "covenant of salt"--the covenant of faithfulness. To succeed in having an enemy eat at your table or take of your food seasoned with salt was at that time amongst those people the equivalent of a pledge of his lasting friendship--that he would never do you injury. Apparently Judas was so lacking of a proper spirit that he did not even acknowledge and obey this custom of the time--to be loyal and faithful to the one whose bread he ate, of whose salt he partook. Hence our Lord's words, *"He that dippeth his hand with me in the dish, the same shall betray me."* **R 3879**

50. Those similar to Judas. We regret to say; we find some who really believe in Jesus, some who have consecrated their lives to be His followers; some who have been engaged in the ministry of His Truth, as Judas was there, but who are willing to sell the Lord for a mess of pottage--for good things of this present life--for a salary, for social position, for honour amongst men, for popularity and titles; who are willing to sell even their lips, as Judas did; so that while professing to honour and serve the Lord they are willing to join with those who misrepresent His character, His Plan, His Word--willing to join with those who seek to assassinate the Lord. The Judas class, on the contrary, are those whose hearts are not loyal, but selfish, and who, therefore, enter into the Adversary's schemes heartily, and are not, in their wrong course, going contrary to their own wills, but in harmony therewith. **R4906**

„Komu podam sztuczkę chleba, omoczywszy ją wpierw w misie, ten ci jest” Zaraz po tym Judasz wyszedł i jak Pismo podaje: *„Szatan wstąpił do serca jego.”* Duch onego nieprzyjaciela opanował go w zupełności, gdy rozważał i uplanował sprzedać swego najlepszego przyjaciela za 30 srebrników. Jest więc w zupełności prawdopodobne, że Judasz nie był obecny przy ustanowieniu Wieczery pamiątkowej, którą obecnie obchodzą chrześcijanie.

W.T. 5541-4153 UI/46.

49. Pan stosuje względem Judasza „przymierze soli.” Pomiędzy Żydami i Arabami zdrada nie była rzadkością, lecz istniał pewnego rodzaju kodeks honorowy, według którego ten, który zamierzał kogoś w jakikolwiek sposób skrzywdzić, nie jadł z nim. Ponieważ pokarmy doprawiane są solą, a istniało tzw. „przymierze soli,” przymierze wierności, więc nigdy nieprzyjaciele nie zasiadali do jednego stołu. Gdy zaś udało się komuś namówić nieprzyjaciela do wspólnego spożywania pokarmów doprawianych solą, znaczyło to, że przestał on być nieprzyjacielem i że nie będzie więcej szkodził. Judasz był widocznie tak wyzuty z wszelkich dobrych uczuć, że nie uznawał tego zwyczaju przestrzegane przez wszystkich, aby być wierny temu, którego chleb i sól spożywał, stąd te słowa naszego Pana: *„który macza ze mną rękę w misie, ten mię wyda.”*

W.T. 1906-334 UI/34.

50. Podobni Judaszowi. Z przykrością powiedzieć musimy, że spotykamy takich, którzy w rzeczywistości wierzą w Jezusa, którzy poświęcili się, aby Jego naśladować, którzy są zaangażowani w służbie dla Prawdy, jak tam był Judasz, lecz którzy są gotowi sprzedać Pana za miskę soczewicy, za pewne dobra doczesne — za zapłatę, za stanowisko w społeczeństwie, za honory i zaszczyty pomiędzy ludźmi, za popularność, tytuły itp. Gotowi są sprzedać swoje wargi, jak uczynił to Judasz, tak, że chociaż mówią, że Pana czczą i Jemu służą, gotowi są współdziałać z tymi, którzy błędnie przedstawiają Jego Plan i Słowo, współdziałają z tymi, którzy chcą Pana uśmiercać. Klasą Judaszową są dziś zawsze ci, którzy przyjmują nasuwające się pokusy, lubują się w nich i dają się prowadzić duchem ambicji i uczuciem ujemnym. Z klasy Judasza są ci, których serca nie są wierne, ale samolubnie którzy z tego powodu są gotowi przyłączyć się do zamysłów przeciwnika. Postępowanie takich nie jest przeciwne ich woli, ale zgodne z nią.

W.T. 4906-1911 IV/60.

51. What debt does Judas hold? Upon him *alone*, of all who had to do with his death, our Lord placed the responsibility, the full guilt, when he said: *"The Son of Man goeth [to death] as it is written of him [prophetically]; but woe unto that man by whom the Son of man is betrayed. It had been good for that man if he had not been born."* (Matt. 26:24.)

Should Judas be granted eternal life under any circumstances or after any experience, his birth could not be considered a disadvantage to himself.--See also (Psa. 109:6-8; John 17:12; 6:70,71).

So, likewise, it is those, and those only, who (with good knowledge of God's grace in Christ) sin wilfully and count the precious blood of the covenant, wherewith they were sanctified [set apart], a common thing, who "crucify Christ afresh and put him to an open shame." And, like Judas, they often accompany this denial of his ransom-sacrifice with the words, "Hail, Master!" and a deceitful kiss. All such should be an abhorrence to all who possess to any degree the true, noble, Christ-like spirit. **R1962**

51. Jaką winę ponosi Judasz? Ze wszystkich, którzy mieli do czynienia z Jego śmiercią, Pan Jezus złożył zupełną odpowiedzialność i winę na Judasza, gdy powiedział: *„Syn ci człowieczy idzie, jako napisano o Nim; ale biada człowiekowi temu, przez którego Syn Człowieczy wydany był Dobrze by mu było, by się nie narodził ten człowiek”* Mat 26,24.

Gdyby Judasz miał jeszcze dostąpić wiecznego żywota w jakichkolwiek warunkach i po jakichkolwiek doświadczeniach, to o jego narodzeniu nie mogłoby być powiedziane, że było szkoda dla niego samego (Ps 109,7—9; Jan 6,70; 17,12).

Podobnie i wszyscy, którzy po wzięciu znajomości o Boskiej łasce w Chrystusie grzeszą dobrowolnie i za pospolitą uważają krew przymierza, przez którą byli poświęceni, którzy sobie znowu krzyżują Syna Bożego i jawnie Go sromotą — ponoszą za to zupełną odpowiedzialność i karę na podobieństwo Judasza; tacy nieraz to swoje zaparcie się Pańskiej ofiary okupowej wyrażają obłudnym pocałunkiem i słowami: *„Bądź pozdrowiony Mistrzu.”* Wszyscy tacy powinni wzbudzać obrzydzenie w każdym posiadającym choć trochę prawdziwego, szlachetnego ducha Chrystusowego.

W.T. 5272-1913 1/59.

Wybrał i opracował J. Sygnowski

TABLE OF CONTENTS SUPPLEMENT

1.	Definition of image and symbol	34
2.	“Passover” and its meaning	34
3.	The Last Plague	35
4.	Day of liberation	36
5.	Two passings and their meaning	36
6.	What is the meaning behind, not being allowed to leave the house that night?	37
7.	First-born, are they begotten of the Spirit?	37
8.	Transition of the firstborn to the tribe of Levi – its meaning	37
9.	What is required, in order to become a Levite?	38
10.	What is representing the day of celebration the memorial?	38
11.	Who was permitted to partake of the Passover Lamb in its type, and who in its antitype?	38
12.	Blood outside of the house.	38
13.	Relationship between the sacrificed Passover Lamb and the sin offering in the Day of Atonement. Lamb at atonement.	39
14.	Allocation of the lamb in the type and antitype	39
15.	Passover lamb: sprinkling blood, eating meat	40
16.	Eating the Passover Supper by Jesus	40
17.	"Between two evenings"	41
18.	"Until He comes" 1 Cor 11:18	41
19.	Rational celebration of the Passover	42
20.	We memorialize four great matters	42
21.	The symbol of the bread in the wider meaning	43
22.	The meaning of bread with out yeast	43
23.	The symbol of breaking bread	43
24.	The privilege of breaking the flesh of Jesus	43
25.	The symbol of the cup of wine	44
26.	Our attitude during the time of drinking from the real cup	44
27.	Drinking from the Lord’s cup by the Church	45
28.	“All of you drink from this” - does this give a double privilege of fellowship?	45
29.	The purpose of the experience and death on the cross of the Lord	45
30.	Drinking from the cup	46
31.	The difference between the breaking of bread, the partaking of bread, and the drinking of the cup.	46
32.	The difference between the Lord’s cup and the cup of the Church.	47
33.	Let this cup pass from me’ Matt 26:39	48
34.	The consequences of declining to drink from the cup	48
35.	The gratitude accompanying the cup	48
36.	Drinking from the cup only the privilege of the Church.	48
37.	The privilege of the Church participating in the blood of the New Testament	49
38.	The meaning of the expression ‘in my blood’	49
39.	The consequences of contempt of the blood	50
40.	The meaning of the blood of Christ	50

SPIS TREŚCI DODATKU

1.	Definicja obrazu i symbolu	34
2.	„Pascha” i jej znaczenie	34
3.	Ostatnia plaga	35
4.	Dzień wyzwolenia	36
5.	Dwa przejścia i ich znaczenie	36
6.	Co oznacza, że nie wolno było opuszczać domu onej nocy?	37
7.	Pierworodni, czy spłodzeni z Ducha?	37
8.	Zamiana pierworodnych na pokolenie Lewiego — znaczenie	37
9.	Co jest potrzebne, aby zostać Lewitą?	38
10.	Co wyobraża dzień obchodzenia pamiątki?	38
11.	Komu dozwolone było spożywać Baranka w figurze, a komu w pozafigurze?	38
12.	Krew na zewnątrz domu	38
13.	Łączność pomiędzy ofiarowanym barankiem wielkanocnym, a ofiarą za grzech w Dniu Pojednania. Baranek w pojednaniu	39
14.	Przeznaczenie baranka w figurze i pozafigurze	39
15.	Baranek Wielkanocy: kropienie jego krwią, spożywanie mięsa	40
16.	Spożywanie Wieczerzy przez Jezusa	40
17.	„Między dwoma wieczorami”	41
18.	„Aż przyjdzie” 1 Kor 11,26	41
19.	Rozumne obchodzenie pamiątki	42
20.	Obchodzimy pamiątkę czterech ważnych rzeczy	42
21.	Symbol chleba w szerszym znaczeniu	43
22.	Znaczenie chleba pozbawionego kwasu	43
23.	Symbol łamania chleba	43
24.	Przywilej w łamaniu ciała Jezusa	43
25.	Symbol kielicha z winem	44
26.	Nasza postawa w czasie picia rzeczywistego kielicha	44
27.	Picie kielicha Pańskiego przez Kościół	45
28.	„Pijcie z tego wszyscy,” czy to daje podwójny przywilej społeczności?	45
29.	Cele doświadczeń i śmierci krzyżowej Pana	45
30.	Picie kielicha	46
31.	Różnica między łamaniem chleba, spożywaniem go, a piciem kielicha	46
32.	Różnica między kielichem Pańskim, a kielichem Kościoła	47
33.	„Niech Mnie ten kielich minie” - Mat 26,39	48
34.	Skutki odmówienia picia kielicha	48
35.	Wdzięczność towarzysząca kielichowi	48
36.	Picie kielicha przywilejem tylko Kościoła	48
37.	Przywilej uczestniczenia Kościoła w krwi Nowego Testamentu	49
38.	Znaczenie wyrażenia „we krwi mojej”	49
39.	Skutki wzgardzenia krwią	50
40.	Znaczenie krwi Chrystusa	50

41.	‘This is the cup of my blood’	51
42.	Realising the will of God with regards to observing the Memorial	51
43.	‘Everyone ought to examine themselves before they eat of the bread and drink from the cup.’	51
44.	Who should decide, who has the right to participate?	52
45.	The experience of joy greater before the Memorial.	52
46.	The purpose of Jesus saying: ‘One of you will betray me’	53
47.	Judas and the symbolic Memorial.	53
48.	What does it mean, that Judas after eating a piece of bread went out?	53
49.	With the regard to Judas, the Lord applies the ‘covenant of salt’	54
50.	Those similar to Judas	54
51.	What debt does Judas hold?	55

41.	„To jest kielich we krwi Mojej”	51
42.	Rozpoznanie woli Bożej względem obchodzenia pamiątki	51
43.	„Niechże tedy człowiek samego siebie doświadczy, a tak niech je z chleba tego i z kielicha tego niechaj pije” – 1 Kor 11,28	51
44.	Kto powinien decydować, kto ma prawo do uczestniczenia w pamiątce	52
45.	Doświadczenie miłości większe przed pamiątką	52
46.	Cel wypowiedzi Jezusa: „Jeden z was wyda Mię”	53
47.	Judasz a symboliczna pamiątka	53
48.	Co oznacza, że Judasz po spożyciu kawałka chleba wyszedł?	53
49.	Pan stosuje względem Judasza „przymierze soli”	54
50.	Podobni Judaszowi	54
51.	Jaką winę ponosi Judasz?	55

IN THE NEW TESTAMENT

17. *Now the first day of the feast of unleavened bread the disciples came to Jesus, saying unto him, Where wilt thou that we prepare for thee to eat the passover?*
18. *And he said, Go into the city to such a man, and say unto him, The Master saith, My time is at hand; I will keep the passover at thy house with my disciples.*
19. *And the disciples did as Jesus had appointed them; and they made ready the passover.*
20. *Now when the even was come, he sat down with the twelve.*
21. *And as they did eat, he said, Verily I say unto you, that one of you shall betray me.*
22. *And they were exceeding sorrowful, and began every one of them to say unto him, Lord, is it I?*
23. *And he answered and said, He that dippeth his hand with me in the dish, the same shall betray me.*
24. *The Son of man goeth as it is written of him: but woe unto that man by whom the Son of man is betrayed! it had been good for that man if he had not been born.*
25. *Then Judas, which betrayed him, answered and said, Master, is it I? He said unto him, Thou hast said.*
26. *And as they were eating, Jesus took bread, and blessed it, and brake it, and gave it to the disciples, and said, Take, eat; this is my body.*
27. *And he took the cup, and gave thanks, and gave it to them, saying, Drink ye all of it;*
28. *For this is my blood of the new testament, which is shed for many for the remission of sins.*
29. *But I say unto you, I will not drink henceforth of this fruit of the vine, until that day when I drink it new with you in my Father's kingdom.*
30. *And when they had sung an hymn, they went out into the mount of Olives.*

Mat 26:17

23. *For I have received of the Lord that which also I delivered unto you, That the Lord Jesus the same night in which he was betrayed took bread:*
24. *And when he had given thanks, he brake it, and said, Take, eat: this is my body, which is broken for you: this do in remembrance of me.*
25. *After the same manner also he took the cup, when he had supped, saying, This cup is the new testament in my blood: this do ye, as oft as ye drink it, in remembrance of me.*
26. *For as often as ye eat this bread, and drink this cup, ye do shew the Lord's death till he come.*
27. *Wherefore whosoever shall eat this bread, and drink this cup of the Lord, unworthily, shall be guilty of the body and blood of the Lord.*
28. *But let a man examine himself, and so let him eat of that bread, and drink of that cup.*
29. *For he that eateth and drinketh unworthily, eateth and drinketh damnation to himself, not discerning the Lord's body.*

1 Cor 11:23

W NOWYM TESTAMENCIE:

17. *A w pierwszy dzień Przaśników przystąpili do Jezusa uczniowie i zapytali: Gdzie chcesz, abyśmy ci przygotowali wieczerzę paschalną?*
18. *A On rzeki: Idźcie do miasta, do wiadomego nam człowieka i powiedzcie mu: Nauczyciel mówi: Czas mój bliski, u ciebie urządzę Paschę z uczniami moimi.*
19. *I uczynili uczniowie tak, jak im polecił Jezus, i przygotowali Paschę.*
20. *A gdy nastał wieczór, usiadł przy stole z dwunastoma uczniami.*
21. *I gdy oni jedli, rzekł: Zaprawdę powiadam wam, iż jeden z was wyda mnie.*
22. *I bardzo zasmuceni poczęli mówić do niego jeden po drugim: Chyba nie ja, Panie?*
23. *A On, odpowiadając, rzekł: Kto ze mną umaczał rękę w misie, ten mnie wyda.*
24. *Syn Człowieczy wprawdzie odchodzi, jak o nim napisano, ale biada temu człowiekowi, przez którego Syn Człowieczy będzie wydany I Lepiej by mu było, gdyby się ów człowiek nie urodził.*
25. *A odpowiadając Judasz, który go wydał, rzekł: Chyba nie ja, Mistrzu? Powiedział mu: Ty powiedziałeś.*
26. *A gdy oni jedli, wziął Jezus chleb i pobłogosławił, łamał i dawał uczniom, i rzekł: Bierzcie, jedzcie, to jest ciało moje*
21. *Potem wziął kielich i podziękował, dał im, mówiąc: Pijcie z niego wszyscy.*
28. *Albowiem to jest krew moja nowego przymierza, która się za wielu wylewa na odpuszczenie grzechów.*
29. *Ale powiadam wam: Nie będę pił odtąd z tego owocu winorośli aż do owego dnia, gdy go będę pił z wami na nowo w Królestwie Ojca mego.*
30. *A gdy odśpiewali hymn, wyszli ku Górze Oliwnej.*

Mat 26, 17-30 (NP).

23. *Albowiem ja przejąłem od Pana to, co wam przekazałem, że Pan Jezus tej nocy, której był wydany, wziął chleb.*
24. *A podziękowawszy, złamał i rzekł: Bierzcie, jedzcie, to jest ciało moje za was wydane; to czyńcie na pamiątkę moją.*
25. *Podobnie i kielich po wieczerzy, mówiąc: Ten kielich to nowe przymierze we krwi mojej; to czyńcie, ilekroć pic będziecie, na pamiątkę moją.*
26. *Albowiem, ilekroć ten chleb jecie, a z kielicha tego pijecie, śmierć Pańską zwiastujecie, aż przyjdzie.*
27. *Przeto, ktokolwiek by jadł chleb i pił z kielicha Pańskiego niegodnie, winien będzie ciała i krwi Pańskiej.*
28. *Niechże więc człowiek samego siebie doświadcza i tak niech je z chleba tego i z kielicha tego pije.*
29. *Albowiem kto je i pije niegodnie, nie rozróżniając ciała Pańskiego, sąd własny je i pije.*

1 Kor 11, 23-29 (NP).

RELETED WATCH TOWER ARTICLES

The Crucifixion		
R1815	May 1895	Christ Died For the Ungodly
R1988	June 1896	Christ Jesus Crucified
R2315	June 1898	A Look at the Crucified One
R2473	May 1899	"He Was Numbered With the Transgressors"
R2787	March 1901	The Atoning Sacrifice Completed
R3369	May 1904	How and Why Christ Was Crucified
R3560	May 1905	The Greatest Event of History
R3900	December 1906	In the Cross of Christ I Glory
R4171	May 1908	Why Our Lord Was Crucified
R4712	November 1910	The Prince of Life Crucified
R5577	November 1914	Smitten of God, Afflicted

The Trial Before Pilate		
R1809	May 1895	Jesus Before Pilate
R2312	May 1898	Jesus Before Pilate -- "Consider Him"
R2470	May 1899	The "Good Confession" Before Pilate
R2785	March 1901	"I Find No Fault In This Man"
R3553	May 1905	As a Deceiver, Yet True
R3895	November 1906	"As Deceivers and Yet True"
R5570	November 1914	Jesus Tried By Pilate

Trial Before Sanhedrin		
R1809	May 1895	Jesus Before the High Priest
R2469	May 1899	The Great High Priest Arraigned
R2780	March 1901	"Ye Have Condemned the Just One"
R3887	November 1906	"Despised and Rejected of Men"
R4710	November 1910	Arraigned As a Blasphemer
R5560	October 1914	Mock Trials of Jesus

Peter's Denial		
R4711	November 1910	Self-Confidence Is Weakness
R5284	August 1913	The Peace of God
R5563	October 1914	St. Peter Sifted Like Wheat

The Betrayal by Judas		
R2467	May 1899	The Lord Betrayed
R2778	March 1901	Jesus Betrayed and Forsaken
R3366	May 1904	"Choose Ye This Day"
R4167	May 1908	Our Lord Betrayed and Denied
R5552	October 1914	An Unfaithful Treasurer's Fall

POWIĄZANE ARTYKUŁY WATCH TOWER

UKRZYŻOWANIE		
R1815		Chrystus umarł za niebożnych
R1988		Ukrzyżowany Jezus Chrystus
R2315		Spójrzmy na Ukrzyżowanego
R2473		<i>"He Was Numbered With the Transgressors"</i>
R2787		<i>The Atoning Sacrifice Completed</i>
R3369		Jak i dlaczego Chrystus był ukrzyżowany
R3560		Najważniejsze wydarzenie w historii
R3900		Najważniejsze wydarzenie w historii
R4171		Czemu nasz Pan został ukrzyżowany
R4712		Książę żywota ukrzyżowany
R5577		Ubity od Boga, utrapiony

SĄD PRZED PIŁATEM		
R1809		Jezus przed Piłatem
R2312		<i>Jesus Before Pilate -- "Consider Him"</i>
R2470		<i>The "Good Confession" Before Pilate</i>
R2785		Żadnej winy nie znalazłem w tym człowieku
R3553		Jako zwodziciel, a wszakże prawdziwy
R3895		Jakby zwodziciele, wszakże prawdziwi
R5570		Jezus sądzony przed Piłatem

SĄD PRZED SANHEDRYNEM		
R1809		Jezus przed najwyższym kapłanem
R2469		Wielki arcykapłan stawiony przed sąd
R2780		Potępiłście sprawiedliwego
R3887		Wzgardzony przez ludzi
R4710		Oskarżony jako bluźnierca
R5560		Ironiczne sądenie Jezusa

ZAPARCIE PIOTRA		
R4711		Zaufanie w samym sobie jest słabością
R5284		Doktryny więcej lub mniej ważne
R5563		Św. Piotr odwany jak pszenica

ZDRADA JUDASZA		
R2467		Nasz Pan zdradzony
R2778		Jezus zdradzony i opuszczony
R3366		Obierzcież sobie dziś
R4167		Nasz Pan zdradzony i zaprzany
R5552		Upadek niewiernego skarbnika

Gethsemane		
R1801	April 1895	The Agony In Gethsemane
R1806	May 1895	Perfect Through Suffering
R2773	February 1901	Gethsemane -- Watching and Praying
R3885	November 1906	With Strong Crying's and Tears
R4707	November 1910	The Dark Gethsemane Hour
R5550	October 1914	Why Gethsemane's Agony?

The Words of John 14-17		
R2453	April 1899	"I Am the Way, the Truth and the Life"
R2455	April 1899	"He Shall Give You Another Comforter"
R2464	May 1899	"I Am the Vine -- Ye Are the Branches"
R3544	April 1905	The True Vine and Its Fruit
R4164	May 1908	The Holy Spirit Promised
R3551	May 1905	"I Pray For Them"
R3759	April 1906	I Have Prayed For Thee"

Washing the Disciple's Feet		
R843	April 1886	Feet Washing
R2278	March 1898	Feet Washing
R2449	April 1899	"I Have Given You an Example"
R3542	April 1905	Washing One Another's Feet

The Triumphal Entry		
R1794	April 1895	Our Lord's Typical Triumph
R2745	December 1900	Hosanna! Blessed Is He That Cometh!
R3537	April 1905	Hosanna, In the Highest!
R3850	September 1906	Coming In the Name of the Lord

The Supper at Bethany		
R2447	April 1899	"A Bottle of Spikenard, Very Costly"
R2743	December 1900	A Perfume of Sweet Odor
R3534	April 1905	Perfume Very Precious
R3877	October 1906	"She Hath Done What She Could"

Anticipating the Memorial		
R1504	March 1893	The Memorial Supper
R2793	April 1901	Special Trials of the Passover Season
R3178	April 1903	"Lest Ye Enter Into Temptation"
R4346	March 1909	Deliverance In Answer to Prayer

GETSEMANE		
R1801		Agonia w Getsemane
R1806		Doskonały przez cierpienie
R2773		Getsemane - czuwanie i modlitwa
R3885		Z wołaniem wielkim i ze łzami
R4707		Ciemna godzina w Ogrójcu
R5550		Dlaczego Getsemańskie męczarnie

EW.JANA 14-17		
R2453		Jamci jest ta droga, i prawda, i żywot
R2455		<i>"He Shall Give You Another Comforter"</i>
R2464		<i>"I Am the Vine -- Ye Are the Branches"</i>
R3544		Prawdziwy krzew winny i jego owoc
R4164		Duch święty obiecany
R3551		Ja za nimi proszę
R3759		Jam prosił za Tobą

UMYCIE NÓG APOSTOŁÓW		
R843		<i>Feet Washing</i>
R2278		Mycie nóg
R2449		Dałem wam przykład
R3542		Umywając jedni drugim stopy

WJAZD DO JEROZOLIMY		
R1794		Figuralny tryumf Naszego Pana
R2745		<i>Hosanna! Blessed Is He That Cometh!</i>
R3537		Hosanna na wysokościach
R3850		Pójście w imieniu Pańskim

BETANIA -WIECZERZA		
R2447		Słoik kosztownego szpikanardu
R2743		Perfumy o miłym zapachu
R3534		Bardzo kosztowne perfumy
R3877		Uczyniła, co mogła

UCZESTNICTWO W PAMIĄTCE		
R1504		<i>The Memorial Supper</i>
R2793		<i>Special Trials of the Passover Season</i>
R3178		<i>"Lest Ye Enter Into Temptation"</i>
R4346		Uwolnienie w odpowiedzi na modlitwę

The Ransom		
R13	July 1879	The Blood of Christ
R485	May 1883	Questions on Substitution
R4605	May 1910	Counting the Blood Common

Significance of the Emblems		
R509	July 1883	The Bread and the Wine
R740	April 1885	The Passover Supper
R899	February 1887	The Lord's Supper
R936	May 1887	Our Anniversary Supper
R1636	April 1894	The Import of the Emblems
R1898	December 1895	The Cup of the Lord and the Table of the Lord
R2282	April 1898	The Memorial Supper
R4146	March 1908	"I Am the Bread of Life"
R4153	March 1908	The Memorial, April 14
R5050	June 1912	Parable of the Leaven
R5341	November 1913	Our "Cup of Blessing"
R5342	November 1913	Significance of Eating Our Lord's Flesh and of Drinking His Blood
R5421	March 1914	"Are Ye Able?"
R5538	September 1914	The Blessing of the "Cup of Salvation."

Comprehensive Coverage		
R465	April 1883	The Passover
R839	March 1886	The Lord's Supper
R1013	March 1888	"This Do In Remembrance of Me"
R1100	March 1889	Anniversary of Our Lord's Death
R2771	February 1901	The Lord's Supper
R3363	May 1904	The Last Supper
R3525	March 1905	Our "Passover" Memorial
R3749	April 1906	"The Passover Must Be Killed"
R3879	October 1906	"This Do In Remembrance of Me"
R4590	April 1910	The Memorial Passover Supper
R5191	March 1913	The Coming Memorial Supper
R5541	September 1914	Two Passover Memorials
R5640	March 1915	The Blood of Sprinkling of the Passover
R5869	March 1916	Thoughts on the Memorial Season

OKUP		
R13		Krew Chrystusa
R485		Pytania do tematu zastępstwa
R4605		Poczytanie krwi Chrystusowej za pospolitą

ZNACZENIE EMBLEMATÓW		
R509		Chleb i wino
R740		<i>The Passover Supper</i>
R899		<i>The Lord's Supper</i>
R936		<i>Our Anniversary Supper</i>
R1636		Znaczenie i ważność emblematów chleba i wina
R1898		Kielich i stół Pański
R2282		Skrupuły co do obchodzenia wieczerzy Pańskiej
R4146		Jamci jest on chleb żywota
R4153		Wieczera Pańska
R5050		Przypowieści o Królestwie
R5341		Nasz kielich błogosławienia
R5342		Znaczenie jedzenia ciała naszego Pana i picia Jego krwi
R5421		Czy możecie?
R5538		Błogosławieństwa "kielicha zbawienia"

PAMIĄTKA OGÓLNE		
R465		Święto Przejścia
R839		<i>The Lord's Supper</i>
R1013		To czyńcie na pamiątkę moją
R1100		Rocznica śmierci naszego Pana
R2771		Wieczera Pańska
R3363		Ostatnia wieczerza
R3525		Nasz baranek wielkanocny
R3749		Baranek Wielkanocny - Pascha
R3879		To czyńcie na Pamiątkę Moją
R4590		Pamiątka wielkanocnej wieczerzy
R5191		Przyszła wieczerza pamiątkowa
R5541		Dwie Pamiątki Wielkanocy
R5640		Krew pokropienia
R5869		Rozmyślania w czasie Pamiątki

The Memorial		
R225	May 1881	Our Passover
R325	March 1882	The Passover
R1021	April 1888	Till He Come
R1382	March 1892	The Memorial Supper
R1625	March 1894	The Annual Memorial Supper
R1786	March 1895	The Memorial Supper
R1793	April 1895	As to Serving the Memorial Emblems
R1942	March 1896	The Memorial of Our Lord's Death
R2115	March 1897	The Memorial Supper
R2291	April 1898	The Celebration of the Memorial
R2429	February 1899	The Date For the Memorial Supper
R2592	March 1900	The Memorial Supper
R2622	May 1900	The Memorial Supper
R3635	September 1905	Who May Properly Memorialize?
R3706	April 1906	The Passover Memorial April 8, 1906
R4127	February 1908	The Passover In the First Month
R4375	April 1909	The Memorial Celebration
R4756	February 1911	The Memorial Supper -- 1911
R5420	March 1914	The Memorial Supper April Tenth
PD67	The Photodrama of Creation	The Memorial Supper
Q486	What Pastor Russell Said (Question Book) 1911	Memorial Supper -- Why We Partake.
Q486	What Pastor Russell Said (Question Book) 1911	Memorial Supper -- Use of Wine At.
Q525	What Pastor Russell Said (Question Book) 1916	Passover and Atonement -- When and Why Observed.
The Typical Passover		
R94	Christ Our Passover	
R208	The Lord's Supper	
R721	Christ Our Passover	
R1657	The Passover Instituted	
R1657	Passage of the Red Sea	
R1800	The Lord's Supper	
R2379	Hezekiah's Great Passover	
R2917	"Christ Our Passover Was Sacrificed For Us"	
R3548	The Memorial Celebration	
R4384	Passover and Atonement Day Sacrifices	
R4703	"This Do In Remembrance of Me"	
R5272	Israel Spared, Or Passed Over	
OV93	The Passover of the First-Borns	
PD33	The Passover Instituted	
Q524	Passover -- How Often Repeated?	
Q524	Passover -- Who Typified By First-born?	
Q524	Passover -- Passover As Related to Atonement Day	
SM557	Passover In Type and In Antitype	

PAMIĄTKA	
R225	Nasza Pascha
R325	Pascha
R1021	Ażby przyszedł
R1382	<i>The Memorial Supper</i>
R1625	Doroczne obchodzenie Wieczery Pańskiej
R1786	Pamiętkowa wieczerza Pańska
R1793	Pamiętkowa wieczerza
R1942	Pamiętka śmierci naszego Pana
R2115	Pamiętkowa wieczerza Pańska
R2291	<i>The Celebration of the Memorial</i>
R2429	<i>The Date For the Memorial Supper</i>
R2592	<i>The Memorial Supper</i>
R2622	<i>The Memorial Supper</i>
R3635	<i>Who May Properly Memorialize?</i>
R3706	<i>The Passover Memorial April 8, 1906</i>
R4127	Wielkanoc w pierwszym miesiącu
R4375	<i>The Memorial Celebration</i>
R4756	Pamiętka obchodzenia wieczery Pańskiej
R5420	Wieczera Pańska
Fot 67	Wieczera Pańska
KP486	Pamiętkowa Wieczerza-Dlaczego obchodzimy?
KP486	Pamiętkowa Wieczerza-Używanie wina
KP524	PASCHA -Jak powiązana z Dniem Pojednania?

FIGURA PAMIĄTKI	
R94	Chrystus naszą Paschą
R208	Wieczera Pańska
R721	Chrystus naszą Pascha
R1657	Prawda was wyswobodzi
R1657	<i>Passage of the Red Sea</i>
R1800	Wieczera Pańska
R2379	Wielka Pascha Ezechiasza
R2917	Chrystus, Baranek wielkanocny, za nas ofiarowany
R3548	<i>The Memorial Celebration</i>
R4384	Ofiary paschalne, a w dniu pojednania
R4703	To czyńcie na pamiętkę moją
R5272	Izrael zachowany czy pominięty
OV93	Pascha pierworodnych
Fot 33	Ustanowienie Święta Przejścia
KP524	PASCHA – Jak często powtarzano kropienie krwią?
KP524	PASCHA – Kogo wyobrażają pierworodni?
SM557	Baranek wielkanocny w figurze i w pozafigurze

**Artykuły zaznaczone *pochyłym drukiem* nie posiadają tłumaczenia na język polski

**Artykuły OV93 / SM564 można odnaleźć pod adresem: <http://dabhar.org/wt/sermons.htm>

THE LAST WEEK OF OUR LORD'S MINISTRY WITH TEXTS AND ARTICLES FOR EACH DAY'S READING

FRIDAY 7 DAYS BEFORE PASSOVER. Traveling toward Jerusalem

Matt. 20:17-34; Mark 10:32-52; Luke 18:31 S 19:28

R2735, R3362, R3847, R4668, R5492

SATURDAY 6 DAYS BEFORE PASSOVER. Jesus came to Bethany and in the evening Mary anointed our Lord.

Matt. 26:6-13; Mark 14:3-9; John 11:55 S 12:11

R2447, R2743, R3534, R3877, R4702, R5540

SUNDAY 5 DAYS BEFORE PASSOVER. They strewed Palm branches; He rode into Jerusalem.

Matt. 21:1-11; Mark 11:1-11; Luke 19:29-44; John 12:12-19

R1794, R2745, R3850, R4669, R5494

MONDAY 4 DAYS BEFORE PASSOVER. Cursing of Fig tree; Cleansing of the Temple; He taught the people there.

Matt. 21:18, 19; 21:12-17; Mark 11:12-19; Luke 19:45-48; Luke 21:37,38

R2746, R5503, R5920

TUESDAY 3 DAYS BEFORE PASSOVER. Teaching in the Temple; challenged with questions; tried to catch Him in His words. Many parables given on this day.

Matt. 21:20 S 26:5, 14-16; Mark 11:20 S 13:37; 14:1, 2, 10, 11; Luke 20:1 S 21:36; 22:1-6; John 12:20-50

R1982, R2743, R2775, R2757, R4678, R4686, R5510, D563

WEDNESDAY 2 DAYS BEFORE PASSOVER. There is no record of the events of this day; it was probably spent in retirement at Bethany.

R3000 (excellent for season) R3542

THURSDAY 1 DAY BEFORE PASSOVER. The disciples made ready for the Passover, which was to be after 6:00 that evening.

Matt. 26:17-46; Mark 14:12-42; Luke 22:7-46; John 13:1 S 18:1

R1800, R1801, R1987, R2449, R2453, R2455, R2464, R2467, R2469, R2773, R3363, R3542, R3544, R3551, R3879, R3885, R4164, R4167, R4703, R4707, R5541, R5563, R5550.

FRIDAY THE DAY OF CRUCIFIXION

Matt. 26:47 S 27:61; Mark 14:43 S 15:47; Luke 22:47 S 23:56; John 18:2 S 19:42

R1809, R1815, R2315, R2473, R2787, R3366, R3369, R3560, R3895, R3900, R4171, R4712, R5552, R5557, R1366-1368

SATURDAY THE DAY BETWEEN CRUCIFIXION AND RESURRECTION

Matt. 27:62-66; Mark 16:1; Luke 23:56

SUNDAY THE RESURRECTION (11 appearances *R3905*)

Matt. 28:1-15; Mark 16:2-8; Luke 24:1-49; John 20:1-25

R1816, R1823, R1995, R2476, R2794, R2800, R2802, R3374, R3563, R4174, R4181, R4713, R5415, R5578, R5587

OSTATNI TYDZIEŃ POSŁUGI NASZEGO PANA Z TEKSTAMI I ARTYKUŁAMI

Piątek — 7 dni przed Paschą

- Temat: Podróż ku Jerozolimie
- Czytania: Mateusza 20:17–34; Marka 10:32–52; Łukasza 18:31; Łukasza 19:28
- R2735; R3362; R3847; R4668; R5492

Sobota — 6 dni przed Paschą

- Temat: Przybycie do Betanii; wieczorem Maria namaściła Pana
- Czytania: Mateusza 26:6–13; Marka 14:3–9; Jana 11:55; Jana 12:11
- Odniesienia Freya: R2447; R2743; R3534; R3877; R4702; R5540

Niedziela — 5 dni przed Paschą

- Temat: Wjazd do Jerozolimy; rozkładano gałązki palmowe
- Czytania: Mateusza 21:1–11; Marka 11:1–11; Łukasza 19:29–44; Jana 12:12–19
- R1794; R2745; R3850; R4669; R5494

Poniedziałek — 4 dni przed Paschą

- Temat: Przekleństwo figowca; oczyszczenie Świątyni; nauczanie w świątyni
- Czytania: Mateusza 21:18–19; Mateusza 21:12–17; Marka 11:12–19; Łukasza 19:45–48; Łukasza 21:37–38
- R2746; R5503; R5920

Wtorek — 3 dni przed Paschą

- Temat: Nauczanie w Świątyni; kwestionowany przez przywódców; wiele przypowieści
- Czytania: Mateusza 21:20; Mateusza 26:5, 14–16; Marka 11:20; Marka 13:37; Marka 14:1, 2, 10, 11; Łukasza 20:1; Łukasza 21:36; Łukasza 22:1–6; Jana 12:20–50
- R1982; R2743; R2775; R2757; R4678; R4686; R5510; D563

Środa — 2 dni przed Paschą

- Temat: Brak zapisu o publicznych zdarzeniach; prawdopodobnie odpoczynek w Betanii
- Czytania: brak szczególnych wydarzeń ewangelicznych
- R3000; R3542

Czwartek — 1 dzień przed Paschą (Przygotowanie i Ostatnia Wieczerza)

- Temat: Przygotowania do Paschy; Ostatnia Wieczerza; modlitwa w Ogrójcu
- Czytania: Mateusza 26:17–46; Marka 14:12–42; Łukasza 22:7–46; Jana 13:1; Jana 18:1
- R1800; R1801; R1987; R2449; R2453; R2455; R2464; R2467; R2469; R2773; R3363; R3542; R3544; R3551; R3879; R3885; R4164; R4167; R4703; R4707; R5541; R5563; R5550

Piątek — Dzień ukrzyżowania

- Temat: Aresztowanie, proces, ukrzyżowanie, pogrzeb
- Czytania: Mateusza 26:47–27:61; Marka 14:43–15:47; Łukasza 22:47–23:56; Jana 18:2–19:42
- R1809; R1815; R2315; R2473; R2787; R3366; R3369; R3560; R3895; R3900; R4171; R4712; R5552; R5557; R1366–1368

Sobota — Dzień między ukrzyżowaniem a zmartwychwstaniem

- Temat: Szabat; strzeżony grób
- Czytania: Mateusza 27:62–66; Marka 16:1; Łukasza 23:56

Niedziela — Zmartwychwstanie

- Temat: Zmartwychwstanie i pojawienia się Pana (wielokrotne)
- Czytania: Mateusza 28:1–15; Marka 16:2–8; Łukasza 24:1–49; Jana 20:1–25
- R1816; R1823; R1995; R2476; R2794; R2800; R2802; R3374; R3563; R4174; R4181; R4713; R5415; R5578; R5587